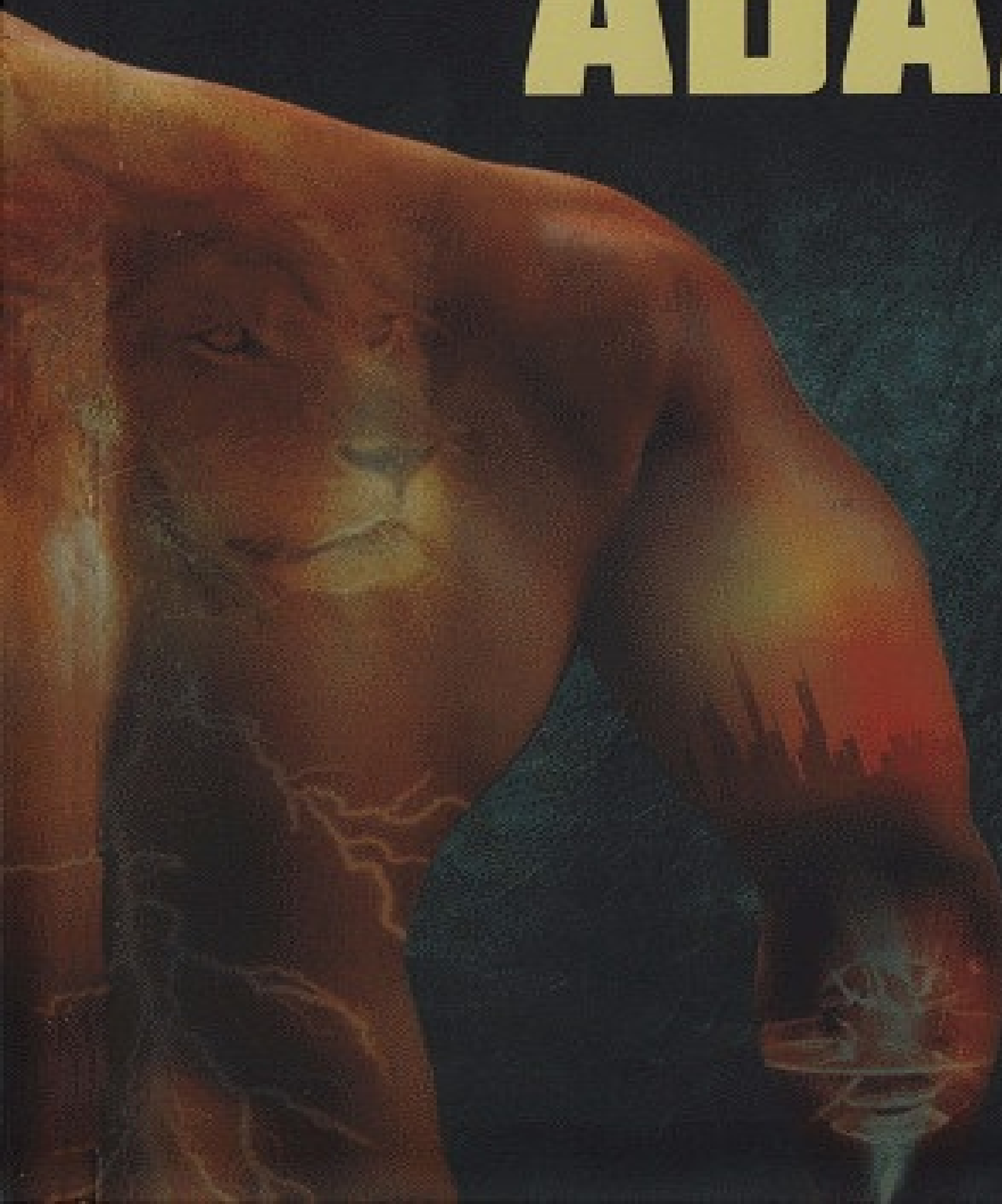
RAY BRADBURY

RESİMLİ ADAM

ithaki

Yazar Hakkında

RAY BRADBURY, 1920’de Waukegan, Illinois’de doğdu. 1934'te ailesiyle Los Angeles’a taşındı. 1947'de Marguerite McClure’la evlendi.

Bugün Dünya’nın en büyük bilimkurgu ve fantezi yazarlarından biri olan Ray Bradbury, yirmi yaşındayken Weird Tales’de yayırılanan ilk öyküsünden bu yana, 500'e yakın öykü, roman, oyun ve şiir kaleme aldı. John Huston’un 1956 yapımı Moby Dick’inin televizyon senaryosunu yazdı. Sonraları, Alfred Hitchcock Şov ve Rod Sterling’in Alacakaranlık Kuşağı için senaryolar yazdı.

Apollo astronot grubundan biri Ay’a indiğinde, Bradbury’nin romanı Dandelion Wine onuruna, bir kratere Dandelion Crater adını verdiler. Bradbury’den, Tokyo yakınlarında bir 21. yüzyıl kentinin tasarımı konusunda yardımcı olması istendi.

5 Haziran 2012’de Los Angeles’ta öldü.

RAY BRADBURY

RESİMLİ ADAM

Çeviren: İlker Sönmez

Düzenleyen: eldkaan

Yayınevi

Resimli Adam Ray Bradbury
Orijinal Adı: The lllustrated Man
İthaki Yayınları - 794
Yayına Hazırlayan: Yankı Enki
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Şükrü Karakoç
Baskı, Ağustos 2012, İstanbul

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüler Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 330 93 08- 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 613 30 06- Faks: (0212) 613 51 97

Bu kitap BABAM, ANNEM ve
SKIP'e sevgiyle adanmıştır.

GİRİŞ: Resimli Adam

Resimli Adam'la ilk kez eylül ayının başlarında, ılık bir öğleden sonra karşılaşmıştım. Wisconsin'i yürüyerek gezdiğim iki haftalık turun son ayağında, asfalt bir yolda yürüyordum. Akşama doğru mola verip biraz domuz eti, kuru fasulye ve bir tane de donut yedim. Resimli Adam tepenin ardından çıkıp gökyüzüne karşı bir an durduğunda uzanmış, kitap okumaya hazırlanıyordum.

O zamanlar Resimli olduğunu bilmiyordum. Sadece uzun, bir zamanlar oldukça kaslı, fakat artık nedense şişmanlamakta olduğunu biliyordum. Kollarının uzun, ellerinin kalın olduğunu, yüzününse devasa vücudunda bir çocuğun yüzü gibi durduğunu hatırlıyorum.

Sadece varlığımı sezmiş gibiydi. Çünkü ilk laflarını etmeden önce bana doğrudan bakmamıştı.

"Nerede iş bulabileceğimi biliyor musun?"

"Ne yazık ki bilmiyorum," dedim.

"Kırk yıldır kalıcı bir iş tutturamadım," dedi Resimli Adam.

Hava sıcak olmasına rağmen yünlü gömleğinin düğmeleri boynuna kadar iliklenmişti. Gömleğinin kollarıysa katlanıp, kalın bileklerinin üzerinde düğmelenmişti. Yüzünden ter akmasına rağmen gömleğinin düğmelerini açmaya yeltenmiyordu.

"Eh, buranın geceyi geçirmek için bir eksiği yok," dedi en sonunda. "Senin için sorun olur mu?"

"istersen yiyebileceğin fazladan yemeğim var," dedim.

Resimli Adam ağır ağır ve homurdanarak oturdu. "Kalmamı istediğine pişman olacaksın," dedi. "Herkese böyle olur hep. Bu yüzden yürüyorum. Eylül ayının başında, İşçi Bayramı karnavallarının en yağlı dönemindeyiz. Küçük kasaba panayırlarında çuvalla para kazanmam gerekirken burada hiçbir beklentim olmadan oturuyorum."

Resimli Adam kocaman ayakkabılarından birini çıkardı ve ayakkabıya dikkatle baktı. "Girdiğim bir işte on gün kadar çalışırım. Sonra bir şey olur ve kovulurum. Artık Amerika'daki hiçbir karnavalda iş bulabilmem mümkün değil."

“Sorun nedir ki?” diye sordum.

Cevap olarak sıkıca kapadığı yakasını yavaş hareketlerle açtı. Gözlerini kapatıp ağır ağır gömleğinin tüm düğmelerini açmaya koyuldu. Parmaklarını göğsünde dolandırdı. “Tuhaf,” dedi gözleri hâlâ kapalıyken. “Hissedemiyorsun, ama oradalar. Bir gün bakıp da onları görmemeyi ümit etmişimdir hep. En sıcak günlerde güneş altında yürürüm ki terim onları yıkayıp götürsün, güneş onları pişirip yaksın. Ama gün batımında onlar hâlâ yerlerinde olur.” Resimli Adam başını hafifçe bana doğru çevirip göğsünü açığa çıkardı. “Hâlâ oradalar mı?” Uzun bir aradan sonra nefesimi bıraktım. “Evet,” dedim. “Hâlâ oradalar.”

Resimler.

“Yakamı kapalı tutmamın başka bir nedeniyse çocuklar,” dedi Resimli Adam. “Beni yollarda takip ederler. Herkes resimleri görmek ister ama aslında kimse onları görmek istemez.”

Gömleğini çıkarıp iki eliyle buruşturdu. Neredeyse boynuna kadar gelen mavi halkadan göbeğinin altına kadar resimlerle kaplıydı.

Aklımdan geçenleri tahmin ederek, “Dahası da var,” dedi. “Her yerim resimli. Bak.” Elini açtı. Avuç içinde yeni kesilmiş, pembe ve yumuşak taç yapraklarının arasında kristal berraklığında su damlacıkları bulunan bir gül vardı. Elimi uzatıp dokunmak istedim ama bu sadece bir resimdi.

Geri kalanına gelince nasıl oturup gözlerimi diktiğimi anlatamam. Çünkü Resimli Adam, roketler, çeşmeler ve insanların oluşturduğu bir karmaşaydı. Bunlar o kadar detaylı ve rengarenkti ki Resimli Adam’ın bedeninde yaşayan bu kalabalıkların ufak ve sessiz mırıltıları duyuluyordu adeta. Teni gerildiğinde ufak ağızlar hareketleniyor, minik yeşil ve altın sarısı gözler kırpışıyor, küçük pembe eller oynuyordu. Sarı çayırlar ve mavi nehirler ve dağlar ve yıldızlar ve güneşler ve gezegenler Resimli Adam’ın göğsündeki Samanyolu’na yayılmış duruyordu. İnsanlarsa, Resimli Adam’ın kollarında, omuzlarında, sırtında, yanlarında ve bileklerinde hatta göbeğinde, aşağı yukarı yirmi farklı grup halinde toplanmıştı. Onları kıl ormanlarında, çil takımyıldızlarının arasında ya da elmas gibi parlayan gözleriyle koltuk altı mağaralarından bakarken görebilirdiniz. Hepsi kendi işlerine bakıyor gibiydi, hepsi ayrı birer galeri portresiydi.

“Ne kadar da güzeller!” dedim.

Resimlerini nasıl tasvir edebilirim ki? Eğer El Greco ustalık döneminde bir elden daha büyük olmayan sonsuz detaylı minyatürleri, tüm o ateşli

renkleri, uzattığı figürleri ve anatomisiyle çizmiş olsa bu adamın bedenini sanatı için kullanabilirdi. Renkler üç boyutta yanıyordu. Ateşli bir gerçekliğe bakan pencerelerdi. Evrendeki en güzel manzaralar burada, tek bir duvarda toplanmıştı; adam hazine dolu, ayaklı bir galeriydi. Nefesi viski kokan, üç renkle çalışan ucuz bir karnaval dövmecisinin işi değildi bu. Bir dehanın eseriydi; canlı, net ve güzel.

"Ah, evet," dedi Resimli Adam. "Resimlerimle o kadar gurur duyuyorum ki onları yakmak isterdim. Zımpara, asit ve bıçakla onlardan kurtulmayı denedim..."

Gün batıyordu. Ay çoktan doğuda belirmişti.

"Çünkü," dedi Resimli Adam, "bu resimler geleceği gösterir. "

Bir şey söylemedim.

"Gündüzleri sorun yok," diye devam etti. "Gündüz karnavallarında çalışabilirim. Ama geceleri... resimler hareket eder. Değişir."

Muhtemelen gülümsemiştim. "Ne kadardır Resimlisin?"

"1900 yılında, yirmi yaşındaydım ve bir karnavalda çalışırken bacağımı kırdım. Hareketsiz kalınca boş durmamak için dövme yaptırmaya karar verdim."

"Peki, sana kim dövme yaptı? Dövme sanatçısına ne oldu?"

"Geleceğe geri döndü," dedi Resimli Adam. "Sahiden. Wisconsin'in ortasında, buradan pek de uzak olmayan, küçük bir evde yaşayan yaşlı bir kadındı. Bir an bin yaşında, sonra birden yirmi yaşında görünen, küçük, yaşlı bir cadı. Bana zamanda yolculuk yapabildiğini söylemişti. Bense gülmüştüm. Şimdiyse gerçeğin farkındayım."

"Onunla nasıl tanıştın?"

Anlattı bana. Kadının tabelasını yolda görmüştü: DERİ RESİMLERİ! Dövme yerine resim! Sanatsal! Böylece bütün gece oturmuş ve kadının büyülü iğneleri onu bazen eşek arısı, bazen de bal arısı gibi nazikçe sokmuştu. Sabah olduğundaysa, yirmi renkli matbaa makinesine düşüp, parlak ve resmedilmeye değer bir şekilde makineden çıkmış gibi duruyordu.

"Elli yıldır her yaz avlanıyorum," dedi Resimli Adam, ellerini havaya kaldırmıştı. "O cadıyı bulduğumda onu öldüreceğim."

Güneş batmıştı. Artık ilk yıldızlar parlıyor ve Ay buğday tarlalarını aydınlatıyordu. Resimli Adam'ın resimleriyse alaca karanlıkta kömür gibi parlıyor; Rouault renkleriyle, Picasso renkleriyle ve uzun, gerilmiş El Greco vücutlarıyla ortalığa saçılmış yakut ve zümrütler gibi duruyorlardı.

“Resimler hareket ettiğinde beni de işten atarlar. Resimlerimde şiddet içeren şeyler olmasını sevmezler. Her resim ufak birer hikâyedir. Onları seyredersen birkaç dakika içinde sana bir öykü anlatırlar. Üç saatte vücudumda oynayan on sekiz, yirmi kadar hikâyeyi görebilir, sesleri duyabilir, düşüncüleri düşünebilirsin. Hepsi burada, sadece bakmanı bekliyorlar. Ama en önemlisi vücudumdaki özel bir nokta.” Resimli Adam sırtını gösterdi. “Gördün mü? Sağ omzumda özel bir figür yok, sadece karalama var.”

“Evet.”

“Birinin yanında yeterince uzun süre durursam orası bulanıklaşır ve dolmaya başlar. Yanımda bir kadın varsa, bir saat içinde resmi sırtımda belirir. Nasıl yaşayacak, nasıl ölecek, altmış yaşında nasıl görünecek... Yanımdaki erkekse, onun da resmi bir saat sonra sırtımda belirir. Ya uçurumdan düşerken ya da trenin altında can verirken görünür. Böylece yine kovulurum.”

Resimli Adam konuşurken elleri bir sanatseverin hareketleriyle sürekli resimlerinin üzerinde, sanki çerçevelerini düzeltiyor, tozlarını alıyormuş gibi dolaşıyordu. Uzanmıştı, ayışığı uzun ve şişman vücuduna düşüyordu. Sıcak bir geceydi. Rüzgar yoktu, hava boğucuydu. İkimiz de gömleklerimizi çıkarmıştık

“Yaşlı kadını hiç bulamadın, öyle mi?”

“Öyle.”

“Bu yüzden gelecekten geldiğini mi düşünüyorsun?”

“Başka türlü bu hikâyeleri üzerime nasıl çizerdi ki?”

Resimli Adam gözlerini yorgunlukla kapattı. Sesi giderek güçsüzleşiyordu. “Bazı geceler resimleri hissedebiliyorum. Karınca gibi derimde dolaşıyorlar. Ne yapmaları gerekiyorsa onu yaptıklarım anlıyorum. Artık onlara hiç bakmıyorum. Sadece dinlenmeye çalışıyorum. Pek uyumam. Sen de onlara bakma, uyarıyorum seni. Uyuduğunda diğer yana dön.”

Onun biraz ötesine uzandım. Şiddete meyilli birine benzemiyordu, resimler de çok güzeldi. Başka türlü olsa bu deli saçmalarından uzaklaşmak isteyebilirdim. Ama resimler... Gözlerimi doldurmalarına razı oldum. Kimin vücudunda böyle şeyler olsa biraz delirirdi.

Sakin bir geceydi. Ayışığında Resimli Adam’ın nefes alıp verişini duyabiliyordum. Cırcır böcekleri uzak koyaklarda usul usul ötüyordu.

Resimlere bakabilmek için yan yattım. Belki yarım saat geçmişti. Resimli Adam'ın uyuyup uyumadığını kestiremiyordum, sonra birden fısıldadığını duydum.

"Hareket ediyorlar, değil mi?"

Bir dakika bekledim.

Sonra, "Evet," dedim.

Resimler sırayla, bir veya iki dakikalığına hareket ediyordu. Her küçük dram, ufak, çınlayan düşünceler ve uzaklardan gelen deniz sesleriyle ayışığında sahneleniyordu. Hepsinin oynanıp bitmesi bir saat mi, yoksa üç saat mi sürdü, söylemesi zor. Tek bildiğim yıldızlar gökyüzünde kayarken büyülenmişçesine, hareket etmeden durduğum.

On sekiz resim, on sekiz öykü. Hepsini teker teker saydım.

Gözlerim ilk önce bir sahneye, içinde iki kişi olan büyük bir eve odaklandı. Parlak gökyüzünde uçan bir grup akbaba gördüm, sarı aslanlar gördüm ve sesler duydum.

İlk resim titreşti ve canlandı...

Bozkır

“George, çocuk odasına bir baksan ya.”
“Nesi varmış çocuk odasının?”
“Bilmiyorum.”
“O halde...”
“Çocuk odasına bakmanı veya bakması için bir psikolog çağırmanı istiyorum sadece.”
“Psikoloğun çocuk odasıyla ne işi olur?”
“Ne işi olacağını sen de iyi biliyorsun.” Eşi mutfağın ortasında durdu ve mırıldanarak dört kişilik akşam yemeğini hazırlayan ocağı izledi. “Çocuk odası eskisinden farklı işte.”
“Peki, gidip bakalım.”
Kurulumu onlara otuz bin dolara mal olan ses yalıtımlı Mutlu-Yaşam Evi’nin koridorunda yürüdüler. Burası çocukları giydiriyor, besliyor, uyutuyor, onlarla oyun oynuyor, onlara şarkı söylüyor ve iyi davranıyordu. George ve Lydia’nın gelişi bir yerlerdeki bir anahtarı harekete geçirmiş, çocuk odasının ışığı onlar üç metre yaklaşınca yanmıştı. Koridorda arkalarında bıraktıkları ışıklar da aynı yumuşak otomatiklikle açılıp kapanıyordu.
“Peki,” dedi George Hadley.
Çocuk odasının sazdan zemininin üzerinde durdular. Çocuk odası on iki metreye on iki metre, yüksekliğiyse on metreydi. Evin geri kalanına harcadıkları paranın yarısı kadarını burası için harcamışlardı. “Çocuklarımız hiçbir şeyden mahrum kalmasın,” demişti George.
Çocuk odası sessizdi. Öğle sıcağındaki bir kayran kadar boştu. Duvarlar boş ve iki boyutluydu. Şimdiyse, George ve Lydia Hadley odanın tam ortasında dururken, duvarlar hırıldayıp berrak uzaklıklara çekilir gibi olmuştu ve her yöne yayılan, üç boyutlu bir Afrika bozkırı son çakıl taşı ve ot parçasına kadar her ayrıntıyla, tüm renkleriyle belirmişti. Tepelerindeki tavan, sıcak, sarı bir güneşin parladığı engin bir gökyüzüne dönüşmüştü.
George Hadley alnında ter oluşmaya başladığım hissetti.

“Güneşte durmayalım,” dedi George. “Biraz fazla gerçekçi olmuş. Ama bir terslik de görmüyorum.”

“Biraz bekle, göreceksin,” dedi Lydia.

Gizli koku yayıcılar kavrulmuş bozkırın ortasında duran iki kişinin üzerine bir koku rüzgarı göndermeye başlamıştı. Güneşte yanmış otların sıcak saman kokusu, gizli su birikintisinin serin, yeşil kokusu, hayvanların ağır, paslı kokusu, sıcak havada kırmızı toz biber gibi duran tozun kokusu. Şimdi de sesler başlamıştı; uzaklardaki antilopların ayaklarının çimlere vuruşu, akbabaların kağıdımsı hışırtıları. Gökyüzünden bir gölge geçmişti. Gölge, George Hadley’nin yukarıya bakan terli yüzüne düştü.

“İğrenç yaratıklar,” dediğini duydu eşinin.

“Akbabalar.”

“Bak, şu tarafta, uzakta, aslanlar var. Su birikintisine gidiyorlar. Biraz önce beslenmişler,” dedi Lydia. “Ne yediklerini bilmiyorum.”

“Hayvanlardan birini yemişlerdir.” George Hadley kıstığı gözlerini yakıcı güneşten korumak için elini başına götürdü. “Bir zebra veya belki bir zürafa yavrusu.”

“Emin misin?” Lydia’nın sesi acayip bir şekilde gergindi.

“Hayır, emin olmak için biraz geç kaldık,” dedi George, gülümseyerek. “Orada kemikler dışında bir şey göremiyorum, akbabalar da artıklar için iniyor. ”

“O çığlığı duydun mu peki?” diye sordu Lydia.

“Hayır.”

“Bir dakika kadar önceydi.”

“Affedersin, duymadım.”

Aslanlar geliyordu. George Hadley bir kez daha bu odayı tasarlayan mekanik dâhisine hayran kalmıştı. Çok düşük bir fiyata satılan bir verimlilik mucizesi. Her evde bir tane olmalı. Eh, ara sıra analitik hassasiyetiyle sizi korkutabilir, ürkütebilir, canınızı yakabilirdi ama çoğu zaman herkesi ne kadar da eğlendirirdi. Sadece çocuklarınız için değildi, siz de canınız yabancı diyarlarda ufak bir gezinti yapmak, değişik bir manzara görmek istediğinizde kullanabilirdiniz. İşte, tüm bunlar karşılarındaydı.

Aslanlar gelmişti, beş metre ilerideydiler, öylesine heyecan ve korku veren şekilde gerçekmiş gibi duruyorlardı ki sert kürklerini elinizde hissedebiliyordunuz, ağzınıza ısınmış derilerinin ağır kokusu doluyordu ve taşıdıkları sarı renk, özenle dokunmuş bir Fransız duvar halısının taşıdığı

sarı gibi, gözlerinize yerleşiyordu; aslanların ve güneşte sararmış otların sarısı, sessiz öğle vaktinde nefes veren aslan akciğerlerinin sesi ve soluyan, salyalar akıtan ağızlarından gelen et kokusu.

Aslanlar, George ve Lydia Hadley'ye korkunç kehribar gözleriyle bakarak duruyordu.

"Dikkat et!" diye çığlık attı Lydia.

Aslanlar onlara doğru koşarak geliyordu.

Lydia fırlayıp koştu. George da içgüdüsel olarak onu takip etti. Dışarıda, koridorda, kapıyı arkalarından kapatmışken George gülüyor, Lydia ise ağlıyordu ve ikisi de diğerinin tepkisini korkuyla karşılamıştı.

"George!"

"Lydia! Ah benim zavallı, tatlı Lydia'm!"

"Bizi neredeyse yakalayacaklardı!"

"Duvarlar, Lydia, unutma, onlar duvardan ibaret. Tamam, kabul ediyorum, gerçek gibi duruyorlar -salonunuzdaki Afrika- ama hepsi boyutsal süperreaksiyonlardan, süperduyarlı renkli filmden ve cam ekranların arkasındaki zihinsel filmden ibaret. Koku yayıcılar ve ses yayıcılardan ibaret, Lydia. Mendilimi al."

"Korkuyorum." Lydia yanına gelip ona sokuldu ve durmaksızın ağladı. "Gördün mü? Hissettin mi? Fazlasıyla gerçek."

"Lydia, bak..."

"Wendy ve Peter'a artık Afrika'yla ilgili bir şeyler okumamalarını söylemelisin."

"Elbette, elbette." George, Lydia'nın omzuna hafifçe vurdu.

"Söz mü?"

"Tabii."

"Sinirlerim yatışana kadar, birkaç günlüğüne çocuk odasını da kilitlersin."

"Peter'ın bu konuda ne kadar sorun çıkardığını biliyorsun. Bir ay önce çocuk odasını birkaç saat kilitleyerek onu cezalandırdığımda nasıl da öfkesinden tepinip durmuştu! Wendy de öyle. Çocuk odası için yaşıyorlar."

"Kapıyı kilitlemelisin, yapılabilecek tek şey bu."

"Peki." George koca kapıyı gönülsüzce kilitledi. "Son zamanlarda çok çalışıyorsun. Dinlenmelisin."

"Bilmiyorum, bilmiyorum," dedi Lydia. Onu rahatlatmak için hemen sallanmaya başlayan sandalyede oturmuş, burnunu siliyordu. "Belki

yapacak yeterince işim yok. Belki de çok düşünecek kadar zamanım var. Tüm evi birkaç günlüğüne kapatıp tatile çıksak ya?"

"Bana yumurta kırmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Lydia başını sallayarak onayladı.

"Ve çoraplarımı yamamak mı istiyorsun?"

"Evet." Hızlıca, ıslanmış gözlerle, başını bir kez daha salladı Lydia.

"Ve evi süpürmeyi?"

"Evet, evet, ah, evet!"

"Ama bu evi bu yüzden aldık sanıyordum, hiçbir şey yapmak zorunda kalmamak için."

"Mesele de bu. Buraya ait değilmişim gibi hissediyorum. Ev, eş, anne ve şimdi de bakıcı oldu. Afrika bozkırıyla yarışabilir miyim? Çocukları otomatik banyo kadar verimli veya hızlı yıkayabilir miyim? Bunları yapamam. Hem bu sadece benimle alakalı değil, seninle de alakalı. Son zamanlarda çok gerginsin."

"Galiba fazla sigara içiyorum."

"Sen de bu evde ne yapacağını bilmiyormuşsun gibi duruyorsun. Her sabah biraz daha fazla sigara, her öğleden sonra biraz daha içki içiyorsun ve her gece biraz daha fazla yatıştırıcıya ihtiyacın oluyor. Sen de kendini gereksiz hissetmeye başlıyorsun."

"Öyle mi?" George duraksadı ve içinde gerçekte ne olduğunu görebilmek için kendisine odaklanmayı denedi.

"Ah, George!" Lydia onun arkasına, çocuk odasının kapısına bakıyordu. "Aslanlar oradan çıkamazlar, değil mi?"

George kapıya baktı ve kapının, sanki öte yandaki bir şey sıçrayıp kapıya vurmuş gibi, titrediğini gördü.

"Çıkamazlar elbette," dedi.

Akşam yemeğini çocuklar olmadan yediler, Wendy ve Peter şehrin diğer ucundaki bir özel plastik karnavalındaydı ve eve görüntülü arama yapıp geç kalacaklarını, yemeği onlar olmadan başlamalarını söylemişti. Düşüncelere dalan George Hadley oturup yemek masasının mekanik iç aksamının sıcak yemekleri hazırlamasını izledi.

"Ketçabı unutmuşuz," dedi George.

"Affedersiniz," dedi masanın içinden gelen cılız bir ses, ketçap ortaya çıkmıştı.

Çocuk odasına gelince, diye düşündü George Hadley, oraya bir süre girmemenin çocuklara zararı dokunmazdı. Hiçbir şeyin fazlası insana iyi gelmez. Çocukların da Afrika'ya biraz fazla kafa yordukları ortadaydı. Şu *güneş*. Onu hâlâ ensesinde sıcak bir pençe gibi hissedebiliyordu. Ve *aslanlar*. Ve kan kokusu. Çocuk odasının çocukların zihninden gelen telepatik salımları yakalayıp her isteklerini karşılamak için bir şeyler yaratması dikkate değerdi. Çocuklar aslanları düşünmüştü ve aslanlar gelmişti. Çocuklar zebraları düşünmüştü ve zebralar gelmişti. Güneş-güneş. Zürafalar-zürafalar. Ölüm ve ölüm.

Şu sonuncusu. Masanın onun için kestiği eti çiğnerken ağzının tadı yoktu. Ölüm düşünceleri. Wendy ve Peter ölümü düşünmek için çok küçüktü. Ya da, hayır, aslında hiçbir zaman bunun için çok küçük olmazdınız. Ölümün ne olduğunu bilmeden uzun zaman önce başkalarının ölmesini dilerdiniz. İki yaşındayken insanlara mantar tabancasıyla ateş ederdiniz.

Ama bu -uzun, sıcak Afrika bozkırı- bir aslanın çenesindeki korkunç ölümdü. Ve defalarca tekrarlanıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

George, Lydia'ya cevap vermedi. Düşüncelere dalmıştı, ışıkların önünde yavaşça yanıp arkasında sönerken çocuk odasına doğru sessiz adımlarla yürüdü. Kapıya kulağını koyup dinledi. Uzaklarda bir yerlerde bir aslan kükredi.

Kapıyı açtı. İçeri girmeden hemen önce uzaklardan gelen bir çığlık duydu. Sonra da aslanlardan gelen, çabucak dinen, başka bir kükreme.

Afrika'ya adımını attı. Geçen sene kaç defa bu kapıyı açıp Harikalar Diyarı'nı, Alice'i, Sahte Kaplumbağa'yı, Alaaddin ve sihirli lambasını veya Oz'daki Jack Pumpkinhead'i, Dr. Doolittle'ı, ya da çok gerçekçi görünen ayın üzerinden atayan ineği, bir hayal dünyasının tüm o güzel mekanizmalarını görmüştü. Tavandaki gökyüzünde sık sık pegasusun uçuşunu, kırmızı havai fişeklerin patlayışını görmüş ya da meleksi seslerin şarkılarını duymuştu. Ama şimdi bu sarı sıcak Afrika, bu havasında cinayet olan fırın vardı. Belki Lydia haklıydı. Belki de on yaşındaki çocuklar için biraz fazla gerçeğe dönen bu hayalden uzaklaşmaya, tatile çıkmaya ihtiyaçları vardı. İnsanın zihnini hayallerle zinde tutmasında bir sakınca yoktu ama deli dolu çocuk zihninin tek bir kalıpta takılı kalması... Geçen ay boyunca sanki uzaktan uzağa aslanların kükremesini duymuş ve ağır

kokularını çalışma odasının kapısından bile almıştı. Ama meşgul olduğu için bunlara dikkat etmemişti.

George Hadley Afrika çayırında tek başına duruyordu. Aslanlar beslenirken bir taraftan da onu izliyordu. İllüzyondaki tek kusur karanlık koridorun sonunda, çerçevelenmiş bir resim gibi, dalgın dalgın yemek yemekte olan eşini görebilmesine olanak sağlayan açık kapıydı.

“Gidin,” dedi aslanlara.

Gitmediler.

Odanın çalışma prensibini tam olarak biliyordu. Düşüncelerinizi gönderiyordunuz. Düşündüğünüz şey ortaya çıkıyordu.

“Alaaddin ve lambası gelsin,” diye çıkıştı.

Bozkır da, aslanlar da kaybolmadı…

“Hadi, oda! Alaaddin’i istiyorum!” dedi George.

Hiçbir şey olmadı. Sıcaktan pişmiş postlarıyla aslanlar yavaş yavaş ağızlarındakileri çiğnemeye devam etti.

“Alaaddin!”

George masaya geri döndü. “Aptal oda bozulmuş,” dedi. “Cevap vermiyor.”

“Ya da...”

“Ne?”

“Ya da cevap *veremiyordur*," dedi Lydia. “Çocuklar Afrika’yı, aslanları ve ölümü günler boyunca düşündüğü için oda takılıp kalmıştır.”

“Olabilir.”

“Veya Peter odayı öyle kalsın diye ayarlamıştır.”

“Ayarlamış mıdır?”

“Mekanizmayı kurcalamış olabilir.”

“Peter mekanizmadan anlamaz ki.”

“On yaşında bir çocuk için fazla akıllıdır. Neticede IQ’su ...’ ”

“Yine de...”

“Merhaba, anne. Merhaba, baba.”

Hadleyler dönüp baktı. Wendy ve Peter ön kapıdan içeri giriyordu, yanakları naneli şeker, gözleri parlak mavi akikten bilyeler gibiydi. Helikopter yolculuğunda üzerlerine ozon kokusu sinmişti. “Akşam yemeğine yetiştiniz,” dedi ebeveynleri. “Çilekli dondurma ve sosisli sandviçle doyduk zaten,” dedi el ele tutuşan çocuklar. “Ama masaya oturup sizi seyrederiz.”

“Evet, gelin de bize çocuk odasını anlatın,” dedi George Hadley.

Wendy ve Peter önce birbirlerine, sonra da babalarına gözlerini kırparak baktı. “Çocuk odasını mı?”

“Afrika’yı ve her şeyi anlatın,” dedi George sahte bir babacanlıkla.

“Bir şey anlamadım,” dedi Peter.

“Annenle ben Afrika’yı geziyorduk elde oltayla; Tom Swift ve onun Elektrikli Aslanı gibi,” dedi George Hadley.

“Çocuk odasında Afrika yok ki,” dedi Peter sadece.

“Hadi ama Peter. Durumun farkındayız.”

“Ben Afrika falan hatırlamıyorum,” dedi Peter, Wendy’ye. “Ya sen?”

“Hayır.”

“Gidip bak, gelip anlatırsın.”

Wendy bu emre itaat etti.

“Wendy, geri gel!” dedi George Hadley, ama Wendy gitmişti. Evin ışıkları onu bir ateş böceği sürüsü gibi takip etti. George son incelemesinden sonra çocuk odasının kapısını kilitlemeyi unuttuğunu çok geç fark etmişti.

“Wendy bakar, sonra da gelip anlatır,” dedi Peter.

“Gerek yok, ben zaten gördüm.”

“Bir yanlışın olacak, baba.”

“Yanlış yok, Peter. Benimle gel.”

Ama Wendy dönmüştü. “Afrika değil,” dedi nefes nefese.

“Şimdi görürüz,” dedi George Hadley ve hep beraber koridoru geçip çocuk odasının kapısını açtılar. İçeride yeşil, güzel bir orman, güzel bir nehir, mor bir dağ, şarkı söyleyen tiz sesler ve uzun saçında canlı buketler gibi uçuşan renkli kelebeklerle ağaçların arasında dolaşan hoş ve gizemli Rima vardı. Afrika bozkırı gitmişti. Aslanlar gitmişti. Burada artık sadece Rima vardı, insanı ağlatacak kadar güzel bir şarkı söylüyordu.

George Hadley değişmiş manzaraya baktı. “Doğru yatağa,” dedi çocuklara.

Çocuklar ağızlarını açacak oldu.

“Beni duydunuz,” dedi George.

Çocuklar hava dolabına girdi. Bir rüzgar onları sararmış yapraklar gibi çekti ve yatak odalarına taşıdı.

George Hadley şarkı söyleyen kayranı geçip aslanların durduğu yerin yakınındaki köşeden bir şey aldı. Yavaşça yürüyerek eşinin yanına döndü.

“O nedir?” diye sordu Lydia.
“Benim eski cüzdanlarımdan biri”.
George elindekini ona gösterdi. Üzerinde sıcak otların ve bir aslanın kokusu vardı. Salyaya bulanmıştı ve çiğnenmişti, iki tarafında da kan lekeleri vardı.
Çocuk odasının kapısını kapatıp iyice kilitledi.
Gece yarısı olduğunda hâlâ uyumamıştı, eşinin de uyamadığını biliyordu. Sonunda “Sence Wendy mi değiştirdi?” dedi Lydia odanın karanlığında.
“Şüphesiz.”
“Bozkırdan ormana çevirip aslanların yerineyse Rima’yı mı koydu?”
“Evet.”
“Neden?”
“Bilmiyorum. Ama bulana kadar oda kilitli kalacak.”
“Cüzdanın oraya nasıl gitmiş?”
“Çocuklara o odayı aldığıma pişman olmaya başladığım dışında bir şey bilmiyorum. Eğer çocuklar nevrotikse öyle bir oda-”
“Odanın onlara sorunlarını sağlıklı bir şekilde çözmelerinde yardımcı olması lazım.”
“Merak etmeye başladım.” George bakışlarını tavana dikmişti.
“Çocuklara istedikleri her şeyi verdik. Aldığımız ödül bu mu olacaktı? Ketumluk, söz dinlememezlik?”
“Kim demişti, ‘Çocuklar halı gibidir, arada üzerlerine basmak gerekir’ diye? Onlara hiç elimizi kaldırmadık Kabul edelim, katlanılacak gibi değiller. İstedikleri zaman gelip gidiyorlar, bize sanki biz onların evladıymışız gibi davranıyorlar. Onlar da, biz de şımardık.”
“Birkaç ay önce onlara New York’a giden rokete binme izni vermediğinden beri garip davranıyorlar.”
“Açıkladım ya onlara, bunu tek başına yapmak için daha küçükler diye.”
“Yine de o günden beri bize soğuk davrandıklarını fark ettim.”
“Yarın David McClean’ı çağırıp Afrika’ya bir göz attıracağım.”
“Ama odada artık Afrika yok ki, Yeşil Konaklar ve Rima var artık.”
“David McClean gelmeden önce odada tekrar Afrika olacağı yönünde bir his var içimde.”
Kısa bir süre sonra çığlıkları duydular. İki çığlık. Alt kattan gelen, iki insan çığlığı. Ve sonra aslan kükremeleri.
“Wendy ve Peter odalarında değil,” dedi Lydia.

George küt küt atan kalbiyle yatakta yatıyordu. “Hayır,” dedi. “ Çocuk odasına girmişler.”
“Şu çığlıklar tanıdıktı.”
“Öyle mi?”
“Evet, korkunç biçimde.”
Yatakları ne kadar uğraşıp onları sallasa da iki yetişkin bir saat daha uyuyamadı. Gece havasında kedi kokusu vardı.
“Baba?” dedi Peter.
“Evet.”
Peter ayakkabılarına baktı. Artık ne babasına ne de annesine bakıyordu. “Çocuk odasını temelli kapatmayacaksın, değil mi?”
“Duruma göre değişir.”
“Hangi duruma göre?” diye çıkıştı Peter.
“Senin ve kız kardeşinin durumuna göre. Afrika’ya biraz çeşitlilik katarsanız, İsveç, ya da Danimarka veya Çin mesela-”
“İstediğimiz gibi oynayabileceğimizi sanıyordum.”
“Oynayabilirsiniz, ama makul sınırlar içinde.”
“Afrika’nın nesi var, baba?”
“Afrika yarattığınızı kabul ediyorsun demek.”
“Çocuk odasının kilitlenmesini istemem,” dedi Peter soğuk bir sesle. “Hiçbir zaman.”
“Aslında tüm evi bir aylığına kapatmayı düşünüyoruz. Dertsiz, tasasız, birimiz hepimiz için tarzı hayat yaşayalım.”
“Kulağa çok korkunç geliyor! Ayakkabılarımı bağlayıcıya bağlattırmayıp kendim mi bağlayacağım? Dişlerimi kendim mi fırçalayacağım, saçlarımı tarayıp kendi kendime mi yıkanacağım?”
“Değişiklik eğlenceli olmaz mı, ne dersin?”
“Hayır, korkunç olur. Geçen ay resim yapıcıyı sökmen hoşuma gitmemişti.”
“Söktüm, çünkü kendi kendine resim yapmayı öğrenmeni istedim.”
“Bakmak, dinlemek ve koklamak dışında bir şey yapmak istemiyorum; yapacak başka ne var ki?”
“Peki, Afrika’ya git de, oyna.”
“Evi yakın zamanda mı kapatacaksın?”
“Düşünüyoruz.”
“Bence düşünmesen daha iyi olur, baba.”

“Oğlumdan tehdit dinlemeyeceğim!”

“Peki.” Ve Peter ağır adımlarla çocuk odasına gitti.

“Yetişebildim mi?” dedi David McClean. “Kahvaltı yapar mısın?” diye sordu George Hadley.

“Teşekkür ederim, bir şeyler atıştırmıştım. Mesele nedir?”

“David, sen psikologsun.”

“Öyleymişim.”

“O zaman bizim çocuk odasına bir bakıver. Geçen sene uğradığında görmüştün, o zaman gözüne çarpan tuhaf bir şey olmuş muydu?”

“Olmuştu diyemem; sıradan şiddet, sağda solda hafif paranoya eğilimleri, ebeveynlerinden sürekli eziyet gördüklerini düşünen çocuklardaki sıradan şeyler. Pek bir şey yoktu doğrusu.”

Koridorda yürüdüler. “Çocuk odasını kilitledim,” diye açıkladı George, “çocuklarsa gece odaya girmişler. Kalmalarına izin verdim, çünkü bıraktıkları izleri görmeni istedim.”

Çocuk odasından korkunç çığlıklar geliyordu. “İşte burada,” dedi George Hadley. “Bakalım ne anlam çıkaracaksın.”

Çocuklara bir şey demeden içeri girdiler. Çığlıklar susmuştu. Aslanlar besleniyordu. “Çocuklar, biraz dışarı çıkın,” dedi George Hadley. “Hayır, zihinsel kombinasyonu değiştirmeyin. Duvarlar olduğu gibi bırakın. Çıkın!” Çocuklar gidince iki adam, artık ne yakaladılarsa, iştahla beslenen aslanları belirli bir mesafeden izlemeye koyuldu.

“Keşke ne yediklerini söyleyebilsem,” dedi George Hadley. “Bazen neredeyse görebiliyorum. Buraya iyi bir dürbünle gelsem ve...”

David McClean soğuk bir edayla güldü. “Sanmam.” Dört duvarı da incelemek için döndü. “Bu durum ne kadardır böyle?”

“Bir ayı biraz geçti.”

“Bu konudaki hislerim kesinlikle iyi değil.”

“Bana gerçekler lazım, hisler değil.”

“Sevgili George, psikolog dediğin ömrü boyunca tek bir gerçek bile görmez. Sadece muğlak şeyleri, hisleri duyar. Bu durumda da hislerim hiç iyi değil, söyleyeyim. Benim önsezilerime, içgüdülerime güven. Ben kötü durumların kokusunu alırım. Buradaki durum çok kötü. Sana tavsiyem bu odayı toptan sökmen ve gelecek yıl boyunca çocuklarını her gün tedavi için bana getirmen olacaktır. ”

“O kadar kötü mü?”

“Ne yazık ki öyle. Bu çocuk odalarının asıl kullanım amaçlarından biri çocuk zihninin duvarlarda bıraktığı izleri inceleyerek çocuklara yardım edebilmekti. Ama bu durumda oda, yıkıcı düşüncelerden arınılan bir yer değil, bu düşünceleri ileten bir kanal olmuş.”

“Bunu daha önceden sezmemiş miydin?”

“Sadece çocuklarını çoğu insana göre daha fazla şımarttığını sezmiştim. Ama şimdi onları bir yönden hayal kırıklığına uğratıyorsun. Hangi yönden?”

“Onların New York’a gitmelerine izin vermedim.”

“Başka? ”

“Evden birkaç makineyi söktüm ve bir ay önce onları ev ödevlerini yapmazlarsa çocuk odasını kapamakla tehdit ettim. Ciddi olduğumu göstermek için de odayı birkaç günlüğüne kapadım.”

“İşte!”

“Bunun bir anlamı var mı? ”

"Olmaz mı? Önceden evde Noel Baba varken şimdi Scrooge var. Çocuklar Noel Baba’yı tercih eder. Çocuklarının sevgisinin sen ve eşinden bu eve kaymasına izin verdin. Bu oda artık onların ebeveyni olmuş, hayatlarındaki yeri gerçek ebeveynlerinden çok daha önemli. Şimdi de gelmiş odayı kapamak istiyorsun. Düşmanlık göstermelerine şaşmamalı. Havadaki düşmanlığı hissedebiliyor insan. Şu güneşe bak. George, hayatını değiştirmen lazım. Birçok başkası gibi sen de hayatını yapay bir konfor üzerine kurmuşsun. Mutfağında bir şeyler ters gidecek olsa yarın, aç kalırsın. Yumurta bile kıramazsın. Her neyse, sen her şeyi kapa. Baştan başla. Zaman alacaktır. Ama bir sene içinde kötü çocuklardan iyi çocuklar çıkaracağız, sen hiç merak etme.”

“Ama odayı ansızın ve temelli kapamanın şoku çocuklara fazla gelmez mi?”

“Onların bundan daha dibe batmalarını istemiyorum, o kadar.”

Aslanlar kırmızı ziyafetlerini bitirmişti. Aslanlar açıklığın kenarında durmuş iki adamı izliyordu.

“Şimdi de ben eziyet çektiğimi hissediyorum,” dedi McClean. “Çıkalım buradan. Bu odaları da oldum olası sevmemişimdir zaten. Geriliyorum buralarda.”

“Aslanlar gerçek gibi duruyor, değil mi?” dedi George Hadley. “Acaba bir şekilde-”

“Ne?”
“-gerçek aslana dönüşmüş olabilirler mi?”
“Sanmıyorum.”
“Mekanizmadaki bir kusurdan, ayarlamadan falan?”
“Hayır.”
Kapıya gittiler.
“Odanın kapanmaktan pek de memnun olmayacağını sanıyorum,” dedi George.
“Hiçbir şey ölmeyi istemez- bir oda bile.”
“Acaba onu kapamak istediğim için benden nefret ediyor mudur?”
“Bugün de burası iyi paranoya yapmış,” dedi David McClean. “Av izi sürer gibi peşinden gidebiliyorsun. Merhaba.” Eğilip yerden kanlı bir atkı aldı. “Senin mi bu?”
“Hayır.” George Hadley’nin yüzü sertti. “Lydia’nın.”
Sigorta kutusuna beraber gittiler ve çocuk odasını öldüren anahtarı indirdiler.
Çocuklar histeriye kapılmıştı. Çığlık atıyor, hoplayıp zıplıyor, etrafa bir şeyler fırlatıyorlardı. Bağırdılar, ağladılar, küfür ettiler ve mobilyaların üzerinde zıpladılar.
“Çocuk odasına bunu yapamazsınız, yapamazsınız!”
“Çocuklar, durun.”
Çocuklar kendilerini ağlayarak kanepeye attı. “George,” dedi Lydia Hadley, “çocuk odasını birkaç dakikalığına olsa da aç, bunu böyle birden yapamazsın.”
“Hayır.”
“Bu kadar acımasız olamazsın.”
“Lydia, oda kapalı ve kapalı kalacak. Şimdi ve burada bu lanet ev tamamen ölecek. Kendimizi soktuğumuz şu rezilliği gördükçe olanlardan daha da iğreniyorum. Kendi mekanik, elektronik göbek deliğimize bakmaktan bir hal olduk. Tanrım, doğru dürüst bir yaşama nasıl da hasret kalmışız!”
Ve George evi dolaşarak sesli saatleri, ocakları, kaloriferleri, ayakkabı boyayıcıları, bağ bağlayıcıları, vücut fırçalayıcıları, temizleyici ve masajcılarını ve bulabildiği tüm diğer makineleri kapadı.
Ev ceset dolmuş gibiydi, mekanik mezarlığına dönmüştü. O kadar sessizdi ki. Bir tuşa dokunulduğunda çalışmayı bekleyen makinelerin

vınlayan gizli enerjisi kalmamıştı etrafta.

“Yapmalarına izin verme,” diye inledi Peter tavana karşı, sanki evle, çocuk odasıyla konuşuyordu. “Babamın her şeyi öldürmesine izin verme.” Babasına döndü, “Senden nefret ediyorum!”

“Hakaret etmekle bir yere varamazsın.”

“Keşke ölseydin!”

“Uzun zamandır ölüydük zaten. Artık gerçekten yaşamaya başlayacağız. Elimizden tutulmasının, masaj yapılmasının aksine, *yaşayacağız*."

Wendy hâlâ ağlıyordu, Peter da tekrar ona katıldı. “Sadece bir dakika, sadece bir dakika, bir dakikacık da olsa çocuk odasına girelim,” diye ağlıyorlardı.

“Ah, George,” dedi Lydia, “bir zararı dokunmaz ki.”

“Tamam, tamam, sussunlar da! Sadece bir dakika ama sonra odayı sonsuza dek kapayacağım.”

“Baba, baba, baba!” diye şarkı söyledi çocuklar ıslak suratlarıyla gülümserken.

“Ve sonra tatile çıkacağız. David McClean yarım saat sonra dönecek, taşınmamıza ve hava alanına gitmemize yardım edecek. Gidip üzerimi değiştireceğim. Sen çocuk odasını bir dakikalığına aç, Lydia. Unutma ama bir dakikalığına.”

Diğerleri çocuk odasına giderken George hava akımıyla üst kata çıktı ve üzerini değiştirmeye başladı. Bir dakika sonra Lydia yanına geldi.

“Evden çıktığımızda rahatlayacağım,” diye iç çekti Lydia.

“Onları çocuk odasında mı bıraktın?”

“Ben de üzerimi değiştirmek istedim. Ah şu korkunç Afrika. Orada ne buluyorlar ki?”

“Beş dakika içinde lowa’ya doğru yola çıkmış olacağız. Tanrım, bu evi nasıl satın aldık ki? Bizi bir kâbus satın almaya iten şey neydi?”

“Gurur, para, aptallık”

“Çocuklar yine şu lanet hayvanlara dalmadan önce aşağıya insek iyi olacak.”

Tam o an çocukların onları çağırdıklarını duydular, “Baba, anne, gelin, çabuk!”

Aşağıya inip koridoru koşarak geçtiler. Çocuklar ortalıkta görünmüyordu. “Wendy? Peter!” Koşarak çocuk odasına girdiler. Bozkır onları bekleyen ve izleyen aslanlar dışında boştu. “Peter, Wendy?”

Kapı kapandı.

"Wendy, Peter?"

George Hadley ve eşi dönüp kapıya doğru koştu.

"Açın kapıyı!" diye bağırdı George Hadley kapı kolunu çevirmeye çalışırken. "Kapıyı dışarıdan kilitlemişler! Peter!" Kapıya vurdu. "Aç şunu!"

George, Peter'ın kapının diğer tarafından gelen sesini duydu.

"Çocuk odasını ve evi kapamalarına izin verme," diyordu.

Bay ve Bayan Hadley kapıya vuruyordu. "Saçmalamayın çocuklar. Gitme vakti geldi. Bay McClean birazdan burada olur ve..."

Ve sonra sesleri duydular.

Aslanlar üç taraflarında, sarı bozkır çimenlerinin içinde, kuru otların arasında sessizce ilerliyor, boğazlarından hırıltı ve ufak kükremeler çıkartıyorlardı.

Aslanlar.

Bay Hadley eşine baktı ve ikisi birden dönüp dik kuyruklarıyla eğilmiş, yavaşça ilerleyen hayvanlara baktı.

Bay ve Bayan Hadley çığlık attı.

Ve birden niye o diğer çığlıkların o kadar tanıdık geldiğini anladılar.

"İşte, geldim," dedi David McClean çocuk odasının kapısında. "Ah, merhaba." Kayranın ortasında oturmuş ufak bir piknik yapan çocuklara baktı. Arkalarında su birikintisi ve sarı bozkır, üzerlerindeyse sıcak güneş duruyordu. Terlemeye başladı. "Babanızla anneniz nerede?"

Çocuklar ona bakıp gülümsedi. "Doğrudan buraya gelecekler."

"İyi, yola çıkmamız lazım." Bay McClean uzaktaki aslanların dövüştüklerini ve sonra ağaç gölgelerinin altında sessizce beslenmek için sakinleştiklerini gördü.

Elini kıstığı gözlerine siper edip aslanlara baktı. Aslanlar beslenmeyi bitirmişti. Su içmek için su birikintisine geçmişlerdi.

Bay McClean'in ısınmış suratına bir gölge düştü. Sonra birçok gölge düştü. Akbabalar yanan gökten dökülüyordu.

Sessizlikte "Bir fincan çay içer misiniz?" diye sordu Wendy.

Resimli Adam uykusunda döndü. Döndü ve her döndüğünde sırtını, kolunu, bileğini boyayan başka bir resim ortaya çıktı. Bir elini kuru gece çimenlerinin üzerine savurdu. Parmakları açıldı ve avucundaki başka bir resim canlandı. Resimli Adam tekrar döndü, göğsünde yıldızların ve

siyahlığın derin, derin boşluğu vardı. O yıldızların arasında bir şey hareket ediyor, bir şey siyahlığın içinde düşüyor, ben izlerken düşüyordu...

Kaleydoskop

İlk sarsıntı roketin yanını dev bir konserve açacağı gibi kesti. Mürettebat uzaya bir düzine kımıl kımıl oynayan gümüşçün gibi saçılmıştı. Karanlık bir denize saçılmışlardı; gemileriyse, milyon parçaya bölünmüş halde, yoluna kayıp bir güneş arayan gök taşları gibi devam ediyordu.

"Barkley, Barkley, neredesin?"

Seslenişler soğuk bir gecedeki kayıp çocukların seslerini andırıyordu.

"Woode, Woode!"

"Kaptan!"

"Hollis, Hollis, ben Stone."

"Stone, ben Hollis. Neredesin?"

"Bilmiyorum. Nereden bileyim? Hangi taraf yukarı ki? Düşüyorum. Yüce tanrım, düşüyorum." Düştüler. Kuyuya düşen çakıl taşları gibi düştüler. Dev bir elin attığı beştaş taşları gibi dağılmışlardı. Artık insan değil, her türden sesti onlar. Bedensiz, heyecanlı, dehşet ve teslimiyete farklı seviyelerde kendini bırakmış sesler.

"Birbirimizden uzaklaşıyoruz."

Bu doğruydu. Boşlukta tepetaklak dönen Hollis bunun doğru olduğunu biliyordu. Bunu muğlak bir kabullenmeyle biliyordu. Kendi yollarına gitmek için ayrılıyorlardı ve onları hiçbir şey onları bir araya getiremezdi. Onları dış etkenlere karşı koruyacak uzay giysilerini giymişlerdi, cam kasklarının ardındaki solgun suratları görünebiliyordu. Ama güç ünitelerini kilitleyecek zamanları olmamıştı. Güç üniteleriyle uzayda ufak cankurtaran sandalları olabilirlerdi, kendilerini, birbirlerini kurtarıp, bir araya gelebilir, birbirlerini bulup planı olan, insanlardan oluşan bir adaya dönüşebilirlerdi. Ama omuzlarında güç üniteleri olmadan meteorlar gibi amaçsızdılar, hepsi ayrı ve değişmez kaderlerine doğru gidiyordu.

İlk dehşet anlarının sönüp yerini metalik bir sakinliğe bırakması için belki de on dakika geçti. Uzay, muazzam ve karanlık bir dokuma tezgahında garip sesleri bir içeri, bir dışarı dokumaya başladı, ilmiklerle son bir desen oluşturuyordu.

"Stone'dan Hollis'e. Sesli iletişimi daha ne kadar sürdürebiliriz?"

“Senin yolunda ne kadar hızla ilerlediğine ve benim yolumda ne kadar hızla ilerlediğime göre değişir”.

“Bir saat diye tahmin ediyorum.”

“Yeterli,” dedi Hollis, dalgın ve sessizdi.

Bir dakika sonra “Ne oldu?” dedi Hollis.

“Roket patladı, o kadar. Roketler patlar.”

“Ne yönde gidiyorsun?”

“Ay’a çarpacağım galiba.”

“Dünya’ya gidiyorum ben. Saatte 16.000 kilometre hızla gezegenimize dönüyorum. Kibrit gibi tutuşacağım.” Hollis bunu tuhaf bir dalgınlıkla düşündü. Bedeninden ayrılmış gibiydi, uzayda düşen bedenine çoktan geçip gitmiş bir kış mevsiminin ilk düşen kar tanesine olduğu kadar kayıtsızdı.

Diğerleri sessizdi, onları bu düşüşe getiren kaderi düşünüyorlardı, olanları değiştirecek hiçbir şey yapamazlardı. Kaptan bile sessizdi, çünkü işleri düzeltebilecek bir emir veya plan yoktu.

“Ah, çok yol var. Ah, çok, çok, çok uzun yol var,” dedi bir ses. “Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum, çok yol var.”

“Kim bu?”

“Bilmiyorum.”

“Stimson, galiba. Stimson, sen misin?”

“Uzun, çok uzun yol var ve bu benim hoşuma gitmiyor. Tanrım, hiç hoşuma gitmiyor.”

“Stimson, ben Hollis. Stimson, beni duyuyor musun?”

Birbirlerinden ayrı düşerken bir duraksama yaşandı.

“Stimson?”

“Evet.” Sonunda cevap vermişti.

“Stimson, sakin ol. Hepimiz aynı durumdayız.”

“Burada olmak istemiyorum. Başka bir yerde olmak istiyorum.”

“Belki bizi bulurlar.”

“Bulunmalıyım, bulunmalıyım,” dedi Stimson. “İnanmıyorum, bunların olduğuna inanamıyorum.”

“Kötü bir rüya,” dedi biri.

“Kapa çeneni!” dedi Hollis.

“Gel de sen kapat,” dedi ses. Applegate’ti bu. Benzer bir kayıtsızlıkla, kolayca güldü. “Gel de beni sustur.”

Hollis ilk kez durumunun imkânsızlığını hissetmişti. İçi büyük bir öfkeyle doldu, çünkü o an Applegate'e bir şeyler yapabilmeyi her şeyden çok istiyordu. Yıllarca bir şeyler yapmak istemişti ve artık çok geçti. Applegate sadece uzaklardan gelen bir sesten ibaretti.

Düşüyor, düşüyor, düşüyordu...

Adamlardan ikisi dehşetin farkına varmışlarcasına çığlık atmaya başlamıştı. Hollis bir kâbusta adamlardan birinin çok yakından çığlık ata ata geçtiğini görmüştü.

"Kes şunu!" Adam neredeyse parmak uçlarındaydı, delicesine çığlık atıyordu. Duracak gibi değildi. Milyon kilometre boyunca çığlık atmaya devam edecek, telsiz menzilinde olduğu sürece onlara rahatsızlık vererek birbirleriyle konuşmalarına imkân vermeyecekti.

Hollis uzandı. Böylesi daha iyiydi. Fazladan çaba gösterip adama dokundu. Adamı ayak bileğinden tuttu ve başına ulaşıncaya kadar kendini yukarı çekti. Adam boğulmakta olan bir yüzücü gibi delicesine çığlık atıp çırpınıyordu. Çığlıkları evreni dolduruyordu.

Nasıl olduğunun önemi yok diye düşündü Hollis. Ay, Dünya ya da meteorlar adamı zaten öldürecekti, şimdi niye ölmesindi ki?

Demir yumruğuyla adamın cam maskesini kırdı. Çığlıklar kesildi. Kendini cesetten itti ve cesedi döne döne yoluna gitmeye, düşmeye bıraktı.

Uzun, sonsuz düşüşün ve sessizliğin dönüşü içinde Hollis ve diğerleri düşmeye devam etti. "Hollis, hâlâ orada mısın?"

Hollis konuşmadı, ama yüzüne basan sıcağı hissedebiliyordu.

"Benim yine, Applegate."

"Tamam, Applegate."

"Konuşalım. Yapacak başka bir şeyimiz yok." Kaptan araya girdi. "Bu kadarı yeter. Bir çıkış yolu bulmamız lazım."

"Kaptan, çeneni kapatsana sen." dedi Applegate.

"Ne!"

"Beni duydun, Kaptan. Bana patronluk taslama, zaten 16.000 kilometre uzaktasındır şimdiye. Hem kendimizi kandırmayalım, Stimson'ın da dediği gibi çok yol var."

"Bana bak, Applegate!"

"Kes. Tek kişilik isyan başlattım. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Gemin kötü bir gemiydi ve sen de kötü bir kaptandın, umarım Ay'a çarptığında paramparça olursun."

“Susmanı emrediyorum!”

“Devam et, yine emir ver.” Applegate 16.000 kilometre uzaktan gülümsedi. Kaptan susmuştu. Applegate devam etti, “Nerede kalmıştık, Hollis? Ah evet, hatırladım. Senden de nefret ediyorum. Ama bunu biliyorsun zaten. Uzun zamandır biliyordun.”

Elinden bir şey gelmeyen Hollis yumruklarını sıktı.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi Applegate. “Seni mutlu edeyim. Beş yıl önce Roket Şirketi’nde önünü kapayan bendim.”

Bir meteor hızla geçti. Hollis başını eğip baktığında sol elinin gittiğini gördü. Kan fışkırıyordu. Birden giysisinde hiç hava kalmamıştı. Akciğerlerinde kalan hava, sağ eliyle sol dirseğindeki eklemi sıkıştırıp sızıntıyı giderecek düğmeyi çevirmeye yetmişti. Bu o kadar hızlı gerçekleşmişti ki şaşıramamıştı bile. Artık onu hiçbir şey şaşırtamazdı. Giysisindeki hava düzeyi hızla normale dönmüştü ve böylece sızıntı sona ermişti. Turnike yapıncaya kadar düğmeyi sıkmaya devam etti, biraz önce hızla akan kan artık durmuştu.

Tüm bunlar olurken Hollis’in çıtı çıkmamıştı. Diğerleri konuşuyordu. Adamlardan biri, Lespere, Mars’taki eşinden, Venüs’teki eşinden, Jüpiter’deki eşinden, parasından, harika anılarından, sarhoşluğundan, kumar merakından, mutluluğundan bahsedip duruyordu. Hepsi düşerken o konuşmaya devam ediyordu. Lespere, ölüme giderken, mutlu mesut eski günleri anıyordu.

Çok tuhaftı. Uzayda, binlerce kilometrelik uzayın ortasında bu sesler titreşiyordu. Kimse görünmüyordu, sadece radyo dalgaları titriyor ve diğerlerinde duygu uyandırmaya çalışıyordu.

“Kızgın mısın, Hollis?”

“Hayır.” Kızgın değildi. Kayıtsızlık geri dönmüştü ve Hollis sonsuza kadar hiçliğe düşen hissiz, betondan bir varlıktı artık.

“Hayatın boyunca zirveye çıkmak istedin, Hollis. Ne olduğunu hep merak etmiştin. Atılmadan önce seni de yaktım.”

“Bunun bir önemi yok,” dedi Hollis. Önemi yoktu. Geride kalmıştı. Yaşam sona ererken ekranda aniden görülen kısacık bir film şeridi gibiydi, yaşamın tüm önyargıları ve tutkuları boşlukta bir an için yoğunlaşır ve aydınlanır, siz daha “Buradaki gün iyiydi, şuradakiyse kötü, şu yüz ne kötüydü, buysa ne iyi,” diyemeden film yanıp kül olur, ekransa kararırdı.

Hayatının dış sınırında geriye baktığında Hollis’in tek pişmanlığı vardı, o da hayatını yaşamaya devam edememesiydi. Ölmekte olan herkes böyle mi düşünürdü, sanki daha önce hiç yaşamamışlar gibi? Hayat gerçekten o kadar mı kısa gelirdi, tek nefes alamadan bitip gitmiş gibi? Bu herkes için bu kadar ani ve imkânsız mıydı yoksa sadece onun için, burada, şimdi, düşünmek için sadece birkaç saat kaldığında mı böyleydi?

Diğerlerinden biri, Lespere, konuşuyordu. “Ben güzel vakit geçirdim doğrusu. Mars, Venüs ve Jüpiter’de eşim vardı. Hepsi de paralıydı, bana da iyi davranırlardı. Bir keresinde sarhoş olup kumarda 20.000 dolar kaybetmiştim.”

Ama şimdi buradasın, diye düşündü Hollis. Bende onların hiçbiri yoktu. Yaşarken seni kıskanırdım, Lespere; önümde göreceğim başka bir gün varken senin kadınlarını ve geçirdiği güzel günleri kıskanırdım. Kadınlar beni korkuturdu ve ben de uzaya çıktım, onları hep istedim ve sen onlara, paraya ve kendi çılgın tarzında yaşayabileceğin tüm o mutluluğa sahip olduğun için seni kıskandım. Ama şimdi, burada düşerken, her şey bitmişken, artık seni kıskanmıyorum, çünkü benim kadar senin de sonun geldi ve artık hiçbir şey yaşanmamış gibi. Hollis yüzünü ileri uzattı ve telefona bağırdı.

“Hepsi bitti, Lespere!”

Sessizlik.

“Hiçbir şey yaşanmamış gibi artık, Lespere!”

“Kim o?” dedi Lespere’in bocalayan sesi.

“Ben Hollis.”

Hollis zalimce davranıyordu. Zalimliği, ölümün mantıksız zalimliğini hissetmişti. Applegate onun canını yakmıştı, o da başkasının canını yakmak istiyordu. Applegate de, uzay da onu yaralamıştı.

“Senin de durumun belli, Lespere. Her şey sona erdi. Artık hiçbiri yaşanmamış gibi, öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Bir şey bittiğinde aslında hiçbir zaman yaşanmamış gibi olur. Şu an senin hayatın benimkinden iyi mi? Asıl önemli olan şu andır. İyi mi benimkinden? İyi mi?”

“Evet, iyi!”

“Nasıl!”

“Çünkü düşüncelerim var, hatırlıyorum!” diye gücenmiş bir şekilde haykırdı Lespere uzaklardan, iki eliyle anılarını göğsüne bastırarak.

Ve haklıydı. Başından bedenine soğuk suların aktığı hissine kapılan Hollis, Lespere’in haklı olduğunu biliyordu. Anılar ve hayaller arasında fark vardı. Hollis’in elinde sadece yapmak istediği şeylerin hayali varken Lespere yaptığı ve başardığı şeylerin anılarına sahipti. Ve bu bilgi Hollis’in içini yavaş yavaş oymaya başladı.

“Bunların sana ne yararı var ki?” diye yakardı Hollis. “Şu anda? Bir şey bitince artık hiçbir faydası kalmaz. Senin durumun benimkinden iyi değil.”

“Benim kafam rahat,” dedi Lespere. “Ben yaşayacağımı yaşadım. Senin gibi sona geldiğimde zalimleşmiyorum. ”

“Zalimleşmek mi?” Hollis kelimeyi dilinde döndürdü. Hatırlayabildiği kadarıyla, hayatı boyunca hiç zalimlik yapmamıştı. Tüm o yılların zalimliğini böyle bir an için saklamıştı demek. “Zalim.” Hollis kelimeyi zihninin gerilerine itti. Gözyaşlarının gözlerinden yüzüne indiğini hissetti. Biri onun kesilen soluğunu duymuş olmalıydı. “Sakin ol, Hollis.”

Elbette bu çok saçmaydı. Daha bir dakika önce diğerlerine, Stimson’a akıl veriyordu; şimdiyse sahici olduğunu sandığı cesaretin aslında sadece şok ve şokun verdiği kayıtsızlıktan başka bir şey olmadığını biliyordu. Ömrü boyunca bastırdığı duygularını birkaç dakikaya sığdırmaya çalışıyordu.

“Neler hissettiğini biliyorum, Hollis,” dedi Lespere, artık 30.000 kilometre uzaktaydı ve sesi azalıyordu. “Üzerime alınmıyorum.”

Ama biz eşit değil miyiz? Diye merak etti Hollis. Lespere ve ben? Şimdi, burada? Bir şey sona erdiyse, bittiyse, ne değeri olurdu ki? Ne de olsa ölüp gidecektin. Ama Hollis bahane bulmaya çalıştığının farkındaydı, yaptığının bir canlıyla ölü arasındaki farkı anlatmaya çalışmaktan farkı yoktu. Birinde bir kıvılcım, bir aura, gizemli bir element vardı, diğerindeyse yoktu.

Lespere ile arasındaki fark da böyleydi; Lespere iyi bir yaşam sürmüştü ve şimdi bu onu farklı biri kılmıştı, Hollis ise uzun yıllardır ölü gibiydi. Ölüme farklı yollardan geçip gelmişlerdi ve eğer ölümün farklı türleri varsa, büyük ihtimalle ölümleri birbirinden çok farklı olacaktı. Ölüm kalitesinde, tıpkı yaşam kalitesinde olduğu gibi, sonsuz çeşitlilik olmalıydı, ayrıca biri, Hollis gibi; zaten bir kez öldüyse tekrar ve temelli ölmekten ne bekleyebilirdi ki?

Bir saniye sonra sağ ayağının koptuğunu fark etti. Neredeyse gülecekti. Giysisindeki hava tekrar boşalmıştı. Çabucak eğildi, kan akıyordu, meteor eti ve giysiyi bileğe kadar götürmüştü. Ah, uzayda ölüm ne kadar da komikti. İnsanı parça parça, siyah ve görünmez bir kasap gibi kesiyordu. Dizindeki valfi sıktı, zihni acıyla boğuşuyor, uyanık kalmaya çalışıyordu. Valf sıkılınca kan durdu, hava doldu, Hollis doğruldu ve düşmeye devam etti, çünkü düşmek artık yapabileceği tek şeydi.

"Hollis?"

Hollis uykulu uykulu başını salladı, ölümü beklemekten yorulmuştu.

"Benim yine, Applegate," dedi ses.

"Evet."

"Düşünecek zamanım oldu. Seni dinledim. Olanlar iyi değil. Bizi kötü yapıyor. Ölmek için kötü bir yol. İçimizdeki tüm kötülüğü açığa çıkarıyor. Dinliyor musun, Hollis?"

"Evet."

"Yalan söyledim. Bir dakika önce. Yalan söyledim. Senin önünü kapamadım. Bunu niye söylediğimi bilmiyorum. Galiba senin canını yakmak istedim. Canı yakılacak kişi senmişsin gibi geldi. Hep kavga edip durduk. Hızla yaşlanıp hızla tövbe ediyorum galiba. Galiba senin zalimce laflarını dinlemek beni utandırdı. Nedeni ne olursa olsun, benim de aptallık yaptığımı bilmeni istiyorum. Söylediklerimin tek kelimesi doğru değildi. Cehenneme kadar yolun var."

Hollis kalbinin tekrar çalışmaya başladığını hissetti. Beş dakikadır çalışmamış gibiydi, ama şimdi tüm uzuvlarına renk ve sıcaklık gelmişti. Şok geride kalmıştı, öfke, korku ve yalnızlığın artçı şoklarıysa geçiyordu. Sabah vakti soğuk duştan çıkan, kahvaltıya ve yeni güne hazır biri gibi hissediyordu.

"Teşekkür ederim, Applegate."

"Ne demek, piç herif seni."

"Hey;" dedi Stone.

"Ne?" diye duyurdu sesini Hollis uzayda, iyi bir arkadaş olan Stone'a.

"Meteorların, ufak asteroidlerin arasına karıştım."

"Meteorlar mı?"

"Galiba beş yılda bir Mars'ın yanında geçip Dünya'ya doğru giden Myrmidon kümesi olacak bu. Tam ortasındayım. Kocaman bir kaleydoskop gibi. Her tür renk, şekil ve boyut var. Tanrım, çok güzel, tüm bu metaller."

Sessizlik.
“Onlarla gidiyorum,” dedi Stone. “Beni yanlarında götürüyorlar. Şu işe bak!” Stone kahkaha attı.
Hollis bakındı, ama bir şey göremedi. Sadece uzayın kadife mürekkepleri, devasa elmasları, safirleri, zümrüt sisleri ve Tanrı’nın kristal ateşler arasına karışan sesi vardı. Stone’un meteorlarla gidip beş yılda bir Mars’ı geçerek Dünya’ya doğru gelmesi, milyon yüzyıl boyunca gezegenin görüş alanına bir girip bir çıkması fikrinde hayranlık uyandıran, hayal gücünü harekete geçiren bir şeyler vardı. Stone ve Myrmidon kümesi bir sonsuzluk içinde, çocukken uzun boruyu güneşe tutup çevirdiğinizde gördüğünüz kaleydoskop renkleri gibi, hareket edip şekil değiştiriyordu.
“Elveda, Hollis.” Stone’un sesi, artık çok kısık. “Elveda.”
“İyi şanslar,” diye bağırdı Hollis 50.000 kilometre öteye.
“Komik olma,” dedi Stone ve kaybolup gitti.
Yıldızlar yaklaştı.
Artık tüm sesler kayboluyordu, hepsi kendi yörüngesinde, kimi Mars’a, kimi uzayın derinliklerine gidiyordu. Hollis ise... Aşağıya baktı. İçlerinden sadece o, tek başına Dünya’ya dönüyordu.
“Elveda.”
“Sakin ol.”
“Elveda, Hollis.” Applegate’ti bu.
Birçok vedalaşma oldu. Kısa vedalaşmalar. .. Ve şimdi bu büyük, dağınık beyin çözülüyordu. Uzayda ilerleyen roket kafatasının içindeyken öylesine güzel ve verimli çalışan beynin parçaları birer birer ölüyor; beraber sürdükleri hayatın anlamı parçalanıyordu. Beyin işlevini yitirdiğinde vücut nasıl ölüyorsa, geminin ruhu ve beraber geçirdikleri uzun zamanla birbirleri için taşıdıkları anlam da öyle ölüyordu. Applegate şimdi vücuttan kopmuş bir parmak kadar bile değildi, artık ondan nefret edilmeyecek, aleyhine çalışılmayacaktı. Beyin patlamıştı ve hissiz, kullanışsız parçaları uzaklara dağılmıştı. Sesler sustu ve şimdi tüm uzay sessizdi. Hollis yalnızdı ve düşüyordu.
Hepsi yalnızdı. Tanrının ettiği sözlerin yankıları gibi ölmüştü sesleri, yıldızlı derinlikte titreşiyorlardı. Kaptan, Ay’a gidiyordu, Stone meteorlarla beraberdi, Stimson da gidiyordu, Applegate ise Plüton’a doğru ilerliyordu, Smith ve Turner ve Underwood ve tüm diğerleri, uzun süre bir düşünce düzeni oluşturmuş kaleydoskop parçaları, dağılıp gitmişti.

Ve ben? diye düşündü Hollis. Ne yapabilirim? Berbat ve boş bir hayatı telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı şimdi? Bunca yıldır içimde haberim bile olmadan biriktirdiğim zalimliği telafi edebilecek tek iyi şey yapabilseydim ya! Ama burada benden başka kimse yok, tek başına nasıl iyilik yapabilirsin ki? Yapamazsın. Yarın gece Dünya'nın atmosferine çarpacağım.

Yanacağım, diye düşündü ve kıtalara kül olarak serpileceğim. İşe yarayacağım. Az belki, ama kül küldür, toprağa eklenir.

Hızla düştü, mermi gibi, çakıl taşı gibi, demir ağırlık gibi, kayıtsız, artık hep kayıtsız, üzgün veya mutlu veya başka bir duyguyla değil, ama sadece, artık her şey gittiğine göre, kendi için, kendinin bileceği bir iyilik yapmayı dileyerek.

Atmosfere çarptığımda bir meteor gibi yanacağım.

"Merak ediyorum," dedi, "acaba beni gören olacak mı?"

Yol kenarındaki küçük çocuk yukarı baktı ve bağırdı.

"Bak, anne, bak! Yıldız kayıyor!"

Illinois semalarında gurup vakti parlak, beyaz bir yıldız kaydı.

"Dilek tut," dedi çocuğun annesi. "Dilek tut."

Resimli Adam ayışığında döndü. Sonra tekrar döndü... ve tekrar... ve tekrar...

Gün Geldi Devran Döndü

Haberleri duyduklarında restoranlardan, kafelerden, otellerden çıkıp gökyüzüne baktılar. Kara ellerini yukarı bakan beyaz gözlerine siper ettiler. Ağızları açık bakıyorlardı. Sıcak öğle vakti gölgeleri yere vuran zencilerin gökyüzüne baktığı kasabalar binlerce kilometre boyunca uzanıyordu.

Mutfağındaki Hattie Johnson kaynayan çorbanın üzerini kapadı, ince parmaklarını bir beze sildi ve evin arka tarafındaki sundurmaya doğru dikkatlice yürüdü.

“Anne, gel! Hey, anne, gelsene, kaçıracaksın!”

“Hey, anne!”

Üç küçük zenci oğlan tozla kaplı bahçede dans edip bağırıyordu. Ara sıra eve sabırsızca bakıyorlardı.

“Geliyorum,” dedi Hattie ve tel kapıyı açtı.

“Bu söylentiyi de nereden duydunuz?”

“Jones’un mekânında, anne. Bir roket geliyormuş, yirmi yıldan beri gelen ilk roketmiş ve bir beyaz adam taşıyormuş!”

“Beyaz adam da nedir? Hiç görmedim.”

“Anlarsın ne olduğunu,” dedi Hattie.- “Çok yakında anlarsın beyaz adamı.”

“Anlat bize, anne. Eskiden yaptığın gibi anlat.” Hattie somurttu. “Uzun zaman önceydi. O zamanlar küçük bir kızdım. 1965 senesiydi.”

“Bize beyaz adamı anlat, anne!”

Hattie gelip bahçede durdu, ince, beyaz bulutların olduğu mavi ve berrak Mars gökyüzüne ve uzaklarda sıcaktan kavrulan Mars tepelerine baktı. Sonunda konuştu, “Öncelikle, elleri beyazdır.”

“Beyaz eller!” Çocuklar şakalaşıyor, birbirlerine vuruyordu.

“Kolları da beyazdır.”

“Beyaz kollar!” Çocuklar yuhaladı.

“Yüzleri de beyazdır.”

"Beyaz yüz mü? Sahiden mi?”

Yüzüne saçtığı tozun hapşırttığı çocuklardan en ufak olanı “Bunun gibi mi beyaz, anne?” dedi. “Böyle mi beyaz?”

“Ondan da beyaz,” dedi Hattie ciddi bir sesle, tekrar bakışlarını gökyüzüne yöneltti. Gözlerinde kaygı vardı, sanki bir fırtına görmeyi bekliyordu ve bunu görememek onu endişelendiriyordu. “İçeri girseniz iyi olacak.”

“Ah, anne!” Duyduklarına inanamadıkları bakışlarından belliydi. “Seyretmemiz lazım, seyretmezsek olmaz. Bir şey olmaz, değil mi?”

“Bilmiyorum. İçimde bir his var, o kadar.”

“Gemiyi görmek istiyoruz sadece, bir de belki havaalanına gidip şu beyaz adama bakarız. Beyaz adam nasıl olur ki, anne?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum,” dedi Hattie düşünceli düşünceli başını sallayarak.

“Biraz daha anlat!”

“Beyaz insanlar hepimizin yirmi yıl önce geldiği Dünya’da yaşar. Biz kalkıp Mars’a geldik, yerleştik, şehirler kurduk ve buradayız. Artık Dünyalı değil, Marslıyız. Bunca zamandır da hiçbir beyaz adam buraya gelmedi. Hikaye böyle.”

“Neden gelmediler, anne?”

“Çünkü biz buraya geldikten hemen sonra Dünya’da atom savaşı çıktı. Birbirlerini havaya uçurdular. Bizi unuttular. Yıllar sonra savaş bittiğinde roketleri kalmamıştı. Yeni roketleri ancak şimdi yapabildiler. İşte şimdi, yirmi yıl sonra, ziyarete geliyorlar.” Çocuklarını uyuşuk gözlerle süzdü ve yürümeye başladı. “Burada bekleyin. Elizabeth Brown’ın evine gidiyorum. Bir yere gitmeyeceğinize söz veriyor musunuz?”

“Gitmek istiyoruz ama kalacağız.”

“Tamam, o zaman.” Koşarak aşağı sokağa gitti. Brown ailesinin evine vardığında tüm ailenin arabaya tıkıştığını gördü. “Merhaba, Hattie! Atla sen de!”

Koşmaktan nefesi kesilmişti. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Beyaz adamı görmeye!”

“Doğru,” dedi Bay Brown ciddi bir sesle. Arabadakileri gösterip, “Bu çocuklar hiç beyaz adam görmedi, ben de neredeyse neye benzediklerini unutmuşum.”

“Beyaz adama ne yapacaksınız?” diye sordu Hattie.

“Ne mi yapacağız?” diye sordu herkes. “Sadece bakacağız işte, hepsi bu.”

“Emin misiniz?”

“Ne yapacaktık ki başka?”

“Bilmem ki,” dedi Hattie. “Sorun çıkabilir diye düşünmüştüm.”

“Ne sorunu çıkacakmış?”

“Bilirsin işte,” dedi Hattie muğlak bir tonla, utanmıştı. “Onu linç etmeyeceksiniz, değil mi?”

“Linç etmek mi?” Herkes gülmüştü. Bay Brown diz kapağına vurup kahkaha attı. “Tanrı seni korusun, çocuğum, hayır! Gidip elini sıkacağız. Öyle değil mi, millet?”

“Evet, evet.”

Karşı yönden bir araba daha geldi ve Hattie seslendi. “Willie!”

“Buralarda ne yapıyorsun? Çocuklar nerede?” diye bağırdı kocası, kızgınlıkla. Diğerlerine baktı. “Enayi gibi o adamın gelişini görmeye mi gidiyorsunuz?”

“Aynen öyle,” diye onayladı onu Bay Brown gülümseyerek.

“Silahlarınızı yanınıza alın o zaman,” dedi Willie. “Ben eve kendi silahımı almaya gidiyorum.”

“Willie!”

“Arabaya bin, Hattie.” Willie kapıyı sıkıca açık tutup Hattie lafını dinleyinceye kadar ona baktı. Diğerlerine tek laf etmeden tozlu yolda hızla ilerledi.

“Willie, bu kadar hızlı gitme!”

“Hızlı gitmeyeyim mi? Göreceğiz şimdi.” Yolun arabasının altında kayıp gitmesini izledi. “Bunca yıl sonra ne hakla buraya geliyorlar? Neden bizi rahat bırakmıyorlar? Neden kendilerini eski dünyada havaya uçurup bizi rahat bırakmadılar ki?”

“Willie, bir Hıristiyan böyle konuşmamalı.”

“Kendimi hiç de Hıristiyan hissetmiyorum,” dedi Willie öfkeyle, direksiyon sallarken. “Zalimlik hissediyorum. Yıllar boyunca tüm o yaptıkları, anneme ve babama, senin anne ve babana yaptıklarını hatırlıyor musun? Babamı Knockwood Tepesi’nde nasıl astıklarını, annemi nasıl vurduklarını hatırlıyor musun? Yoksa senin hafızan da diğerleri gibi kısa mı?”

“Hatırlıyorum,” dedi Hattie.

“Doktor Phillips ve Bay Burton’u, onların büyük evlerini, annemin çamaşır kulübesini, babamın yaşlıyken bile çalışmaya devam etmesini, Doktor Phillips ve Bay Burton’un ona onu asarak teşekkür etmesini

hatırlarsın. “Eh,” dedi Willie, “Gün geldi, devran döndü. Şimdi göreceğiz bakalım kimin aleyhine kanunlar çıkıyor, kim kimi linç ediyor, kim tramvayda arka koltuklara oturuyor, kim tiyatroda ayrı yerlere sıkıştırılıyor? Bekleyip göreceğiz.”

“Ah, Willie, beladan bahsediyorsun.”

“Herkes bundan bahsediyor. Herkes bu gün hakkında kafa yormuştur, asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştür. Beyaz adamın Mars’a geldiği gün nasıl bir gün olurdu? Ama o gün geldi ve bundan kaçamayız.”

“Beyazların burada yaşamasına izin vermeyecek misin?”

“Elbette.” Willie gülümsedi, ama bu zalimlik taşıyan bir gülümsemeydi, gözlerinde de çılgınlık vardı. “Gelip burada yaşayıp çalışabilirler, neden olmasın? Bunu hak etmek için tek yapmaları gereken şehirdeki kendi gecekondu mahallelerinde yaşamak, ayakkabılarımızı boyamak, çöpümüzü süpürmek, sinemada balkonun son sırasına oturmak. Tek istediğimiz bu. Bir de haftada bir kez bir iki tanesini asacağız. Bu kadar.”

“İnsan gibi konuşmuyorsun ve bu benim hoşuma gitmiyor.”

“Alışman gerekecek,” dedi Willie. Evin önüne geldiğinde frene asıldı ve arabadan atlarcasına indi. “Bir halat ve silahlarımı getir. işi usulüne göre yapacağız.”

“Ah, Willie,” diye yakardı Hattie. Willie eve koşup arkasından kapıyı çarparken Hattie arabada oturdu kaldı.

Hattie eve girdi. Eve girmek istememişti, ama Willie tavan arasını birbirine katmış, silahları bulana kadar çılgınlar gibi küfür edip durmuştu. Karanlık tavan arasında silahların gaddar metalinin parıldadığını gördü, ama karanlıkta Willie’yi göremiyordu, sadece ettiği küfürleri duyuyordu, sonunda Willie’nin uzun bacakları bir toz yağmuruyla beraber tavan arasından indi. Silahların haznelerini üfledi ve getirdiği pirinç fişekleri haznelere doldurmaya başladı. Yüzünde sertlik, ciddiyet ve yaşananlardan doğan, insanın içini kemiren bir öfke vardı. Ellerini birden, kontrolsüzce sallıyor “Bizi rahat bıraksınlar, bizi neden rahat bırakmıyorlar?” diye mırıldanıp duruyordu.

“Willie, Willie.”

“Sen de - sen de.” Willie ona aynı bakışı attı ve öfkesinin bir kısmı Hattie’nin zihnine dokundu. Çocuklar dışarıda gevezelik ediyordu.

“Süt gibi beyazmış dedi annem. Süt gibi beyaz.”

“Bu solmuş çiçek gibi beyaz mı?”

“Yazı yazdığın tebeşir kadar beyaz.”

Willie evden fırladı. “İçeri girin, çocuklar. Kapıyı üzerinize kilitleyeceğim. Beyaz adamı görmeyeceksiniz, onlardan bahsetmeyeceksiniz, hiçbir şey yapmayacaksınız. Gelin içeri.”

“Ama baba-”

Willie çocukları iterek kapıdan içeri soktu ve gidip bir kova boyayla bir şablon aldı. Garaja girip uzun, kalın bir halat aldı. Halatı elleriyle bir celladın ilmeğine dönüştürürken, bir yandan da gökyüzünü dikkatle izliyordu.

Ve sonra arabadaydılar, arkalarında toz bulutu bırakarak ilerliyorlardı. “Yavaşla, Willie.”

“Vakit yavaşlama vakti değil. Vakit acele etmek vakti ve ben de acele ediyorum.”

Yol boyunca gökyüzünü izleyen insanlar veya arabalarının üzerine tırmananlar veya arabalarıyla yolda gidenler vardı. Bazı arabalardan dünyadaki tüm kötülüklerin sona erişini gözlemleyen teleskoplar gibi yükselen silahlar uzanıyordu.

Hattie silahlara baktı. “insanlarla konuşuyordun,” diye suçladı kocasını.

“Öyle yapıyordum,” diye onayladı onu Willie homurdanarak. Şiddetli bakışlarla yolu izliyordu. “Her evde durdum ve onlara ne yapacaklarını anlattım. Silah, boya ve halat getirmelerini, hazır olmalarını söyledim. Ve işte hepimiz buradayız, karşılama komitesi olarak onlara şehrin anahtarını takdim etmeye hazırız. Evet, efendim!”

Hattie içinde büyüyen dehşeti itmek için ince ellerini birbirlerine bastırdı. Arabanın diğer arabalar arasında hızla ilerlediğini hissetti. Onlara “Hey, Willie, bak!” diye seslenenleri duyuyordu. Hızla ilerlerken, ellerinde halatlarla silahlar olan insanları ve onlara gülümseyen ağızlarını görebiliyordu.

“İşte geldik,” dedi Willie ve frene basarak arabayı toz içinde sessizliğe gömdü. Kapıyı tekmeleyerek açtı, silahları yüklenmişti, dışarı çıktı ve havaalanı çimenliğinde sürüklemeye başladı. “Neler yaptığını düşündün mü, Willie?”

“Yirmi yıldır tek yaptığım düşünmek oldu. Dünya’dan ayrıldığımda on altı yaşındaydım ve oradan ayrıldığıma memnundum,” dedi Willie. “Orada ne benim, ne senin, ne de bizim gibiler için hiçbir şey yoktu. Ayrıldığıma

hiç üzülmedim. Burada huzur bulduk, ilk defa rahat bir nefes aldık. Gel şimdi.”

Willie onu karşılamaya gelen kalabalığı iterek ilerledi.

“Willie, Willie, ne yapacağız?”

“Al sana bir silah,” dedi Willie. “Sana da. Sen de al.” Silahları kollarını vahşice ileri atarak dağıtıyordu. “Sana bir tabanca. Sana bir pompalı tüfek.” insanlar birbirlerine o kadar yakındı ki silah almak için uzanan binlerce kollu tek bir siyah vücutmuş gibi duruyorlardı. “Willie, Willie.”

Hattie kocasının yanında dik ve sessizce duruyordu, dudaklarını sımsıkı kapatmıştı, gözleriyse ıslak ve hüzünlüydü. “Boyayı getir,” dedi Willie. Hattie bir galon sarı boyayı o an önünde yeni boyanmış ve üzerinde BEYAZ ADAMIN İNİŞİNE GİDER yazan bir tabela duran troleybüsün yanaşmakta olduğu alana taşıdı. Troleybüsten inenler çimenliğe dağılmış, gökyüzüne bakıyor ve yürürken tökezliyorlardı. Piknik sepetli kadınlar, hasır şapkalı, gömleklerinin kollarını sıvamış erkekler vardı. Troleybüs boştu ama motoru çalışıyordu. Willie troleybüse girdi, boya kutularını açtı, boyayı karıştırdı, fırçalardan birini denedi, şablonu çıkardı ve koltuklardan birine çıktı.

“Hey, oradaki!” Kondüktör bozuk paraları şıngırdatarak arkasından gelmişti. “Ne yaptığını sanıyorsun, in oradan!”

“Ne yaptığımı görüyorsun. Sakin ol.”

Ve Willie sarı boyayı şablonla sürmeye başladı. Yaptığı işten gurur duyarak bir A ve R ve K çizdi. Willie işini bitirdiğinde kondüktör gözlerini kısıp parıldayan sarı kelimeleri okudu: ARKA BÖLÜM BEYAZLAR İÇİNDİR Gözlerini kırptı. ARKA BÖLÜM. Kondüktör, Willie'yi baktı ve gülümsemeye başladı.

“Sana uyar mı bu?” diye sordu Willie, geri çekilerek.”

“Hem de çok iyi uyar, efendim,” dedi kondüktör.

Hattie ellerini göğüslerinin üzerinde tutarak' dışarıdan tabelaya bakıyordu.

Willie büyümekte olan kalabalığa döndü. Yavaşlayarak yaklaşan ve duran her araba, yakındaki kasabadan gelen her troleybüs kalabalığı büyütüyordu.

Willie bir kutunun üzerine çıktı. “Önümüzdeki bir saat içinde tüm troleybüslere yazı yazacak bir delegasyon kuralım. Gönüllü var mı?”

Eller kalktı.

“Hadi bakalım!”

Gittiler.

“Tiyatrolarda son iki sıra koltuğu iplerle beyazlara ayıracak delegasyon kuralım.”

Başka eller kalktı.

“Hadi!”

Koşarak gittiler.

Willie, terlemiş ve yorulmuş, ama enerjisinden gurur duyarak, eli yere bakan eşinin omzunda, etrafa bakındı. “Bakalım başka ne var. Ah, evet. Bugün kanun çıkaralım, ırklar arası evlilik olmasın!”

“Haklı,” dedi birçok insan.

“Tüm boyacı çocuklar işi bugün bıraksın.”

“Hemen şimdi bırakıyoruz!” Şehrin her yerinde bazıları taşıdıkları bezleri neşe içinde yere attı. “Asgari ücret yasası da çıkaralım, değil mi?”

“Elbette!”

“Beyazlara saatte en az on sent verin!”

“Haklı!”

Şehrin belediye başkanı koşarak geldi. “Willie Johnson, in aşağıya!”

“Başkan, kimse beni buradan indiremez.”

“Milleti galeyana getiriyorsun, Willie Johnson.”

“Amaç da bu zaten.”

“Çocukken nefret ettiğin şeyi yapıyorsun. Hakkında bağırıp çağırdığın beyazların bir kısmından farksızsın.”

“Başkan, gün geldi, devran döndü,” dedi Willie, ona bakmıyordu bile. Aşağıdaki yüzlere bakıyordu; kimi gülümsüyor, kimi kuşkulu, kimi şaşkın, bazıları korkmuş, tereddüt ederek geri çekiliyordu.

“Pişman olacaksın,” dedi başkan.

“Seçime gidip yeni başkan seçeceğiz,” dedi Willie. Orada burada yeni tabelaların asıldığı şehre baktı: MÜŞTERİ KISITLAMASI: *Bu işyerinde müşteriye hizmet hakkı istenildiğinde iptal edilebilir*. Willie sırıttı ve ellerini birbirine vurdu. Tanrım! Troleybüsler durduruluyor ve arka koltukları gelecekteki yolcuları için beyaza boyanıyordu. Kıkırdayan adamlar tiyatroları işgal ediyor, arka sıraları iplerle ayırıyorlardı. Eşleriyse kaldırımlarda şaşkın şaşkın dururken çocuklar bu korkunç anları görmesinler diye dayak atıla atıla evlere sokuluyordu.

“Hepimiz hazır mıyız?” dedi Willie Johnson elinde özenle bağlanmış ilmekle.

Kalabalığın yarısı “Hazırız!” diye bağırdı. Kalabalığın diğer yarısıysa alçak sesle konuşuyor, ortalıkta parçası olmak istemedikleri bir kabustaki figürler gibi dolaşıyordu.

“İşte, geliyor!” diye bağırdı ufak bir çocuk.

Kalabalıktaki başlar tek bir ipe bağlı kukla kafaları gibi hep birlikte yukarı döndü.

Gökyüzünde, çok yüksekte, çok güzel bir roket üçgen şeklinde turuncu alevler çıkararak ilerliyordu. Daireler çizgi ve alçaldı, herkes nefesini tutuyordu. Roket indi, çimenlikte birkaç yeri tutuşturmuştu. Alev söndü ve roket bir anlığına sessizliğe büründü ve sonra, çıt çıkarmadan kalabalığın bakışları altında, geminin yanındaki büyük kapı dışarıya oksijen saldı, kapı açıldı ve yaşlı bir adam dışarıya çıktı.

“Bir beyaz adam, bir beyaz adam, bir beyaz adam...” Kelimeler beklenti içindeki kalabalıkta arka sıralara doğru ilerledi, çocuklar birbirlerinin kulaklarına fısıldıyor, itişip kakışıyordu. Kelimeler dalgalar halinde kalabalığın ve açık pencerelerinden boya kokusu yayılan troleybüslerin rüzgarlı güneş ışığında durduğu yere kadar gitti. Fısıldamalar kendini tüketip yok olmuştu.

Kimse hareket etmedi.

Beyaz adam uzun boylu ve dik duruşluydu, ama yüzünde derin bir yorgunluk vardı. Bugün traş olmamıştı ve gözleri ölmeden sahip olunabilecek en yaşlı gözlerdi. Gözleri renksizdi, geçen yıllar bu gözleri neredeyse bembeyaz ve kör etmişti. Çalı gibi incecikti. Elleri titriyordu ve kalabalığa bakarken geminin lumbar ağzına yaslanmak zorunda kalmıştı.

Yarım bir gülümsemeyle tek elini kaldırdı ama sonra geri çekti.

Kimse hareket etmedi.

Kalabalıktaki yüzlere baktı, belki silahları ve halatları gördü ama görmedi ve belki boyanın kokusunu aldı. Kimse ona sormadı. Konuşmaya başladı. Çok sessiz ve yavaşça başladı, sözünün kesilmesini ummamıştı ve sözü kesilmedi, sesi çok yorgun, yaşlı ve solgundu.

“Kim olduğumun önemi yok,” dedi. “Ne de olsa sizin için bir isim olacağım, o kadar. Ben de sizin isimlerinizi bilmiyorum. Buna sonra geleceğiz.” Duraksadı, bir anlığına gözlerini kapadı ve sonra devam etti:

“Yirmi yıl önce Dünya’dan ayrıldınız. Bu çok, çok uzun bir zaman. Yirmi yüzyıl gibi, o kadar çok şey oldu ki. Siz gittiniz ve savaş geldi.” Yavaşça başını salladı. “Evet, *büyük* savaş. Üçüncü savaş. Uzun sürdü. Geçen yıla kadar. Tüm şehirleri bombaladık New York’u ve Londra’yı ve Moskova’yı ve Paris’i ve Şangay’ı ve Bombay’ı ve İskenderiye'yi. Hepsini yıktık. Ve büyük şehirleri bitirdiğimizde küçük şehirlere geçtik, onları atom bombalarıyla bombaladık ve yaktık.”

Artık şehirlerin, mekanların ve sokakların adlarını vermeye başlamıştı. Ve yaşlı adam isimleri verirken kalabalıktan fısıltılar yükselmeye başladı. “Natchez’i yok ettik...”

Bir fısıltı.

“Ve Colombus, Georgia...”

Başka bir fısıltı.

“New Orleans’ı yaktık...”

Bir iç çekiş.

“Ve Atlanta...”

Başka bir iç çekiş.

“Greenwater, Alabama’dan da bir şey kalmadı.” Willie Johnson başını salladı ve ağzı açıldı. Hattie bunu ve Willie’nin siyah gözlerine gelen farkındalığı görmüştü.

“Hiçbir şey kalmadı,” dedi havaalanındaki yaşlı adam ağır ağır konuşarak. “Pamuk tarlaları yandı.” Ah, dedi herkes.

“Pamuk fabrikaları bombalandı-”

“Ah.”

“Her şey radyoaktif artık. Tüm yollar ve çiftlikler ve gıdalar radyoaktif. Her şey.” Başka kasaba ve köylerin isimlerini saymaya devam etti.

“Tampa.”

“Benim memleketim,” diye fısıldadı biri.

“Fulton.”

“Burası da benim,” dedi biri.

“Memphis.”

“Memphis. *Memphis’i* mi yaktılar?” Şaşkın bir soru.

“Memphis havaya uçtu.”

“Memphis’teki *Dördüncü* Cadde?”

“Hepsi,” dedi yaşlı adam.

Kalabalık heyecanlanmıştı. Yirmi yıl sonra hepsi geri geliyordu. Kasabalar ve mekânlar, ağaçlar ve tuğla binalar, tabelalar ve kiliseler ve ailelerin işlettiği dükkanlar, hepsi oraya toplanan insanlar arasında yüzeye çıkıyordu. Her isim bir hatıraya dokundu ve başka bir günü düşünmeyen kimse kalmadı. Çocuklar hariç hepsinin yaşı buna yeterdi.

“Laredo.”

“Laredo’yu hatırlıyorum.”

“New York City.”

“Harlem’de dükkanım vardı.”

“Harlem bombalandı.”

Uğursuz kelimeler. Tanıdık, hatırlanan mekânlar. O mekânları yıkık hayal etme çabası.

Willie Johnson şu kelimeleri fısıldadı; “Greenwater, Alabama. Benim doğduğum yer. Hatırlıyorum.”

Gitmişti. Hepsi gitmişti. Adam öyle diyordu. Adam devam etti, “Böylece, o zamanki ve şimdiki aptallığımızla, her şeyi yok ettik ve her şeyi mahvettik. Milyonları öldürdük. Dünya’da her tür ve tipten 500.000 insandan fazlası olduğunu sanmıyorum. Tüm enkazdan ancak bu tek roketi yapabilecek kadar metal çıkarabildik ve bu ay Mars’a sizden yardım istemeye geldik.”

Adam tereddüt etti ve burada ne bulabileceğini anlamak için kalabalıktaki yüzlere baktı, ama alacağı tepkiyi kestiremiyordu.

Hattie Johnson eşinin kolunun sertleştiğini hissetti, parmaklarının halatı kavradığını gördü.

“Aptallık ettik,” dedi yaşlı adam sessizce. “Dünya’yı ve medeniyeti başımıza yıktık Hiçbir şehrin enkazını kaldırmaya değmez, yüzyıl boyunca radyoaktif kalacaklar. Dünya’nın işi bitti. O dönem sona erdi. Yirmi yıldır binip de Dünya’ya dönmeyi denemediğiniz roketleriniz var. Sizden onları kullanmanızı istemeye geldim. Dünya’ya gelin, hayatta kalanları alın ve onları Mars’a getirin. Hayatımıza devam etmemiz için bize yardım edin. Aptalca davrandık. Tanrı’nın önünde aptallığımızı ve kötülüğümüzü itiraf ediyoruz. Tüm Çinliler ve Hintliler ve Ruslar ve İngilizler ve Amerikalılar, hepimiz. Bizi aranıza kabul etmenizi istiyoruz. Mars topraklarınız sayısız yüzyıldır nadasa bırakılmış; herkese yetecek kadar yer var; toprak verimli, tarlalarınızı gördüm. Gelip sizin için toprağı işleriz. Evet, bunu bile yaparız. Bize yapacağınız her şeyi hak ediyoruz, yeter ki bizi kabul edin. Sizi hemen

şimdi karar vermeye zorlayamam. İsterseniz gemime binip geri giderim, bu mesele de kapanır. Sizi bir daha rahatsız etmeyiz. Ama buraya gelir, sizin için çalışır, sizin bizim için yaptığınız şeyleri yaparız. Evlerinizi temizler, yemeklerinizi yapar, ayakkabılarınızı boyarız ve kendimize, başkalarına ve size yaptığımız şeyler için Tanrı'nın şahitliğinde gururumuzdan vazgeçeriz.

Adam konuşmasını bitirmişti.

Sessizliğin de sessizliği yaşanıyordu. Elinizde tutabileceğiniz, kalabalığın üzerine uzak bir fırtınanın basıncı gibi düşen bir sessizlikti. Kalabalıktakilerin uzun kolları gün ışığında kara sarkaçlar gibi uzanırken gözleri hareket etmeyen, fakat cevap bekleyen yaşlı adamın üzerindeydi.

Willie Johnson halatı elinde tutuyordu. Etrafındakiler ne yapacağını görmek için onu izliyordu. Hattie, eşinin kolunu sıkarak, bekliyordu.

Hattie kalabalığın nefretine dokumak istedi. Nefreti evirip çevirecek, ufak bir çatlak bulacaktı. Sonra bir çakıl taşını veya büyükçe bir taşı veya bir tuğlayı sökecekti ve daha sonra duvarın bir kısmını. Ve bir kez başlayınca, tüm o devasa yapı büyük bir gürültüyle çökecek, işi bitecekti. Şimdi sallanmaya başlamıştı bile. Ama hangisi kilit taşıydı ve ona nasıl ulaşacaktı? Onlara nasıl dokunmalı ve nefretlerini yıkmak için İçlerinde bir şeyi nasıl uyandırmalıydı?

Güçlü sessizliğin içindeki Willie'ye baktı ve durum hakkında bildiği tek şey Willie, yaşamı ve ona olanlardı. Willie birden kilit taşı olmuştu. Birden neyin sökülebileceğini, hepsinin içine neyin gevşetilip koparılabileceğini anlamıştı.

"Bayım..." Hattie ileri çıktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kalabalık ona baktı; Hattie kalabalığın bakışlarını hissedebiliyordu. "Bayım..."

Adam yorgun bir gülümsemeyle ona döndü.

"Bayım," dedi Hattie, "Greenwater, Alabama'daki Knockwood Tepesi'ni biliyor musunuz?" Yaşlı adam arkasına dönüp gemideki biriyle konuştu. Bir süre sonra fotoğrafik bir harita yaşlı adama uzatıldı. Yaşlı adam elinde haritayla bekledi.

"O tepedeki koca meşe ağacını biliyor musunuz, bayım?"

Koca meşe. Willie'nin babasının vurulduğu, asıldığı ve sabah rüzgarında sallanırken bulunduğu yer.

"Evet."

"Hala duruyor mu?" diye sordu Hattie. "Gitmiş," dedi yaşlı adam. "Havaya uçmuş. Ne tepe kalmış, ne ağaç. Görüyor musun?" Yaşlı adam

fotoğrafa dokundu.

“Şuna bir bakayım,” dedi Willie ileri atılıp haritaya bakarak.

Hattie yaşlı adama bakıp göz kırptı, kalbi heyecanla çarpıyordu.

“Bana Greenwater’ı anlatın,” dedi Hattie çabucak.

“Ne bilmek isterdiniz?”

“Doktor Phillips’e ne oldu, yaşıyor mu?” Roketin içindeki bir cihazda cevap aranırken geçen bir dakika...

“Savaşta ölmüş.”

“Ya oğlu?”

“Ölmüş.”

“Evine ne olmuş?”

“Yanmış. Tıpkı diğer evler gibi.”

“Knockwood Tepesi’ndeki şu diğer koca ağaç?”

“Ağaçların hepsi yanıp gitti.”

“*O ağaç* da gitmiş mi, emin misiniz?” dedi Willie.

“Evet.”

Willie’nin bedeni gevşer gibi oldu.

“Bay Burton’ın evi ve Bay Burton’a ne oldu peki?”

“Tek bir ev bile kalmadı, tıpkı insanlar gibi.”

“Bayan Johnson’ın çamaşır kulübesi, annemin mekanı?”

Vurulduğu yer.

“O da gitmiş. Her şey gitti. Fotoğraflar burada, kendiniz bakabilirsiniz.”

Fotoğraflar dokunulmak, bakılmak ve üzerlerinde düşünmek için oradaydı. Roket fotoğraflarla ve sorulara cevaplarda doluydu. Her kasaba, her bina ve her mekan.

Willie elinde halatla duruyordu.

Dünya’yı, yeşil Dünya’yı, doğup büyüdüğü yeşil kasabayı hatırladı ve şimdi o kasabanın parçalarına ayrıldığını, yıkıldığını, tüm binalarıyla, tüm sözde ve sahici kötülükleriyle havaya uçup dağıldığını düşündü. Tüm o sert adamlar gitmişti, ahırlar, demirciler, dondurmacılar, barlar, köprüler, linç ağaçları, saçma kaplı tepeler, yollar, inekler, mimozalar, kendi evi, uzun nehrin kıyısındaki o büyük sütunlu evler, kadınların sonbahar ışığında kanat çırpan güveler kadar narin olduğu cenaze evleri de çok uzaktaydı. Soğukkanlı adamların ellerinde içki, veranda parmaklarına dayanmış silahlarıyla sallanan sandalyelerinde sallandığı, sonbahar havasını İçlerine çekerek ölümü düşündükleri evler. Gitmişti, hepsi gitmişti ve bir daha geri

dönmeyeceklerdi. Şimdi apaçık ortadaydı. Bu medeniyetin tümü konfeti gibi parçalanmış ve ayaklarına serpiştirilmişti. Geriye nefret edilecek hiçbir şey kalmamıştı, boş bir fişek veya bir parça halat veya bir ağaç, hattâ bir tepe bile kalmamıştı. Geriye sadece bir roketteki yabancı insanlar, ayakkabılarını boyayacak, troleybüslerin arka koltuklarında yolculuk edecek veya tiyatroda arka sıralarda oturacak insanlar kalmıştı.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi Willie Johnson.

Hattie, Willie’nin büyük ellerine baktı.

Parmakları açılıyordu.

Willie’nin bıraktığı halat yerde kıvrılıp kaldı.

Şehrin sokaklarında koşarak çabucak hazırlanan yeni tabelaları söktüler, tramvaylardaki sarı yazıların üzerini boyadılar, tiyatro balkonlarındaki ipleri kestiler, silahlarını boşaltıp halatlarını kaldırdılar.

“Herkes için yeni bir başlangıç,” dedi Hattie, arabayla eve dönerken.

“Evet,” dedi Willie sonunda. “Tanrı’nın sayesinde birazımız orada, birazımızsa burada hayatta kaldı. Artık ne olacağı hepimize bağlı. Aptallık devri kapandı. Aptal değil, başka bir şey olmalıyız. O konuşurken bunu anladım. Artık beyaz adamın da bizim hep olduğumuz kadar yalnız olduğunu anladım. Bizim de uzun zaman olduğumuz gibi evsiz kalmış. Artık herkes eşit. Eşit seviyede tekrar başlayabiliriz.”

Hattie eve gidip çocukları çıkarırken Willie hareket etmeksizin arabada oturdu. Çocuklar babalarını görmek için koşarak geldi. “Beyaz adamı gördün mü? Beyaz adamı gördün mü?” diye bağırdılar.

“Evet, efendim,” dedi direksiyon başında oturan ve parmaklarıyla yavaşça yüzünü ovan Willie. “Bana öyle geliyor ki bugün beyaz adamı ilk kez gerçekten gördüm. Onu tüm açıklığıyla gördüm.”

Otoyol

Serinletici öğleden sonra yağmuru vadinin üzerine çökmüş, dağdaki sürülmüş tarlalardaki mısıra dokunmuş, kulübenin kuru ottan çatısına vuruyordu. Bir kadın yağmurun karanlığında volkanik taşların arasında mısır öğütüyor, durmadan çalışıyordu. Islak ışıksızlıkta, bir yerlerden bir bebek ağlaması duyuldu.

Hernando ahşap sabanını tekrar tarlaya çıkarabilmek için yağmurun dinmesini bekliyordu. Aşağıdaki nehir kahverengi ve kaynarcasına akıyor, hızını giderek artırıyordu. Diğer nehir betondan bir yoldu ve hiç akmıyordu; parlak ve boş şekilde duruyordu. Bir saattir üzerinden araba geçmemişti Bu tuhaf bir durumdu. Yıllardır bir arabanın durup birinin “Merhaba, fotoğrafınızı çekebilir miyiz?” diye seslendikten sonra elinde madeni para ve tıklayan ufak bir kutuyla arabadan çıkmadığı tek bir saat olmamıştı. Eğer Hernando tarlada şapkası olmadan yavaşça yürürse “Şapkanı takınanı istiyoruz!” derlerdi. Zamanı gösteren veya hiçbir şey yapmayıp güneşte örümcek gözü gibi parlayan altın şeylerle zenginleşmiş ellerini sallarlardı. O da şapkasını almak için geri dönerdi.

Eşi konuştu. “Bir şey mi var, Hernando?”

“Si. Yol. Büyük bir şey olmuş. Yolu böylesine boşaltacak büyük bir şey.”

Kulübeden yavaş ve sakin adımlarla uzaklaştı. Yağmur, ottan örülmüş lastik tabanlı ayakkabılarını ıslatıyordu. Bu ayakkabıların hikâyesini iyi hatırlıyordu. Araba lastiği bir gece eve şiddetle çarpmış, tavukları ve çanakları darmadağın etmişti. Tek başına, hızla dönerek gelmişti. Lastiğin koptuğu araba önce hızla viraja kadar gelmiş, farları açık bir şekilde bir an asılı kalmış, sonra da nehre uçmuştu. Araba hâlâ oradaydı. Nehrin yavaş aktığı ve çamurun temizlendiği iyi günlerde araba görülebilirdi. Araba dipte, parlayan metaliyle, uzun ve alçak ve çok zengin, yatıyordu. Ama sonra çamur tekrar gelirdi ve hiçbir şey göremezdiniz.

Hernando sonraki gün lastikten kendine ayakkabı tabanı oymuştu.

Otoyola ulaşmış, üzerinde durup yolun yağmurda çıkardığı sesi dinledi.

Sonra, aniden, sanki işaret verilmiş gibi, arabalar geldi. Yüzlercesi, kilometreler boyunca, hızla yanından geçip gittiler. Büyük uzun siyah

arabalar kuzeye, Birleşik Devletler’e doğru gürültüyle ilerliyor, virajları fazla hızlı alıyordu. Kornaları susmuyordu. Arabalara doluşmuş insanların yüzlerinde bir şey, onu derin bir sessizliğe iten bir şey vardı. Orada durup arabaların geçmesini izledi. Yorulana kadar onları saydı. Beş yüz, bin araba geçti ve içindekilerin hepsinin yüzünde bir şey vardı. Ama bu şeyin ne olduğunu anlayamayacağı kadar hızlı gidiyorlardı.

Sonunda sessizlik ve boşluk döndü. Hızlı, uzun, alçak, üstü açılabilir arabalar gitmişti. Son korna sesinin de kaybolduğunu duydu.

Yol bir kez daha boştu.

Sanki cenaze korteji geçmişti. Ama bu kortej çılgınca, yarışırcasına kuzeydeki bir törene ilerliyordu. Neden? Hernando sadece başını sallayıp parmaklarıyla yavaşça yanlarını ovabildi.

Şimdi tek başına, son bir araba görünmüştü. Bu arabanın son araba olduğu belliydi. Eski bir Ford, ince, serin yağmurda, altında koca buhar bulutları yayarak, dağ yolundan indi. Yapabildiği kadar hız yapıyordu. Hernando arabanın her an dağılabileceğim düşünmüştü. Hemando’yu gören bu kadim Ford kenara çekti. Çamur ve pasla kaplanmıştı, radyatörü fokur fokur kaynıyordu.

“Senyor, lütfen, biraz su alabilir miyiz?”

Arabayı, muhtemelen yirmi bir yaşında, genç bir adam sürüyordu. Sarı bir kazak, açık yakalı beyaz bir gömlek ve gri pantolon giyiyordu. Yağmur, üstü açık arabadaki genç adamın ve içeride sıkışmış, hareket bile edemeyen beş genç kadının üzerine düşüyordu. Kadınların hepsi çok güzeldi ve kendileriyle genç adamı eski gazetelerle yağmurdan korumaya çalışıyorlardı. Ama yağmur gazeteleri geçmiş, kadınların parlak elbiselerini ve genç adamı ıslatmıştı. Genç adamın saçları yağmurdan birbirlerine yapışmıştı. Ama bunu umursamıyor gibiydiler. Hiçbiri şikayet etmiyordu ve bu tuhaftı. Hep şikayet ederlerdi; yağmur, sıcak, zaman, soğuk ve mesafe yüzünden.

Hernando başını sallayarak, “Size su getiririm,” dedi.

“Lütfen, acele edin!” diye yakardı kızlardan biri. Sesi çok yüksek ve korkuyla çıkmıştı. Sabırsızlanmıyordu, korkuyla konuşuyordu. Hernando ilk kez bir turist istediği için koştu, daha önce istenildiğinde hep inadına yavaş yürürdü.

Su dolu bir jant kapağıyla geri döndü. Bu da otoyolun bir armağanıydı. Bir öğleden sonra tarlasına fırlatılmış bir madeni para gibi düşmüştü,

yuvarlak ve parlaktı. Düştüğü araba yoluna devam etti, gümüş bir göz kaybettiğinin farkında değildi. Bu zaman dek Hernando ve eşi jant kapağını bulaşık yıkamak ve yemek yapmakta kullanmıştı, jant kapağından iyi kase oluyordu.

Suyu kaynayan radyatöre dökerken arabadakilerin çökmüş yüzlerine baktı. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” dedi kızlardan biri. “Bize ne kadar yardım ettiniz, bilemezsiniz.”

Hernando gülümsedi. “Çok trafik var. Herkes aynı yöne gidiyor. Kuzeye.”

Onları üzmek için konuşmamıştı. Ama bakışlarını tekrar onlara çevirdiğinde hepsinin yağmurda oturup ağladığını gördü. Çok kötü ağlıyorlardı. Genç adam elini sırayla omuzlarına koyarak, onları nazikçe sallayarak ağlamalarını durdurmaya çalışıyordu ama kadınlar gazeteleri başlarına tutmuş, ağızları oynayarak, gözleri kapalıyken, yüzlerinin rengi gitmişken ağlıyordu. Kimi yüksek sesle, kimi sessiz sessiz.

Hernando elinde yarısı boşalmış kapakla durdu. “Bir şey demek istememiştim, senyor,” diye özür diledi.

“Sorun değil,” dedi şoför.

“Sorun nedir, senyor?”

“Duymadınız mı?” diye cevap verdi tek eli direksiyonda olan genç adam, dönüp ileri uzanarak.

“Sonunda oldu.”

Bu kötüydü. Bunu duyan diğerleri daha da kötü ağlamaya başladı. Gazeteleri unutup birbirlerine sarıldılar, düşen yağmur taneleri gözyaşlarıyla karışıyordu.

Hernando doğruldu. Suyun geri kalanını radyatöre doldurdu. Fırtınanın kararttığı gökyüzüne baktı. Şiddetle akan nehre baktı. Ayakkabılarının altındaki asfaltı hissetti.

Arabanın yan tarafına geldi. Genç adam elini sıktı ve ona bir peso verdi. “Hayır.” Hernando parayı geri verdi. “O zevk bana ait.”

“Teşekkür ederim, çok naziksiniz,” dedi kızlardan biri hala hıçkırarak. “Ah, anne, baba. Evimde olmak istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Ah, anne, baba.” Diğerleri ona sarıldı.

“Duymadım, senyor,” dedi Hernando sessizce.

“Savaş!” diye bağırdı genç adam kimse duyamıyormuş gibi. “Başladı, atom savaşı, dünyanın sonu!”

“Senyor, senyor,” dedi Hernando.

“Teşekkür ederim, yardımınız için teşekkür ederim. Hoşça kalın,” dedi genç adam.

“Hoşça kalın,” dedi arabadaki herkes onu görmeden.

Araba çalışıp yola koyuldu. Vadinin içinden geçip kaybolurken Hernando yerinde durdu. Araba, son araba, başlarının üzerinde çırpışan gazeteleri tutan genç kadınlarla beraber, sonunda gözden kayboldu.

Hernando uzun süre hareket etmedi. Yağmur yanaklarından aşağıya, parmaklarından bacaklarına soğuk soğuk iniyordu. Nefesini tuttu, gergin vaziyette bekledi.

Otoyolu izledi ama başka hareket yoktu. Çok uzun zaman boyunca pek hareket etmeyeceğini tahmin etti.

Yağmur durdu. Gökyüzü kırılan bulutların ardında göründü. Fırtına on dakikada bitmişti. Tatlı bir rüzgar Hernando’ya cangıl kokusu taşıdı. Nehrin yavaş yavaş, kendi yolunda aktığını duyabiliyordu. Cangıl çok yeşildi; her şey tazeydi. Tarlayı geçip evine vardı ve sabanını aldı. Eli sabanındayken güneşin yakmaya başladığı gökyüzüne baktı.

Eşi çalışmayı bırakmadan sordu, “Hernando, ne oldu?”

“Bir şey yok,” diye cevapladı.

Sabanı karığa sürdü ve eşeğine seslendi, “Burrrr-o!”* Açılan göğün altında, derin nehrin yanındaki eğimli topraklarındaki verimli tarlada beraber yürüdüler.

‘“Dünya da ne demekti acaba?” diye sordu.

O Adam

Kaptan Hart roketin kapısında durdu. “Niye gelmiyorlar?” dedi.

“Kim bilir?” dedi Kaptan Hart’ın yaveri Martin. “Ben bilir miyim, Kaptan?”

“Burası nasıl bir yer zaten?” Kaptan bir puro yaktı. Kibriti parıldayan çimenlere attı. Çimenler tutuşmaya başlamıştı.

Martin ateşi ayağıyla ezerek söndürmek için bir adım atacak oldu.

“Hayır,” diye emir verdi Kaptan Hart, “Bırak yansın. Belki bu cahil aptallar ne olduğuna bakmaya gelir böylece.”

Martin omzunu silkti ve ayağını yayılan ateşten çekti.

Kaptan Hart saatine baktı. “Buraya ineli bir saat oldu, karşılama komitesi bandoyla fırlayıp elimizi sıkmaya geldi mi? Elbette hayır! Uzaydan milyonlarca kilometre yol yapıp geliyoruz, meçhul bir gezegenin aptal bir kasabasının iyi vatandaşlarıysa bizi görmezden geliyor!” Burnunu çekip saatine parmağının ucuyla vurdu. “Onlara beş dakika daha veririz ve sonra...”

“Sonra ne?” diye sordu Martin, her zamanki gibi kibarca, Kaptan Hart’ın oynayan gerdanına bakarak.

“Lanet şehirlerinin üzerinden bir kez daha geçip onların ödünü koparırız.” Sesi alçaldı. “Ne dersin, Martin, indiğimizi görmediler mi yoksa?”

“Gördüler, biz geçerken yukarı bakıyorlardı.”

“O zaman neden koşup gelmiyorlar? Saklanıyorlar mı? Ödlek mi bunlar?”

Martin başını sağa sola salladı. “Hayır. Dürbünü alın, efendim. Kendiniz bakın. Hepsi ortalıkta dolaşıyor. Korkmamışlar. Pek umurlarında değiliz gibi.”

Kaptan Hart dürbünü yorgun gözlerine götürdü. Martin yukarı baktığında oradaki sinir, yorgunluk ve gerginlik izlerini gözlemleyecek zamanı olmuştu. Hart milyon yaşındaymış gibi duruyordu; hiç uyumuyor, çok az yiyor ve kendini zorlamaya devam ediyordu. Tuttuğu dürbünün altındaki yaşlı ve kederli ama keskin ağzı kıpırdandı.

“Martin, neden uğraşıyoruz, sahiden bilmiyorum. Roket yapıyoruz, uzayı geçmekle uğraşıyoruz, onları arıyoruz, elimize geçen bu oluyor. İlgisizlik. Şurada dolaşan aptallara bak. Bu olayın öneminin farkında değiller mi? Yaşadıkları taşraya ilk kez uzaydan araç iniyor. Bu kaç kez olur ki? İçleri mi geçmiş bunların?”

Martin bilmiyordu.

Kaptan Hart dürbünü ona yorgun bir tavırla geri verdi.

“Bunu neden yapıyoruz, Martin? Uzay yolculuğunu yani. Sürekli hareket halindeyiz. Sürekli arayıştayız. Hep gerginiz, hiç dinlenemiyoruz.”

“Belki de huzur ve sükunet arıyoruzdur. Bunları Dünya’da bulamayacağımız açık,” dedi Martin.

“Bulamayız, değil mi?” Kaptan Hart düşünceliydi, ateşse sönmüştü. “Darwin’den beri yok, değil mi? inandığımız her şey bir kenara atıldığından beri. ilahi güç ve bunun gibi şeyler. Belki bu yüzden yıldızlara gittiğimizi düşünüyorsun, öyle mi, Martin? Kaybolan ruhlarımızı mı arıyoruz, bu mudur? Kötülükle çevrili gezegenimizden uzaklaşıp iyiliğin olduğu bir gezegen mi arıyoruz?”

“Belki de, efendim. Bir şeyleri aradığımız muhakkak.”

Kaptan Hart boğazını temizledi ve kendine çekidüzen verdi. “Neyse, şimdi şuradaki şehrin belediye başkanını bulalım. Gidip onlara kim olduğumuzu söyle. Yıldız Sistemi Üç, Gezegen Kırk Üç’e gelen ilk keşif heyeti olduğumuzu söyle. Kaptan Hart’ın selamını söyle ve başkanla tanışmak istediğini ilet. Hadi, koşar adım!”

“Emredersiniz efendim.” Martin çayırı yavaş adımlarla geçmeye başladı.

“Acele et!” diye çıkıştı Kaptan.

“Emredersiniz efendim!” Martin bir an için hızlandı, ama sonra yine gülümseyerek yürümeye başladı.

Martin dönene kadar Kaptan Hart iki puro içmişti.

Martin durdu ve roketin kapısına baktı. Olduğu yerde sallanıyordu, gözlerini odaklayamıyor ve düşünemiyor gibiydi.

“Ne oldu? Bizi karşılamaya gelecekler mi?” dedi Hart.

“Hayır.” Martin başı döndüğü için gemiye yaslanmıştı.

“Neden gelmiyorlar?”

“Önemi yok,” dedi Martin. “Kaptan, lütfen bana bir sigara verir misin?” Kaptan Hart’ın uzattığı paketi körlemesine yokladı çünkü kırptığı gözleri altın şehirdeydi. Sigaralardan birini yaktı ve dumanı uzun süre içine çekti.

"Bir şeyler söyle!" diye bağırdı Kaptan. "Roketimizle ilgilenmiyorlar mı?"

"Ne? Ha. Roketle mi?" dedi Martin. Sigarasını inceledi. "Hayır, ilgilenmiyorlar. Vakitsiz gelmişiz."

"Vakitsiz mi gelmişiz!"

Martin sabırlıydı. "Kaptan, dinle. Dün şehirde büyük bir olay yaşanmış. O kadar büyük, o kadar önemli ki biz ikinci plandayız. Oturmam lazım." Martin dengesini kaybetti ve sertçe oturdu, nefesi kesilmişti.

Kaptan Hart sinirli bir şekilde purosunu çiğniyordu. "Ne olmuş?"

Martin başını kaldırdı, yanan sigaranın dumanı parmaklarından havaya karışıyordu. "Dün o şehirde harikulade bir adam görülmüş, iyi huylu, zeki, şefkatliymiş, bilgeliğinin de sonu yokmuş."

Kaptan Hart, yaverine şöyle bir baktı. "Bunun bizimle ne alakası var?"

"Açıklaması zor. Ama bu adamı uzun zamandır, belki bir milyon yıldır bekliyorlarmış. Dün de şehirlerine gelmiş. O yüzden bugün roketimizin inişinin hiçbir önemi yok. "

Kaptan şiddetle oturdu. " Kimmiş o adam? Ashley mi yoksa? Roketiyle benden önce gelip övgüleri mi toplamış?" Dehşete düşen Kaptan, Martin'i kolundan tuttu, yüzü solgundu.

"Ashley değil, efendim."

"Burton o zaman! Biliyordum. Burton gelip inişimi mahvetti. Artık kimseye güven olmuyor."

"Burton da değil, efendim," dedi Martin sessizce.

Kaptan kuşkuluydu. "Sadece üç roket var. Biz de en öndeydik. Bu adam da bizden önce gelmiş, öyle mi? Adı neymiş?"

"Adı yokmuş. Ada ihtiyacı yok. Adı her gezegende farklı olurdu, efendim."

Kaptan, yaverine sert, kuşkucu gözleriyle baktı.

"O kadar harika olan ne yapmış ki bu adam, millet gemimize bile bakmıyor?"

"Bir kere," dedi Martin tereddüt etmeksizin, "hastaları iyileştirmiş ve fakirleri teselli etmiş. Riyakârlıkla ve kirli politikalarla savaşmış, halkın arasına karışıp gün boyu onlarla konuşmuş."

"O kadar harika mı bu yaptıkları?"

"Evet, Kaptan."

“Anlamıyorum.” Kaptan, Marvin’in yüzüne ve gözlerine bakıp ona çıkıştı. “içki içtin, değil mi?” Şüphelenmişti. Geri çekildi. “Anlayamıyorum.”

Martin şehre baktı. “Kaptan, eğer anlamıyorsan sana anlatmanın bir yolu yok demektir.”

Kaptan onun bakışlarını takip etti. Şehir sakin ve güzeldi, üzerine büyük bir huzur çökmüştü. Kaptan ileri çıktı, purosunu dudaklarından aldı. Gözlerini kısıp önce Martin’e, sonra da binaların altın kulelerine baktı.

“Demek istediğin... Olamaz... Bahsettiğin adam...”

Martin başını sallayarak Kaptan Hart’ı onayladı. “Demek istediğim buydu, efendim.”

Kaptan sessizce, hareket etmeden durdu. Ayağa kalktı.

Sonunda “İnanmıyorum.” dedi.

Kaptan Hart tam öğle vakti, yanında Teğmen Martin ve bazı elektrikli ekipmanları taşıyan bir yaverle beraber canlı adımlarla şehre doğru yürüdü. Arada bir ellerini kalçalarına koyup başını sallayarak kahkahalar atıyordu.

Şehrin belediye başkanı onu karşıladı. Martin bir üçayak kurdu, üzerine bir kutu taktı ve pilleri aktif duruma getirdi.

“Başkan sen misin?” dedi Kaptan parmağını uzatarak.

“Benim,” dedi Başkan.

Martin ve diğer yaverin kontrol edip ayarladığı hassas cihaz Başkan ve Kaptan Hart’ın arasında duruyordu. Cihaz her dilden çeviriyi anında gerçekleştiriyordu. Kelimeler şehrin ılık havasında net duyuluyordu.

“Şu dünkü olay,” dedi Kaptan.” Yaşandı mı?”

“Evet.”

“Tanık var mı?”

“Var.”

“Tanıklarla konuşabilir miyiz?”

“Hepimizle konuşabilirsiniz,” dedi Başkan. “Hepimiz tanığız.”

Kaptan bir ara Martin’e dönüp “Toplu halüsinasyon,” dedi. Başkan’a dönüp, “Bu adam, bu yabancı, nasıl biriydi?”

“Anlatması biraz zor olur,” dedi hafifçe gülümseyen Başkan.

“Neden?”

“Fikirler biraz farklı olabilir.”

“Ben sizin fikrinizi duymak isterim zaten, efendim,” dedi Kaptan. Arkasına dönüp “Bunu kaydet,” dedi Martin’e. Teğmen kayıt cihazının

düğmesine bastı.

“Çok mülayim ve nazik biriydi. Zekâsı ve bilgisi muazzamdı.”

“Evet, evet, biliyorum, biliyorum.” Kaptan parmaklarını salladı. “Genellemeler. Ben özel bir şeyler istiyorum. Dış görünüşü nasıldı?”

“Bunun bir öneminin olduğunu sanmıyorum,” diye cevap verdi Başkan.

“Önemi var, hem de çok,” dedi Kaptan sert bir sesle. “Bu adamın eşkalini öğrenmek istiyorum. Sizden öğrenemezsem başkasından öğrenirim.” Martin’e “Burton olduğuna eminim, yine şu eşek şakalarından birini yapıyordur.”

Martin, Kaptan’ın yüzüne bakmıyordu. Buz gibi bir sessizlik içindeydi.

Kaptan parmaklarını şaklattı. “Başka bir şey daha varmış, birine şifa mı vermiş, ne?”

“Birçok kişiye şifa verdi,” dedi Başkan.

“Birini görebilir miyiz?”

“Görebilirsiniz,” dedi Başkan. “Oğlum.” Önce çıkan ufak çocuğu gösterdi. “Kolu sakattı. Bakın, şimdi nasıl.”

Bu noktada Kaptan hoşgörülü bir kahkaha attı. “Evet, evet. Bu ikinci derecede delil bile sayılmaz. Çocuğun kolunu sakatken görmedim. Kolunu sadece sağlamken gördüm. Buna delil bile denmez. Çocuğunun kolunun dün sakat, bugünse sağlam olduğunun delili var mı?”

“Sözüm delilimdir,” dedi Başkan sadece. “Sevgili dostum!” dedi Kaptan. “Kulaktan dolma laflara inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Hayır, olmaz!”

“Üzgünüm,” dedi Başkan. Kaptan Hart’a bakışlarında merak ve acıma vardı.

“Çocuğun bugünden önceki durumunu gösteren bir resim var mı?”

Bir süre sonra çocuğu sakat koluyla gösteren kocaman bir yağlı boya portre getirildi.

“Sevgili dostum!” Kaptan Hart elini dışarı doğru sallayarak tabloyu gönderdi. “Herkes resim yapabilir. Resimler yalan söyler. Çocuğun fotoğrafını istiyorum.”

Fotoğraf yoktu. Bu toplumda fotoğrafçılık bilinen bir sanat değildi.

“Peki,” diye iç geçirdi Kaptan, yüzü seğiriyordu. “Diğer vatandaşlarla konuşayım. Sonuç alamıyoruz.” Parmağını bir kadına çevirdi. “Sen.” Kadın tereddüt etti. “Evet, sen, gel buraya,” diye emir verdi Kaptan. “Dün gördüğün şu harikulade adamı anlat.”

Kadın, Kaptan Hart’a kararlı bir bakışla bakıyordu. “Aramızda yürüdü ve çok iyi biriydi.”

“Gözleri ne renkti?”

“Güneşin rengi, denizin rengi, bir çiçeğin rengi, dağların rengi, gecenin rengiydi.”

“Bu kadarı yeter.” Kaptan pes edercesine kollarını yukarı kaldırdı. “Görüyor musun, Martin? Hiçbir şey çıkmadı. Şarlatanın teki kulaklarına güzel ama boş sözler fısıldayarak dolanıyor ve...”

“Lütfen, kes şunu,” dedi Martin.

Kaptan geri adım attı. “Ne?”

“Ne dediğimi duydun,” dedi Martin. “Bu insanları sevdim. Dediklerine inanıyorum. İstediğinize inanabilirsiniz, ama bunu kendinize saklayın, efendim.”

“Benimle böyle konuşamazsın,” diye bağırdı Kaptan.

“Zorbalığından bıktım,” dedi Martin. “Bu insanları rahat bırak. Ellerinde iyi ve temiz bir şey var, sense gelip bunu bozuyor, bununla dalga geçiyorsun. Ben de onlarla konuştum. Şehri dolaştım, yüzlerini gördüm. Onlarda senin hiçbir zaman sahip olamayacağın bir şey var, biraz inanç. Ve bu inançla dağları yerinden oynatırlar. Sense biri senin yerine övgüleri topladı, buraya senden önce gelip seni önemsiz kıldı diye geriliyorsun.”

“Lafını bitirmen için sana beş saniye vereceğim,” dedi Kaptan. “Anlıyorum, baskı altındaydın, Martin. Uzayda aylarca seyahat etmek, nostalji, yalnızlık. Şimdi de bu olunca sana hak veriyorum, Martin. Bu ufak itaatsizliği görmezden geleceğim.”

“Ama ben senin ufak despotluğunu görmezden gelmeyeceğim,” diye cevap verdi Martin. “Ben bırakıyorum. Burada kalacağım.”

“Bunu yapamazsın!”

“Yapamaz mıyım? Beni durdurmayı denesene. Aradığım şey buydu. Ne aradığımı bilmiyordum, ama aradığım buydu. Pisliğini başka yere götür ve şüphenle, bilimsel yönteminle başka şeyleri boz!” Hızlıca etrafına bakındı. “Bu insanlar bir deneyim yaşadı, sense bunun gerçekten olduğunu ve buna neredeyse yetişecek kadar şanslı olduğumuzu kafana sokamıyorsun.”

“Bu adam eski dünyada yürüdükten sonra insanlar ondan yirmi yüzyıl boyunca bahsetti. Hepimiz onu görmek ve duymak istedik ama bu şansı hiç yakalayamadık. Ve şimdi, bugün, onu sadece birkaç saatle kaçırdık.”

Kaptan Hart, Martin’in yanaklarına baktı. “Bebek gibi ağlıyorsun. Kes şunu.”
“Umurumda değil.”
“Ama benim umurumda. Bu yerlilerin önünde üstünlüğümüzü zedelememeliyiz. Senin sinirlerin bozulmuş. Dediğim gibi, seni affediyorum.”
“Affını istemiyorum.”
“Seni aptal. Bunun da Burton’ın numaralarından biri olduğunu görmüyor musun? Buradaki petrol ve minerallere erişme çabasını insanları dinle kandırarak saklamaya çalışıyor. Martin, seni aptal. Seni aptalın önde gideni! Dünyalıları tanıyor olman lazım. Amaçlarına ulaşmak için her şeyi yaparlar. Kutsala küfrederler, yalan söylerler, hile yaparlar, çalarlar, öldürürler. Sonuç alabiliyorsa her yol mübahtır Burton için, tam bir pragmatisttir. Tanırsın onu!”
Kaptan Hart, Martin’i hor görerek konuşuyordu. “Kendine gel, Martin. Kabul et, bunlar tam da Burton’ın yapacağı şeyler. Bu vatandaşları yağlayıp zamanı gelince onları yolacak.”
“Hayır,” dedi Martin düşünüp.
Kaptan ellerini yukarı kaldırdı. “Burton bu. Onun tarzı. Onun kirli numaraları, ahlaksız oyunları. Ama yaşlı ejdere hakkını vermek lazım. Buraya alevler içinde, başında haleyle, dilinde nazik sözlerle, sevecen bir dokunuşla iniyor. Biraz da merhem ve iyileştirme ışını yanında! Tam Burton’ın tarzı!”
“Hayır.” Martin’in sesi şaşkındı. Gözlerini kapadı. “Hayır, söylediklerine inanmayacağım.”
“İnanmak istemiyorsun.” Kaptan Hart bastırdı. “Kabul et. Kabul et. Tam da Burton’ın yapacağı şey. Hayal kurmayı kes, Martin. Uyan! Sabah oldu. Burası gerçek dünya ve biz gerçeğiz, hepimiz namussuzuz, Burton’sa en namussuzumuz!”
Martin arkasını döndü.
“Sıkma canım, Martin,” dedi Hart, adamın sırtın makinemsi bir soğuklukla sıvazlayarak. “Anlıyorum. Senin için büyük şok oldu. Biliyorum. Çok yazık. Şu Burton tam bir üçkâğıtçı. Sen rahat ol. Bırak da bu işle ben ilgileneyim.”
Martin yavaşça rokete doğru yürümeye başladı.

Kaptan Hart onun gidişini izledi. Sonra derin bir nefes alıp sorguladığı kadına döndü. “Şu adamı anlatmaya devam edin. Nerede kalmıştık, hanımefendi?”

Daha sonra geminin subayları dışarıda kurulan masalarda akşam yemeği yedi. Kaptan, sessizce oturan, gözleri kızarmış ve moralsizce yemeğini karıştıran Martin’e topladığı veriyi aktardı.

“Üç düzine insanla konuştuk, hepsi de aynı yalanlara kanmıştı,” dedi Kaptan. “Kesin Burton’ın işi, bundan eminim. Yarın mı olur, gelecek hafta mı, çıkıp gelir, mucizelerini pekiştirir, biz de avucumuzu yalarız. Sanırım burada kalıp işini bozacağım.”

Martin birden Kaptan’a baktı. “Onu öldüreceğim,” dedi.

“Aman, Martin! Sakin ol.”

“Onu öldüreceğim, yemin ederim yapacağım bunu.”

“Onun icabına bakarız. Ama kabul etmen lazım, adam zeki. Davranışlar ahlakdışı ama zekice.”

“O namussuz biri.”

“Şiddet içeren bir şey yapmayacağına söz vermelisin.” Kaptan Hart elindeki rakamlara baktı. “Buna göre otuz şifa mucizesi gerçekleştirilmiş, kör birinin gözleri açılmış, bir cüzzamlı tedavi edilmiş. Burton verimli çalışmış, hakkını yemeyelim.”

Bir gonk sesi duyuldu. Bir süre sonra bir adam koşarak geldi. “Kaptan, rapor veriyorum. Burton’ın gemisi iniyor. Ashley’nin gemisi de iniyor, efendim!”

“Gördün mü?” Kaptan Hart masaya vurdu. “Çakallar ziyafete geliyor. Beslenmek için sabırsızlanıyorlar. Bekle de gör nasıl alıyorum payımı!”

Martin’in midesi bulanıyor gibiydi. Kaptan’a dik dik baktı.

“Evladım, iş dünyası böyledir,” dedi Kaptan.

Herkes yukarı bakıyordu. İki roket dönerek iniyordu.

İnişleri neredeyse düşüş gibi oldu.

“Bu aptalların nesi var?” diye bağırdı Kaptan yerinden sıçrayarak. Mürettebat çayırı koşarak aştı ve dumanlar çıkararak gemilerin yanına vardı. Kaptan da gelmişti. Burton’ın gemisinin kapısı açıldı.

Bir adam kollarına düştü.

“Ne oldu?” diye bağırdı Kaptan Hart.

Adam yere yattı. Adamı doğrulttuklarında çok kötü yandığını gördüler. Vücudu yanan ve tüten yaralarla kaplıydı. Şişmiş gözleriyle bakıyor, kalın

dili *yarılmış* dudaklarında hareket ediyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Kaptan eğilip, adamın elini sıkıyordu.

“Efendim, efendim,” diye fısıldadı ölmekte olan adam. “48 saat önce Uzay Sektörü 79 DFS, bu sistemin Gezegen Bir’inin yakınlarında bizim ve Ashley’nin gemisi kozmik fırtınaya yakalandı, efendim.” Adamın burnundan gri bir sıvı akıyordu. Ağzındansa kan geliyordu. “Herkes öldü. Tüm mürettebat. Burton öldü. Ashley bir saat önce öldü. Sadece üç kişi kurtuldu.”

“Beni dinle!” diye bağırdı Hart kan kaybeden adamın üzerine eğilip. “Bu gezegene daha önce gelmediniz mi? ”

Sessizlik.

“Cevap ver!” diye bağırdı Hart.

Ölmekte olan adam “Hayır. Fırtına. Burton iki gün önce öldü. Altı aydır ilk inişimizi şimdi yaptık.”

“Emin misin?” diye bağırdı Hart, şiddetle titriyor, adamı kollarının arasında tutuyordu. “Emin misin?”

“Eminim, eminim,” dedi ölmekte olan adam.

“Burton iki gün önce mi öldü? Emin misin?”

“Evet, evet,” diye fısıldadı adam. Başı öne düştü. Ölmüştü.

Kaptan diz çöküp sessiz bedenin yanında durdu. Kaptan’ın yüzü seğirdi, kaslar istemsizce oynuyordu. Mürettebatın geri kalanı ona bakarak arkasında duruyordu. Martin bekledi. Kaptan sonunda kalkmak için yardım istedi ve ona yardım ettiler. Hepsi şehre bakarak durdu. “Demek ki...”

“Demek ki, ne?” dedi Martin.

“Buraya gelen sadece bizmişiz,” diye fısıldadı Kaptan Hart. “Bir de şu adam...”

“Ne olmuş o adama?” diye sordu Martin.

Kaptan’ın yüzü seğiriyordu. Çok yaşlı ve gri görünüyordu. Gözleri donuklaşmıştı. Kuru çimenlerin üzerinde ilerledi.

“Gel, Martin. Benimle gel. Bana destek ol. Düşmekten korkuyorum. Ve acele et. Zaman kaybedemeyiz.”

Uzun, kuru otların arasında, uğuldayan rüzgarla tökezleyerek ilerlediler.

Birkaç saat sonra Başkan’ın salonunda oturuyorlardı. Bin kişi gelip, konuşup, gitmişti. Kaptan yorgun suratıyla yerinden hiç kalkmamış, dinlemiş, dinlemişti. Gelip tanıklık yapanların, konuşanların yüzlerinde

öylesine bir ışık vardı ki onları görmeye dayanamıyordu. Tüm bunlar olurken elleri dizlerinde dolaşmış, kemerinin üzerinde durup titremişti.

Son yerli de konuştuktan sonra Kaptan Hart, Başkan'a dönüp tuhaf gözlerle sordu;

"Ama nereye gittiğini biliyor olmalısınız?"

"Nereye gideceğini söylemedi," diye cevap verdi Başkan.

"Yakınlardaki dünyalardan birine mi?" diye bastırdı Kaptan.

"Bilmiyorum."

"Biliyor olmalısınız."

Kalabalığı kastederek sordu Başkan; "Onu görüyor musunuz?"

Kaptan baktı. "Hayır."

"O zaman gitmiştir muhtemelen," dedi Başkan.

"Muhtemelen, muhtemelen!" diye yakardı Kaptan cılız bir sesle. "Korkunç bir hata yaptım ve şimdi onu görmek istiyorum. Şimdi anlıyorum ki, tarihteki en olağandışı olaylardan biri bu. Böyle bir şeye denk gelmek. Milyonlarca gezegen arasında bu gezegene O geldikten bir gün sonra gelmek milyarda bir ihtimal! Nereye gittiğini biliyor olmalısınız!"

"Herkes onu kendi yöntemiyle bulur," dedi Başkan nazikçe.

"Onu saklıyorsunuz." Kaptan Hart'ın yüzü yavaş yavaş çirkinleşti. Eski sertliği yavaş yavaş geri dönüyordu. Biraz ayaklanır gibi oldu.

"Hayır," dedi Başkan.

"Nerede olduğunu biliyorsunuz o zaman? Hart'ın parmakları birden sağ tarafındaki tabanca kılıfına uzandı.

"Tam olarak nerede olduğunu söyleyemem," dedi Başkan.

"Konuşmaya başlamanı tavsiye ederim," dedi Kaptan ve ufak, çelikten bir tabanca çekti.

"Size bir şey anlatmanın imkânı yok," dedi Başkan.

"Yalancı!"

Hart'a bakan Başkan'ın yüzüne bir acıma ifadesi geldi.

"Çok yorgunsunuz," dedi. "Uzun bir yoldan geldiniz ve uzun zamandır inançsız olan bir halktansınız. İnanmayı o kadar istiyorsunuz ki kendi kendinize engel oluyorsunuz. Öldürürseniz sadece işiniz güçleşir. Onu asla bu şekilde bulamazsınız."

"Nereye gidecekti? Sana söylemiştir, biliyorsundur. Hadi, söyle bana!" Kaptan silahını sallıyordu.

Başkan başını sağa sola salladı.

“Söyle! Söyle!”

Silah bir, iki kez patladı. Kolundan yaralanan Başkan yere düştü.

Martin ileri atıldı. “Kaptan!”

Silah Martin’e çevrildi. “Sen karışma.”

Başkan yerdeyken kolunu tutarak yukarı baktı. “Silahını kaldır. Kendine kötülük ediyorsun. Hiç inanmadın, şimdi de inandığını sanıp insanlara zarar veriyorsun.”

“Sana ihtiyacım yok,” dedi Başkan’ın tepesinde duran Hart. “Onu burada bir günle kaçırdıysam yoluma devam ederim. Gezegenden gezegene giderim. Bir sonraki gezegende onu yarım günle kaçırırım, üçüncü gezegendeyse çeyrek günle, sonrakinde iki saatle, sonrakinde bir saatle, sonra yarım saat, sonra da bir dakika. Ama bundan sonra bir gün ona yetişirim. Duydun mu beni?” Artık yerdeki adamın üzerine yorgun bir vaziyette eğilmiş bağırıyordu. Yorgunluktan yalpalıyordu. “Gel benimle, Martin.” Silah hâlâ elindeydi, ama tutuşu gevşemişti.

“Hayır,” dedi Martin. “Burada kalıyorum.”

“Sen bir aptalsın. İstiyorsan kalabilirsin. Ama ben diğerleriyle gidebildiğim yere kadar gideceğim.”

Başkan başını kaldırıp Martin’e baktı. “iyi olacağım. Sen git. Diğerleri yarama bakar. ”

“Döneceğim,” dedi Martin. “Rokete kadar yürüyeceğim.”

Şehirde hızla ilerlediler. Kaptan Hart’ın devam edebilmek ve hâlâ kuvvetinden bir şey kaybetmediğini göstermek için çabaladığı açıkça görülebiliyordu. Rokete vardığında titreyen eliyle roketin yanına avucunun içiyle vurdu. Silahını kılıfına yerleştirdi. Martin’e baktı.

“Evet, Martin?”

Martin ona baktı. “Evet, Kaptan?”

Kaptan Hart’ın gözleri gökyüzündeydi. “Benimle... Benimle gelmeyeceğinden emin misin?”

“Evet, efendim.”

“Tanrı biliyor ya, harika bir macera olacak. Onu bulacağımı biliyorum.”

“Aklınıza koydunuz bunu, değil mi, efendim?” diye sordu Martin.

Kaptan Hart’ın yüzü titredi, gözleriyse kapanmıştı. “Evet.”

“Bilmek istediğim bir şey var.”

“Nedir?”

“Onu bulduğunuzda, *eğer bulabilirseniz tabii,* ondan ne isteyeceksiniz?” diye sordu Martin.

“Ne mi?” Kaptan bocaladı, gözlerini açmıştı.

Ellerini bir sıkıyor, bir açıyordu. Bir an için düşündü, sonra yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. “Biraz huzur ve sükunet isteyeceğim.” Rokete dokundu. “Kendimi en son rahat hissetmemin üzerinden çok ama çok uzun zaman geçti.”

“Bunu yapmayı denediğin oldu mu, Kaptan?”

“Anlamadım,” dedi Hart.

“Boş verin. Elveda, Kaptan.”

“Hoşça kal, Bay Martin.”

Mürettebat geminin iskele tarafında duruyordu. İçlerinden sadece üçü Hart’la gidecekti. Yedi kişiyse Martin’le kalacaklarını söylemişti.

Kaptan Hart onlara baktı ve haklarındaki hükmünü açıkladı: “Aptallar!”

Gemiye en son binen Kaptan Hart oldu. Çakı gibi bir selam verdi ve coşkun bir kahkaha attı. Kapı kapandı.

Roket bir ateş sütunu üzerinde göğe yükseldi. Martin roketin uzaklara gidip gözden kaybolmasını izledi.

Çayırın ucunda Başkan göründü. Birkaç kişinin desteğiyle duruyordu. Martin’i çağırdı.

“Gitti,” dedi Martin yürürken.

“Evet, zavallı adam, gitti,” dedi Başkan. “Gezegenden gezegene gitmeye devam edecek, arayacak ve arayacak. Ve her seferinde bir saat, yarım saat, on dakika veya bir dakika geç kalacak. Sonunda onu sadece birkaç saniyeyle kaçıracak Ve üç yüz gezegen sonra, yetmiş, seksen yaşındayken onu sadece saniyenin onda biriyle, sonra yüzde biriyle kaçıracak Hep devam edecek, burada, bu gezegende, bu şehirde bıraktığı şeyi bulmayı düşünerek devam edecek...”

Martin kararlı bakışlarda Başkan’a baktı.

Başkan elini uzattı. “Hiç şüphen olmuş muydu?”

Diğerlerini çağırdı ve döndü. “Gelin. Onu bekletmeyelim.”

Şehre doğru yürüdüler.

Bitmeyen Yağmur

Yağmur devam etti. Yoğun bir yağmurdu, sonu gelmeyen bir yağmurdu, terleten ve tüten bir yağmurdu; çiseliyordu, bardaktan boşalırcasına yağıyordu, çeşme gibi, gözlere vuran kırbaç gibi, bileklerde dip akıntısı gibiydi, tüm yağmurları ve yağmura dair anıları boğacak bir yağmurdu. Kiloyla, tonla geliyordu, cangılı baltalıyor, ağaçları makas gibi kesiyor, çimi traş ediyor, toprağı delip çalıları döküyordu. İnsanın ellerini gorillerin buruşuk ellerine çeviriyor, cam gibi katı yağıyordu ve asla durmuyordu.

“Daha ne kadar yol var, Teğmen?”

“Bilmiyorum. Bir kilometre, on kilometre, bin kilometre.”

“Emin değil misin?”

“Nasıl emin olabilirim ki?”

“Bu yağmuru sevmiyorum. Güneş Kubbesine ne kadar mesafe olduğunu bilseydik kendimi daha iyi hissederdim.

“Buradan bir ya da iki saat uzakta olmalı.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette.”

“Yoksa mutlu olalım diye yalan mı söylüyorsun?”

“Mutlu olun diye yalan söylüyorum. Kes sesini!”

İki adam yağmur altında oturdu. Arkalarında ıslak, yorgun ve eriyen kil gibi çökmüş diğer iki adam oturuyordu.

Teğmen yukarı baktı. Bir zamanlar kahverengi olan yüzü yağmurla solmuştu. Gözlerinin rengi de yağmurla akıp gitmişti. Dişleri ve saçları gibi gözleri de beyazdı. Her yeri beyazdı. Üniforması bile beyaza dönüyordu, belki biraz da mantar yeşili vardı.

Teğmen yağmuru yanaklarında hissetti. “Venüs’te yağmur en son durduğundan beri kaç milyon yıl geçmiştir acaba?”

“Saçmalama,” dedi diğer iki adamdan biri. “Venüs’te yağmur hiç durmaz. Daima devam eder. Burada on yıl yaşadım ve bir dakika, hatta bir saniye bile yağmurun yağmadığını görmedim.”

“Su altında yaşamak gibi,” dedi Teğmen, silahlarını düzeltip ayağa kalktı. “Devam etsek iyi olacak. Daha Güneş Kubbesi’ni bulacağız.”

“Ya da bulamayacağız,” dedi kinik olan. “Yaklaşık bir saatte ulaşırız.”

“İşte şimdi bana yalan söylüyorsun, Teğmen.”

“Hayır, şimdi kendime yalan söylüyorum. Yalan söylemek gereken anlardan biri bu. Daha fazla dayanamayacağım.”

Cangıl patikasında ara sıra pusulalarına bakarak ilerlediler. Bakıp yönlerini bulabilecekleri tek şey pusulalarıydı. Gri gökyüzü, yağan yağmur, cangıl, bir patika ve gerilerde, uzakta bir yerde, bindikleri ve düşen roket vardı. Rokette iki arkadaşları ölü ve sırılsıklam uzanıyordu.

Tek sıra halinde, konuşmaksızın yürüdüler. Tek Deniz’e akan geniş, düz ve kahverengi bir nehre ulaştılar. Nehrin yüzeyi milyarlarca yağmur tanesi yüzünden benek benekti.

“Tamam, Simmons.”

Teğmen başıyla işaret verince Simmons sırtından ufak bir paket aldı. Bu paket, içindeki gizli bir kimyasal maddenin basıncıyla şişerek geniş bir bota dönüştü. Teğmen ağaç kesilmesini ve kesilen ağaçlardan hızlıca kürek yapılmasını istedi ve nehre indiler. Yağmur altında, durgun nehirde hızla kürek çekerek ilerlediler.

Teğmen soğuk yağmuru yanaklarında, ensesinde ve hareket eden kollarında hissediyordu. Soğuk akciğerlerine işlemeye başlamıştı. Yağmuru kulaklarında, gözlerinde ve bacaklarında hissediyordu.

“Geçen gece uyumadım,” dedi.

“Kim uyuyabilirdi? Kim uyudu, ne zaman uyusun? Kaç gece uyuduk ki? 30 gece, 30 gün! Kim yağmur başlarına inerken uyuyabilir ki? Bir şapka için her şeyimi verirdim. Sırf damlalar başıma daha vurmasın diye her şeyi verirdim. Baş ağrısı çekiyorum. Başını hep acıyor.”

“Çin’e geldiğim için üzgünüm,” dedi diğerlerinden biri.

“Venüs’e de Çin dendiğini ilk defa duydum.”

“Elbette Çin. Çin işkencesi vardır ya. Adamı duvara bağlarlar. Her yarım saatte bir başına bir damla su damlatırlar. Bir dahaki damlayı beklerken çıldırırsın. Venüs de öyle, sadece ölçeği büyük. Suyun içinde yaşamak için yaratılmamışız. Ne uyunuyor ne de doğru dürüst nefes alınıyor, ıslaklık da insanı deli ediyor. Kazaya hazırlıklı olsaydık su geçirmeyen üniforma ve şapkaları getirirdik. En fazla da başa düşen damlalar deli ediyor insanı. Damlalar çok ağır, kurşun gibiler. Daha ne kadar dayanırım, bilmiyorum. ”

“Güneş Kubbesi beni beklesin! Kim akıl ettiyse şunları, iyi etmiş.”

Nehri geçtiler, geçerken de Güneş Kubbesi'ni düşündüler. Önlerinde bir yerde, cangıl yağmurunda parlayan Güneş Kubbesi'ni, o sarı, daire şeklindeki, güneş kadar parlak evi. Beş metre yüksekliğinde ve otuz metre çapında, ısı, sessizlik, sıcak yemek ve yağmurdan kaçış sağlayan bir ev. Ve Güneş Küresinin merkezinde duransa, elbette, bir güneş. İçeride otururken, sigara içerken, kitap okurken, ya da şekerlemeli sıcak çikolatanızı yudumlarken bakabileceğiniz, binanın üzerinde, havada asılı duran sarı bir ateş küresi. Aynı Dünya'nın güneşinin boyutundaydı. Sıcaktı ve sürekli oradaydı. Evde kalıp vakit geçirdikleri sürece Venüs'ün yağmur dünyasını unuttur累rdu.

Üç adam dişlerini sıkmış kürek çekerken Teğmen dönüp onlara baktı. Mantar kadar, onun kadar beyazdılar. Venüs her şeyi birkaç ay içinde ağartırdı. Cangılın kendisi bile engin, siyah beyaz bir kâbustu. Güneşin olmadığı, daima yağmur yağan, alaca karanlığın bitmediği bir cangıl nasıl yeşil olabilirdi? Beyaz, bembeyaz cangıl ve soluk, peynir renkli yapraklar, ıslak Camembert peynirinden oyulmuş toprak ve kocaman mantarlara benzeyen ağaç gövdeleri. Ve toprağın kendisini ne kadar sıklıkla görebilirdiniz ki? Genelde çay, dere, su birikintisi, gölet, göl, nehir ve sonra, en son olarak, deniz değil miydi görünen?

"Geldik!"

En uzak kıyıya suları sıçratarak çıktılar. Botun havası alınıp bir sigara paketine saklandı. Sonra, yağmurlu kıyıda dururken, birkaç sigara yakmayı denediler. Beş dakika kadar titreyerek, çakmağa ellerini siper ederek uğraştıktan sonra sigaralarını yakıp birkaç nefes çekmeyi başarabildiler. Sigaralar çabucak ıslanıp yumuşadı ve yağmur damlalarının vuruşlarıyla dudaklarından düştü.

Yürümeye devam ettiler.

"Durun biraz," dedi Teğmen. "Galiba ileride bir şey gördüm."

"Güneş Kubbesi mi?"

"Emin değilim. Yağmur yine hızlandı." Simmons koşmaya başladı. "Güneş Kubbesi!"

"Simmons, geri dön!"

"Güneş Kubbesi!"

Simmons yağmurda kayboldu. Diğerleri peşinden koştu.

Onu bir açıklıkta buldular, durup ona ve bulduğu şeye baktılar.

Roket gemisi.

Roket bıraktıkları yerde duruyordu. Bir şekilde daire çizmiş ve başladıkları yere dönmüşlerdi. Geminin enkazındaki iki ölü adamın ağızlarında yeşil mantarlar bitmişti. Onlar bakarken mantarlar çiçek açtı, yapraklar yağmurda döküldü ve mantar öldü.

"Ne yaptık da böyle oldu?"

"Yakınlarda bir elektrik fırtınası olmalı. Pusulalarımızı bozmuştur. Durumu açıklıyor bu."

"Haklısın."

"Ne yapacağız peki şimdi?"

"Yeniden başlayacağız."

"Tanrım, bir arpa boyu yol alamadık!"

"Sakin olmaya çalışalım, Simmons."

"Sakinmiş! Yağmur beni delirtiyor."

"idareli kullanırsak iki gün daha yetecek kadar erzakımız var. "

Yağmur, derilerinde ve ıslak üniformalarında dans ediyordu. Yağmur burunlarından ve kulaklarından, parmaklarından ve dizlerinden akıyordu. Cangılda donmuş taş çeşmelere benziyorlardı, her gözeneklerinden su fışkırıyordu.

Ve dururken uzaklardan gelen bir kükreme duydular.

Ve canavar yağmurun içinden çıkıp geldi. Canavarı taşıyan bin tane çelik mavisi ayak vardı. Yürüyüşü hızlı ve korkunçtu. Ayaklarından birini güçlü bir hamleyle yere vurdu. Ayaklarını indirdiği her yerde bir ağaç devrilip yanıyordu.

Büyük ozon esintileri yağmurlu havayı dolduruyor ve yağmur dumanı bölüp dağıtıyordu. Canavar neredeyse bir kilometre genişliğinde, bir buçuk kilometre yüksekliğindeydi ve yeri devasa, kör bir şey gibi yokluyordu. Bazen, bir anlığına, ayakları yokmuş gibi oluyordu. Ama sonra birden karnından bin tane mavi-beyaz kırbaç cangılı sokmak için düşüyordu.

"Al sana elektrik fırtınası," dedi adamlardan biri. "Pusulalarımızı bozan şey buymuş. Ve buraya doğru geliyor."

"Herkes yere yatsın," dedi Teğmen.

"Kaçın!" diye bağırdı Simmons.

"Aptallaşma. Yere yat. En yüksek yerlere vuruyor. Zarar görmeden kurtulabiliriz. Roketten on beş metre kadar uzakta yere yatın. Gücünü orada harcayıp bizi bırakabilir. Yatın!"

Adamlar kendilerini yere attı.

Kısa süre sonra “Geliyor mu?” diye birbirlerine sordular.

“Geliyor.”

“Yakınlaştı mı?”

“Yüz seksen metre uzakta.”

“Yakınlaştı mı?”

“Geldi!”

Canavar geldi ve tepelerinde durdu. Roketin üzerine on kez mavi yıldırım bıraktı. Roket vurulmuş bir gonk gibi titredi ve metalik bir çınlama sesi yaydı. Canavar, ormanı ve ıslak zemini yoklayan, saçma pandomim hareketleriyle dans eden on beş yıldırım daha bıraktı.

“Hayır, hayır!” Adamlardan biri ayağa kalktı.

“Yere yat, seni aptal!” dedi Teğmen.

“Hayır!”

Bir düzine yıldırım daha rokete çarptı. Teğmen başını çevirdi ve parıldayan mavi ışıkları gördü. Ağaçların yarılıp çöktüğünü gördü. Tepelerinde dönen korkunç, karanlık bulutun yüz tane daha yıldırım fırlattığını gördü.

Yerinden kalkan adam şimdi sütunlara çevrili geniş bir salondaki biri gibi koşuyordu. Koştu, sütunların arasından sıyrıldı ve sonra bir düzine sütun yere indi. Bir sineğin elektrikli tuzağın tellerine konduğunda çıkardığı sese benzeyen bir ses duyuldu. Teğmen bunu çocukluğunun geçtiği çiftlikten hatırlıyordu. Ayrıca kül olmuş bir adamın kokusu da vardı.

Teğmen başını indirdi. “Yukarı bakmayın,” dedi diğerlerine. Her an kendisinin de koşmaya başlayabileceğinden korkuyordu.

Tepelerindeki fırtına bir seri yıldırım daha yağdırdı ve yoluna devam etti. Havadaki yanık kokusunu çabucak temizleyen yağmur bir kez daha başlamıştı ve geriye kalan üç adam oturup kalp atışlarının bir kez daha sessizleşmesini bekledi.

Belki de hâlâ adamın hayatını kurtarabileceklerini düşünerek yanına gittiler. Adama yardım etmelerinin bir yolu olmadığına inanamamışlardı. Ölüye dokunana, onu çevirene, onu gömmek ve cangılın onu bir saat içinde sarması için bırakmak arasında seçim yapıncaya kadar ölümü kabullenmeyen insanların doğal davranışıydı bu.

Ceset yanmış deriye sarılmış çarpık çelik gibiydi. Fırına atılmış, kömürleşmiş iskelete bal mumu indikten sonraya çıkarılmış bir kukla

gibiydi. Sadece dişleri beyazdı. Sıkılmış kara bir yumruğun ortasında duran tuhaf, beyaz bir bilezik gibi parlıyorlardı.

“Ayağa kalkmamalıydı.” Bunu hepsi, neredeyse aynı anda söylemişti.

Ceset daha onlar orada dururken ortadan kaybolmaya başlamıştı, çünkü bitki örtüsü yaklaşıyordu; küçük asmalar ve sarmaşıklar, hatta bir ölü için çiçekler. ..

Fırtınaysa mavi yıldırımların üzerinde yürüyerek uzaklaştı ve kayboldu.

Bir nehri, dereyi ve çayı ve başka bir düzine nehir, dere ve çayı geçtiler. Gözlerinin önünde hızla akan yeni nehirler beliriyor, eski nehirlerinse akış yönleri değişiyordu; cıva rengi nehirlerdi bunlar, gümüş ve süt rengi nehirlerdi.

Denize geldiler.

Tek Deniz. Venüs’te sadece bir kıta vardı. Kara, 5000 kilometre uzunluğunda ve 1600 kilometre genişliğindeydi. Bu adanın etrafınıysa yağmur gezegeninin tümünü saran Tek Deniz çevreliyordu, solgun sahile çarşaf gibi serilmiş hareketsiz Tek Deniz...

“Bu taraftan.” Teğmen güneyi gösterdi. “Bu tarafta iki Güneş Kubbesi olduğundan eminim.”

“Hazır başlamışken niye yüz tane daha yapmamışlar ki?”

“Onlardan artık yüz yirmi tane yok mu?”

“Geçen ay yüz yirmi altı tane vardı. Bir sene önce kongreden birkaç düzine daha yapılması için yasa tasarısı geçirmeye çalıştılar ama bu işler nasıldır, bilirsiniz. Birkaç kişinin yağmur yüzünden delirmesini tercih ederler.”

Güneye doğru ilerlemeye başladılar.

Teğmen, Simmons ve üçüncü adam Pickard yağmurda yürüdü; ağır ve hafif düşen yağmurda, ağır ve hafif düşen, bardaktan boşalırcasına yağan ve çekiç gibi inen yağmurda; toprağın, denizin ve insanların üzerine yağmayı kesmeyen yağmurda yürüdü. ilk gören Simmons oldu. “İşte orada!”

“Ne gördün?”

“Güneş Kubbesi!”

Teğmen, damlalardan kurtulmak için gözlerini kırptı ve elini yağmurun batan darbelerine siper etti. İleride, cangılın ucunda, deniz kenarında sarı bir parlaklık vardı. Gerçekten de Güneş Kubbesi’ydi.

Adamlar birbirlerine gülümsedi.

“Haklıymışsın, Teğmen.”

“Şans.”

“Şunu görmek bile bana güç verdi yahu! Hadi! Son gelen orospu çocuğu olsun!” Simmons koşmaya başladı. Diğerleri de hemen ona katıldı, yorgundular, soluk soluğaydılar ama arayı açmıyorlardı.

“Ben artık bir sürahi kahve içerim,” dedi Simmons gülümserken nefes nefese. “Bir tepsi de tarçınlı çörek, Tanrım! Bir de orada uzanıp o yaşlı güneşin altında durmak yok mu? Şu Güneş Kubbesi’ni bulan adama madalya takmalı, madalya!”

Daha hızlı koşmaya başladılar. Sarı parıltı giderek daha da güçleniyordu.

“Herhalde birçok kişi çare bulunana kadar delirip gitmiştir. İnsan hemen bulunacağını tahmin ediyor aslında.” Simmons’ın nefes nefes söylediği kelimeler koşuşuyla ahenkliydi. “Yağmur, yağmur! Yıllar önce... Benim bir... Arkadaşı buldum... Cangılda... Dolaşıyordu... Yağmurda... Durmadan diyor ki, ‘Yağmurdan çıkıp içeri giremedim. Yağmurdan çıkıp içeri giremedim. Yağmurdan çıkıp... ’ Böyle devam ediyor. Zavallı deli piç.”

“Nefesini tüketme!”

Koştular.

Hepsi gülüyordu. Güneş Kubbesi’nin kapısına da gülerek geldiler.

Simmons kapıyı hızla çekerek açtı. “Hey!" diye bağırdı. “Kahve ve çörekleri getirin!”

Cevap gelmemişti. İçeri girdiler.

Güneş Kubbesi boş ve karanlıktı. Mavi tavanın ortasında duran sentetik sarı güneş yoktu. Onları bekleyen yiyecekler yoktu. Bir mahzen kadar soğuktu. Tavanda yeni açılmış bin delikten su akıyor, yağmur damlaları düşüyor, kalın halılara ve ağır modern mobilyalara işliyor, cam masalara sıçrıyordu. Cangıl odada, kitaplıkların ve divanların üzerinde kara yosunu gibi yayılıyordu. Damlalar deliklerden akıp üç adamın yüzüne düştü.

Pickard bıyık altından gülmeye başladı.

“Kes sesini, Pickard!”

“Vay be, bizi neler bekliyormuş burada? Ne yemek, ne güneş, hiçbir şey! Venüslüler yapmıştır! Şüphesiz!”

Simmons yüzünden akan damlalarla onayladı. Su gümüşi saçlarından ve beyaz kaşlarından akıyordu. “Venüslüler arada bir denizden çıkıp Güneş Kubbelerine saldırır. Güneş Kubbelerini yıkarlarsa bizi de yıkabileceklerini biliyorlar.”

“Güneş Kubbeleri silahlarla korunmuyor mu?”

“Elbette.” Simmons nispeten kuru bir yere geçti. “Ama Venüslüler bir şeyler yapmayı denediğinden beri beş yıl oldu. Savunma gevşer. Bu kubbeyi hazırlıksız yakalamışlar.”

“Cesetler nerede?”

“Venüslüler hepsini denize götürmüştür. İnsanı boğmak için çok hoş bir yöntemleri varmış diye duydum. Yöntemleriyle boğulmak sekiz saat kadar alıyormuş. Sahiden çok hoş.”

“Eminim burada yiyecek hiçbir şey kalmamıştır.” Pickard güldü.

Teğmen ona kaşlarını çatıp baktı ve Simmons görebilsin diye onu başıyla gösterdi. Bunun üzerine Simmons oval salonun bir yanındaki odaya gitti. Islak ekmek somunları ve tuhaf, yeşil bir kürke bürünmüş etler mutfağa saçılmıştı. Yağmur tavandaki yüzlerce delikten içeri giriyordu.

“Harika.” Teğmen deliklere baktı. “Tüm bu delikleri kapatıp buraya mı sığınsak?”

“Yiyecek olmadan mı, efendim?” diye homurdandı Simmons. “Güneş makinesinin parçalandığını fark ettim. En iyisi bir sonraki Güneş Kubbesi’ne doğru yola çıkmak. Buradan ne kadar mesafe vardır?”

“Çok yoktur. Hatırladığım kadarıyla burada ikisini yakın inşa etmişlerdi. Belki de burada beklersek diğer kubbeden kurtarma ekibi...”

“Muhtemelen birkaç gün önce buraya gelip sonra da geri dönmüşlerdir. Altı ay kadar sonra, kongreden para gelince, buraya bir tamir ekibi yollarlar. Beklemesek daha iyi.”

“Peki, o zaman kalan erzakımızdan kalanı yer ve diğer Güneş Kubbesi’ne doğru yola çıkarız.”

“Birkaç dakikalığına da olsa şu yağmur başıma vurmasa ya. Rahatsız edilmemeyi hatırlayabilsem ya,” dedi Pickard. Ellerini kafasına koydu ve sıkıca bastırdı. “Okuldayken beni rahatsız eden bir çocuk vardı, sırtıma oturup beni gün boyu beş dakikada bir çimdiklerdi. Bunu aylarca, haftalarca yaptı. Kollarım her zaman ağrırdı, hep morarırdı. Çimdiklenmekten delireceğimi düşünürdüm. Bir gün canımın sürekli yanmasından biraz delirmiş olacağım, arkamı dönüp teknik resim çiziminde kullandığım metal gönyeyi elime aldım. O piçi neredeyse öldürüyordum, neredeyse o pis kafasını koparacaktım. Beni sürükleyip odadan çıkarmasalar gözünü çıkaracaktım. ‘Neden beni rahat bırakmıyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?’ diye bağırıyordum.” Gözleri kapalıydı, elleri başının kemiğini iyice kavradı, titriyor ve sıkıyordu. “Ama *şimdi* ne yapayım?

Kime vurayım? Kime durmasını, beni rahat bırakmasın söyleyeyim? Bu lanet yağmur hep üzerimizde, tek duyduğumuz, tek hissettiğimiz o!”

“Saat dört gibi Güneş Kubbesi’nde oluruz.”

“Güneş Kubbesi mi? Demin gördük Güneş Kubbesi’ni! Ya Venüs’teki tüm Güneş Kubbeleri yıkıldıysa? O zaman ne yapacağız? Ya tüm tavanlarda delik varsa ve yağmur içeri sızıyorsa?”

“Bu riski almalıyız.”

“Ben risk almaktan bıktım. Tek istediğim başımı sokacak bir çatı ve biraz huzur. Yalnız kalmak istiyorum.”

“Dayanırsan önünde sadece sekiz saat var.”

“Merak etme, ben dayanırım.” Pickard onlara bakmadan güldü.

“Yiyelim,” dedi onu izleyen Simmons.

Sahilde, bir kez daha güneye doğru ilerlemeye başladılar. Dört saat sonra bir buçuk kilometre genişliğinde, botla geçilemeyecek kadar hızlı bir nehirle karşılaştılar ve tekrar cangılın iç kısımlarına girmek zorunda kaldılar. Nehrin birden, ölümcül bir yaradan fışkırır gibi topraktan çıktığı bir yere ulaşmak için on kilometre yürüdüler. Yağmur altında ayakları toprağa basarak yürüdüler ve denize döndüler.

“Uyumam lazım,” dedi Pickard sonunda. Birden kendini bıraktı. “Dört haftadır uyumuyorum. Denedim, ama olmuyor. Burada uyunmuyor.” Hava kararıyordu. Venüs gecesi yaklaşıyordu ve gece o kadar karanlıktı ki ilerlemek tehlikeli olurdu. Simmons ve Teğmen de diz üstü çökmüştü. “Peki, ne yapabileceğimize bakalım. Daha önce de denemiştik ama, bilmiyorum. Uyumak bu havada yapılabilecek şeylerden biri değil.”

Başlarını ağızları su dolmasın diye dik tutarak uzandılar ve gözlerini kapadılar. Teğmenin yüzü seğirdi.

Uyuyamadı.

Cildinde bir şeyler sürünüyordu. Üzerinde katman katman büyüyen şeyler vardı. Damlalar düştü ve diğer damlalarla birleşip vücudundan akan derelere dönüştü. Bunlar akarken orman da yavaş yavaş giysisinde kök salıyordu. Sarmaşıkların üzerinde ikinci bir kat giysi oluşturduğunu, küçük çiçeklerin tomurcuklandığını, açtığını ve yapraklarını döktüğünü, tüm bunlar olurken yağmurun gövdesine ve başına vurduğunu hissedebiliyordu. Karanlıkta parlayan bitki örtüsünün aydınlattığı gecede, ot ve çiçeklerle kaplı devrilmiş kütüklere benzeyen diğer iki adamı görebiliyordu. Yağmur yüzüne vurdu. Elleriyle yüzünü kapattı. Yağmur ensesine vurdu. Çamurun,

lastiğimsi bitkilerin üzerinde yüzükoyun döndü ve yağmur sırtına ve bacaklarına vurdu.

Birden ayaklanıp üzerindeki suyu silkelemeye başladı. Bin el ona dokunuyordu ve o artık dokunulmak istemiyordu. Artık dokunulmaya dayanamıyordu. Bata çıka yürürken bir şeye çarptı ve çarptığı şeyin Simmons olduğunu anladı. Yağmurda, hapşırtan rutubette ayakta durmuş öksürürken boğazı tıkanıyordu. Sonra Pickard ayağa kalktı, bağırıyor, koşuşturuyordu.

“Bekle biraz, Pickard!”

“Dur artık, dur!” diye bağırdı Pickard. Silahını gece karanlığında altı kez havaya ateşledi. Patlayan silahın yaydığı pudramsı aydınlıkta yağmur damlası ordularını kehribarın içinde hareketsiz kalmış gibi görebiliyorlardı. Bir anlığına patlamaların verdiği şaşkınlıkla tereddüt eder gibi duran on beş milyar damla, on beş milyar gözyaşı, on beş milyar süs, beyaz kadifeye yatırılmış mücevher. Ve sonra, ışık gidince, fotoğraflarının çekilmesi için bekleyen, hızla aşağı inişlerini erteleyen damlalar üzerlerine düşüp onları soğuk ve acıdan oluşan böcek bulutları gibi soktu.

“Dur artık, dur!”

“Pickard!”

Ama Pickard artık sadece duruyordu, tek başınaydı. Teğmen ufak bir feneri yakıp Pickard’ın ıslak yüzüne doğru tuttu. Pickard’ın gözleri ve ağzı açılmış, yüzüyse yukarı bakıyordu. Su diline vurup sıçrıyor, gözlerine vurup onları boğuyor, burun deliklerinde fısıldayan baloncuklar oluşturuyordu.

“Pickard!”

Pickard cevap vermiyordu. Beyazlamış saçlarından yağmur köpükleri dökülürken bileklerinden ve ensesinden damlayan yağmur mücevherlerinin işlendiği kelepçelerle uzun süre öylece durdu.

“Pickard! Gidiyoruz. Devam ediyoruz. Peşimizden gel.”

Yağmur, Pickard’ın kulaklarından damlıyordu.

“Beni duyuyor musun, Pickard?”

Bir kuyunun içine bağırmak gibiydi.

“Pickard!”

“Bırak onu,” dedi Simmons.

“Onsuz gidemeyiz.”

“Ne yapacağız, taşıyacak mıyız onu?” Simmons tükürdü. “Ne bize ne kendine faydası dokunmaz artık. Ne yapacak, biliyor musun? Boğulana

kadar orada öyle duracak.”

“Ne?”

“Şimdiye bunu öğrenmiş olmalıydın. O hikayeyi duymadın mı hiç? Başını yukarı çevirip duracak ki yağmur burun deliklerinden ve ağzından içeri girebilsin. Su soluyacak”

“Hayır.”

“General Mendt’i öyle bulmuşlardı. Başını geri yaslamış, bir kayanın üzerinde oturup su solurken. Akciğerleri suyla doluymuş.”

Teğmen bir kez daha feneri adamın donuk suratına tuttu. Pickard’ın burun deliklerinden fısıldarcasına ufak, ıslak bir ses geliyordu.

“Pickard!” Teğmen, Pickard’a tokat attı.

“Seni hissetmiyor bile,” dedi Simmons. “Bu yağmurda birkaç günden sonra ne yüz kalır ne bacak ne de el.”

Teğmen dehşet içinde kendi eline baktı. Artık elini hissedemiyordu.

“Ama Pickard’ı burada bırakamayız.”

“Ne yapabileceğimizi göstereyim.” Simmons silahını ateşledi.

Pickard yağmur damlalarının dövdüğü toprağa düştü.

“Teğmen, kıpırdama. Seni de vururum. Düşün. Orada öyle boğulup gidecekti. Böylesi daha çabuk.”

Teğmen gözlerini kırparak cesede baktı. “Ama onu öldürdün.”

“Evet. Çünkü bize yük olacaktı, onun yüzünden ölecektik. Yüzünü gördün. Delirmişti.”

Bir süre sonra Teğmen başını salladı. “Peki.” Yağmura doğru yürüdüler.

Karanlıktı ve fenerlerinin ışığı yağmurun sadece birkaç metresini delebiliyordu. Yarım saat sonra durup gecenin geri kalanında açlıktan kıvranarak şafağın sökmesini beklemek zorunda kaldılar. Şafak söktüğünde griydi, yağmursa durmaksızın yağmaya devam ediyordu. Tekrar yürümeye başladılar.

“Yanlış hesaplamışız,” dedi Simmons.

“Hayır. Bir saatlik daha yol var.”

“Daha yüksek sesle konuş. Seni duyamıyorum.” Sirnmons durdu ve gülümsedi. ‘Tanrım,” dedi kulaklarına dokunup. “Kulaklarım tükendi. Tüm o yağmur sonunda kemiklerime kadar uyuşturdu beni.”

“Hiçbir şey duyamıyor musun?” dedi Teğmen. “Ne?” dedi Simmons boş bakışlarla.

“Hiç. Gel.”

“Ben galiba burada bekleyeceğim. Sen devam et.”

“Bunu yapamazsın.”

“Seni duyamıyorum. Sen devam et. Ben yoruldum. Güneş Kubbesi’nin bu tarafta olduğunu sanmıyorum. Hem olsa bile muhtemelen çatısında geçen seferkinde olduğu gibi delikler vardır. Ben galiba burada oturup duracağım sadece.”

“Kalk oradan!”

“Elveda, Teğmen.”

“Şimdi pes edemezsin.”

“Elimde burada kalabileceğimi söyleyen silahım var. Artık umursamıyorum, hepsi bu. Daha delirmedim, ama delirmeme ramak kaldı. Sonum öyle olsun istemiyorum. Sen gözden kaybolunca kendimi vuracağım.”

“Simmons!”

“Adımı söyledin. O kadarını dudaklarından okuyabiliyorum. ”

“Simmons.”

“Bak, ya şimdi öleceğim ya da birkaç saat sonra. Sen de ulaşabilirsen Güneş Kubbesi’ne ulaşıp yağmurun tavandan aktığını görsen ya. Ne kadar hoş olur, öyle değil mi?”

Teğmen bekledi ve sonra etrafa sular saçarak yağmurda ilerledi. Dönüp bir kez sesledi ama Simmons sadece orada elinde silahla oturmuş onun gitmesini bekliyordu. Teğmen’e devam etmesini söylemek istercesine elini salladı.

Teğmen silahın sesini duymadı bile.

Yürürken çiçekleri yemeye başladı. Zehirli değillerdi, bir süreliğine de olsa midede duruyorlardı. Ama pek doyurucu da değillerdi. Bir dakika kadar sonra midesi bulandı ve çiçekleri kustu.

Bir de topladığı birkaç yapraktan şapka yapmayı denedi. Bunu daha önce de denemişti, yağmur yaprakları eritip başından götürmüştü. Topladığı bitkiler çabucak çürüyüp parmaklarının arasında gri öbekler halinde kalıyordu.

“Bir beş dakika daha,” dedi kendi kendisine. “Bir beş dakika daha ve sonra denize yürüyeceğim ve yürümeye devam edeceğim. Biz bunun için yaratılmamışız. Hiçbir dünyalı buna dayanamaz. Sinirleri dayanmaz.”

Çamur ve çürümüş yapraklar denizinden bata çıka geçip küçük bir tepeye ulaştı.

Uzakta bir yerde, suyun soğuk peçesi üzerinde soluk, sarı bir bulanıklık vardı.

Güneş Kubbesi.

Ağaçların arasında, uzakta, uzun, yuvarlak bir sarı bina. Bir anlığına sadece durdu ve sallanarak binaya baktı.

Koşmaya başladı ama sonra yavaşladı, çünkü korkuyordu. Seslenmedi. Ya aynı Güneş Kubbesi'yse bu? Ya o ölü, güneşsiz Güneş Kubbesi'yse? Aklından bunlar geçiyordu.

Kaydı ve düştü. Burada uzan, diye düşündü, yanlış kubbe bu. Burada uzan. Faydası yok. İstediğin kadar iç.

Ama tekrar ayağa kalkmayı başardı ve birkaç dereyi geçti. Sarı ışık iyice parlıyordu, tekrar koşmaya başladı. Ayakları aynalara ve cama çarpıyor, kolları elmas ve değerli taşları dövüyordu.

Sarı kapının önünde durdu. Kapıda GÜNEŞ KUBBESİ yazıyordu. Kapıyı hissetmek için uyuşmuş elini kapıya koydu. Sonra kapı kolunu çevirip içeri girdi.

Bir anlığına durup etrafa baktı. Ardında yağmur kapıyı dövüyordu. Önündeyse bir masada gümüş bir sürahide dumanı tüten sıcak çikolata ve içinde şekerleme de olan dolu bir bardak duruyordu. Bunun yanında, başka bir tepside, kalın tavuk dilimleri, taze kesilmiş domates ve yeşil soğanlı sandviçler duruyordu. Hemen gözünün önündeki bir askıda kalın, yeşil bir Türk havlusu vardı. Onun yanındaysa ıslak giysilerin atıldığı bir kova vardı. Sağ tarafındaysa insanı ısı ışınlarıyla anında kurutan ufak bir kabin vardı. Ve bir sandalyenin üzerine onu veya başka kayıp birini bekleyen temiz birtakım üniforma duruyordu. Daha ötede kırmızı ve kahverengi deri kaplı kitaplar duruyor, bakır güğümlerde kahve kaynıyor, bir gramofondan usul usul müzik yükseliyordu. Kitapların yakınındaysa üzerine sere serpe ve çırılçıplak uzanıp, odaya haklın o büyük, parlak şeyin ışığının içilebileceği bir portatif karyola vardı.

Ellerini gözlerine götürdü. Birilerinin ona doğru geldiğini gördü ama bir şey demedi. Bekledi, gözlerini açtı ve baktı. Üniformasından akan su ayaklarının dibinde birikti. Ve suyun kuruyup saçlarından, yüzünden, göğsünden, kollarından ve bacaklarından yok olduğunu hissetti.

Güneşe bakıyordu.

Odanın ortasındaydı; büyük, sarı ve sıcaktı. Güneş hiç ses çıkarmıyordu, oda da sessizdi. Kapı kapalıydı. Yağmur, karıncalanan bedeninde artık

sadece bir anıydı. Güneş odanın mavi gökyüzünde, yükseklerde asılıydı; ılık, sıcak, sarı ve çok güzel.

Üzerindeki kıyafetleri yırtarak yürüdü.

Roket Adam

Elektrikli ateş böcekleri annemin siyah saçlarının üzerinde uçuşup yolunu aydınlatıyordu. Ben sessiz koridordan geçerken yatak odasının eşiğinde durmuş bana bakıyordu. “Onu bu sefer burada tutmam için bana *yardım edeceksin*, değil mi?” diye sordu.

“Ederim herhalde,” dedim.

“Lütfen.” Ateş böcekleri solgun suratına hareketli ışık parçacıkları yayıyordu. “Bu sefer gitmemeli.”

“Tamam,” dedim bir süre durduktan sonra. “Ama yararı dokunmaz, işe yaramıyor.”

Gitti. Ateş böcekleri de, elektrikli devreleriyle, başıboş yıldızlar gibi peşinden kanat çırparak onun yolunu aydınlattı. Zayıf bir sesle “Ne olursa olsun denemeliyiz,” dediğini duydum.

Diğer ateş böcekleri beni odama kadar takip etti. Ağırlığım yataktaki bir devreyi kesince ateş böcekleri kapandı. Gece yarısıydı ve annemle ben karanlığın ayırdığı odalarda, yataklarımızda bekliyorduk. Yatak beni sallamaya ve şarkı söylemeye başladı. Bir anahtara dokundum ve sallantıyla şarkı durdu. Uyumak istemiyordum. Uyumayı hiç istemiyordum.

Bu gecenin diğer binlerce geceden bir farkı yoktu. Geceleri uyanıp serin havanın ısınmasını ve rüzgardaki ateşi hissettiğimizde veya duvarların bir anlığına parlak bir renkle ışıldadığını gördüğümüzde roketinin evimizin üzerinden geçtiğini anlardık Onun roketi geçerdi ve meşe ağaçları sallanırdı. Ben orada, annemse odasında, gözlerimiz açık, nefes nefese yatardık Odalar arası telsizden sesi gelirdi:

“Hissettin mi?”

Ben de cevap verirdim, “Evet, bu oydu.”

Uzay roketlerinin hiç gelmediği küçük kasabamızın üzerinden geçen babamın gemisiydi. Sonraki iki saat boyunca uyanık kalır, düşünürdük “Babam şimdi Springfield’a inmiştir, şimdi iniş pistindedir, şimdi evrakları imzalıyordur, şimdi helikopterdedir, şimdi nehrin üzerindedir, şimdi tepelerin oradadır, şimdi helikopteri Green Village’daki ufak havaalanına indiriyordur...” Annemle ben kendi serin yataklarımızda dinleyip dururduk

ve gecenin yarısı geçerdi. “Şimdi Bell Street’i yürüyerek geçiyordur. Her zaman yürür. Hiç taksi tutmaz. Parkın karşısındadır, Oakhurst’ün köşesinden dönüyordur ve şimdi. .. ”

Başımı yastığımdan kaldırdım. Düzgün, canlı ve hızlı adımlar sokağın başından eve doğru yaklaşıyordu. Şimdi bizim eve doğru dönmüştü, veranda basamaklarından çıkıyordu. Ön kapının geleni tanıyıp açıldığını, alçak sesle eve buyur ettiğini duyduğumuzda annemle ben serin karanlığımızda gülümsüyorduk

Üç saat sonra odalarının kapısının bakır kolunu nefesimi tutarak, sessizce çevirdim, gezegenler arasındaki boşluk kadar büyük bir karanlıkta dengemi sağlamaya çalışarak ebeveynlerimin yatağının ucundaki ufak, siyah kutuya uzanıp aldım. Alınca sessizce odama koştum, düşünüyordum. Bana söylemez, bilmemi istemez...

Açtığım kutudan siyah üniforması döküldü. Siyah bir nebula gibiydi, kumaşının bazı yerlerinde, uzaklarda, yıldızlar parıldıyordu. Sıcak ellerimi siyah üniformanın üzerinde kaydırdım. Mars gezegeninin demir kokusunu, Venüs gezegeninin yeşil sarmaşık kokusunu, Merkür gezegeninin sülfür ve ateş kokusunu içime çektim. Süt beyazı ayın ve yıldızların sertliğinin kokusunu alabiliyordum. Üniformayı dokuzuncu sınıfa gittiğim o yıl okulda yaptığım santrifüje koyup cihazı çalıştırdım. Biraz sonra ince bir toz elde etmiştim. Tozu mikroskobun altına soktum. Ebeveynlerim olanlardan habersizken, evimiz uyurken, tüm otomatik pişiriciler, servis ediciler, robot temizlikçiler uyuklarken ben meteor tozu, bir kuyruklu yıldız parçası ve uzaklardaki Jüpiter’den gelmiş balçığın beni gözümü koyduğum tüpün içinden milyarlarca kilometre uzağa akıl almaz hızlarda çeken başka dünyalar gibi parıldayan parçacıklarına bakıyordum.

Şafak söktüğünde yorgunluk ve yakalanma korkusuyla kutulanmış üniformayı odalarına geri götürdüm.

Sonra uyudum, ama çok geçmeden aşağıdaki bahçede duran kuru temizleme arabasının kornasıyla uyandım. Siyah üniformanın kutusunu almışlardı. Beklemediğim iyi oldu, diye düşündüm. Çünkü bir saat sonra üniforma temizlenmiş, başına gelenlerin izleri silinmiş olacaktı.

Küçük cam şişedeki sihirli toz pijamamın cebinde, çarpan kalbimin üzerindeyken tekrar uykuya daldım.

Merdivenlerden indiğimde babam kahvaltı masasındaydı, kızarmış ekmeğini yiyordu. “İyi uyudun mu, Doug?” diye sordu. Sanki hep

buradaydı, üç aydır evden uzakta değilmiş gibiydi.

“Evet,” dedim.

“Kızarmış ekmek?”

Bir tuşa bastı ve kahvaltı masası dört altın sarısı dilim hazırladı.

Babamın o öğleden sonra bahçeyi bir şey aranan bir hayvan gibi kazıp durduğunu hatırlıyorum. Uzun esmer kolları hızla hareket ediyor, ekiyor, toprağı bastırıyor, kesiyor, buduyor, esmer yüzü hep toprağa eğilmiş, gözleri hep yaptığı işte, hiç gökyüzüne bakmıyor, onunla beraber diz çöküp toprağın tulumlarımızdan geçip diz kapaklarımıza geçtiğini hissetmez, ellerimizi toprağa koymaz ve parlak, çılgın gökyüzüne bakmazsak bana veya anneme bile bakmıyordu. Sonra iki tarafına, anneme ve bana bakar ve bize nazikçe göz kırpar ve eğilmiş, gökyüzüne sırtını vermiş, yere bakarak işine devam ederdi.

O gece verandada, bizi sallayan, üzerimize rüzgar üfleyen ve şarkı söyleyen salıncakta oturduk. Mevsimlerden yazdı, ayışığı üzerimizdeydi, elimizdeki soğuk bardaklarda ise limonata vardı. Babam stereo-gazeteleri okuyordu. Başınıza taktığınız özel bir şapkanın içindeki mikroskobik sayfalar büyüteçlerle büyütülüyor, gözünüzü üç kez arka arkaya kırparsanız sayfa değişiyordu. Babam sigara içerken kendi çocukluğunu, 1997 yılını anlatıyordu. Bir süre sonra, her zaman yaptığı gibi, “Doug, sen neden dışarı çıkıp kukalı saklambaç oynamıyorsun?” diye sordu.

Ben bir şey demedim, ama annem “Oynuyor, ama senin evde olmadığın akşamlar,” dedi.

Babam önce bana, sonra o gün ilk defa gökyüzüne baktı. Babam ne zaman yıldızlara baksa annem onu izlerdi. Eve geldiği ilk gün ve gece gökyüzüne pek bakmazdı. Yüzünü neredeyse toprağa sokarak bahçede çalışmasını düşündüm. Ama ikinci gece yıldızlara biraz daha bakardı. Annem gündüzleri gökyüzünden pek korkmazdı, ama geceleri yıldızları kapatmak isterdi. Bazen zihnindeki bir düğmeye uzandığını, ama bunu hiç bulamadığını görür gibi olurdum. Üçüncü geceyse babam yatma vaktimiz çoktan geldiği halde verandada olurdu. Annemin onu, bazen beni sokaktan çağırdığı gibi çağırdığını, sonra da babamın iç çekerek fotoselli kilidi kapattığını duyardım. Ve sabah olduğunda, annem hâlâ uyuyorken ve babam kahvaltıda kızarmış ekmeğine yağ sürerken aşağıya bakar, küçük siyah kutunun babamın ayaklarının dibinde durduğunu görürdüm.

“Görüşürüz, Doug,” derdi ve el sıkışırdık

“Üç ay kadar sonra mı?”
“Evet.”
Sonra sokağın aşağısına doğru yürüyerek uzaklaşırdı. Ne helikoptere ne de otobüse binerdi, üniforması koltuk altında taşıdığı ufak çantada saklı, sadece yürürdü. Roket Adam olduğu için havaya girdiğinin düşünülmesini istemezdi.
Bir saat kadar sonra annem gelir, bir dilim kızarmış ekmekle kahvaltısını yapardı.
Ama şimdi ilk geceydi, iyi geceydi ve babam yıldızlara pek bakmıyordu.
“Televizyon karnavalına gidelim,” dedim.
“Tamam,” dedi babam.
Annem bana gülümsedi.
Helikopterle kasabaya gittik. Babam yüzünü ve başını bize çevirip başka hiçbir yere bakmamak için bizi bir sürü sergiye soktu. Ve biz komik olanlara gülüp ciddi olanlara ciddiyetle bakarken düşündüm, babam Satürn’e, Neptün’e ve Plüton’a gidiyor, ama bana hiç hediye getirmiyordu. Babaları uzaya giden diğer çocuklara Callisto’dan kömür parçaları, siyah meteor parçaları veya mavi kum geliyordu. Bense kendi koleksiyonumu diğer çocuklarla takas yaparak kurmak zorundaydım. Odam Mars taşları ve Merkür kumuyla doluydu, babamsa bu konuda hiçbir şey demiyordu.
Arada bir anneme bir şeyler getirdiğini hatırladım. Bir keresinde bahçemize Mars ayçiçeği dikmişti, ama gideli bir ay olmuşken ayçiçekleri o kadar büyüdü ki annem gidip hepsini kesti.
Üç boyutlu sergilerden birinin önünde durmuşken, hiç düşünmeden, babama hep sorduğum o soruyu sordum:
“Uzayda olmak nasıl bir şey?”
Annem bana korkmuş bir bakış attı. Artık çok geçti.
Babam yarım dakika kadar durdu ve bir cevap bulmaya çalıştı, sonra omuz silkti.
“En iyi şeylerle dolu bir hayattaki en iyi şey.” Sonra ne dediğinin farkına vardı. “Aslında pek bir olayı yok. Sıradan bir şey. Senin hoşuna gitmez.” Bana kaygılı gözlerle baktı.
“Ama hep geri gidiyorsun.”
“Alışkanlıktan.”
“Bir dahakine nereye gideceksin?”
“Daha karar vermedim. Düşüneceğim.”

Hep düşünürdü. O zamanlar roket pilotlarının sayısı azdı ve babam nereye, ne zaman gideceğini seçebiliyordu. Eve gelişinin üçüncü gecesinde gideceği yıldızları seçtiğini görebilirdiniz.

"Hadi," dedi annem, "eve dönelim."

Eve döndüğümüzde hâlâ erkendi. Babamdan üniformasını giymesini istedim. Bunu istememeliydim, bunu yapmam annemi hep mutsuz ederdi, ama kendimi tutamamıştım. Hep itiraz etmesine rağmen ısrar ettim. Onu hiç üniformasıyla görmemiştim ve sonunda "Peki, öyle olsun," dedi.

Hava tüneliyle üst kata çıkan babamı oturma odasında bekledik Annem bana öz oğlunun bunu ona yapabildiğine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Üzgünüm," dedim.

"Hiç yardımın dokunmuyor, hem de hiç," dedi.

Bir dakika sonra hava tünelinden bir fısıltı geldi.

"İşte geldim," dedi babam sessizce.

Üniformasının içindeki babama baktık.

Üniforma parlak siyahtı, gümüş düğmeleri ve siyah çizmelerinin topuklarına dek inen gümüşi şeritleri vardı. Sanki biri kol, bacak ve gövdeyi küçük solgun yıldızların parladığı karanlık bir nebuladan kesmişti. Üniforma babamın üzerine uzun ve ince bir ele oturan eldiven gibi oturuyor, serin hava ve metal ve uzay gibi kokuyordu. Ateş ve zaman kokuyordu.

Babam yüzünde rahatsız bir gülümsemeyle öylece odanın ortasında duruyordu.

"Dön şöyle bir," dedi annem.

Bakışları soğuktu.

Babam gittiğinde annem ondan hiç bahsetmezdi. Havanın durumu ve terleyip terlemediğim ve geceleri uyumadığı hariç hiçbir konuda hiçbir şey demezdi. Bir keresinde gece ışığın fazla parlak olduğunu söylemişti.

"Ama bu hafta ay yok," demiştim.

"Yıldızların ışığı var ya," demişti.

Gidip onun için daha koyu yeşil perdeler aldım. Gece yatakta yatarken onun perdeleri hışırtılı bir sesle pencerenin dibine kadar çektiğini duyabiliyordum.

Bir keresinde çimleri biçmeyi denedim.

"Hayır." Annem kapıda duruyordu. "Çim biçme makinesini kaldır."

Böylece çimler üç ay boyunca biçilmeden kaldı. Babam eve geldiğinde çimleri biçti.

Elektrikli kahvaltı hazırlayıcıyı veya mekanik kitap okuyucuyu tamir etmek gibi başka şeyleri de yapınama izin vermiyordu. Her şeyi sanki Noel için saklarmışçasına saklıyordu. Sonra babamın gülümseyerek tamirata giriştiğini ve annemin de mutlu olup ona gülümsediğini görürdüm.

Hayır, babam gittiğinde annem asla ondan söz etmezdi. Babama gelince, o da milyonlarca kilometre öteden bize ulaşmak için hiçbir şey yapmazdı. Bir keresinde “Sizi ararsam yanınızda olmak isterim. Mutlu olmam,” demişti.

Babam bana bir keresinde “Annen bazen ben burada değilmişim, görünmezmişim gibi davranıyor,” demişti.

Annemin böyle yaptığına şahit olmuştum. Onun ötesine, omuzlarının ötesine, çenesine veya ellerine bakardı ama asla gözlerine bakmazdı. Eğer babamın gözlerine bakacak olursa uykuya dalmak üzere olan bir hayvan gibi zarla kapalı olurdu annemin gözleri. Doğru zamanlarda evet der, gülümserdi, ama hep beklenenden yarım saniye sonra yapardı bunları.

“Onun için burada değilim,” dedi babam.

Ama başka günler annem babam için, babamsa annem için burada olurdu ve el ele tutuşup evin yakınlarında yürürler veya gezerlerdi. Annemin saçları küçük bir kızın saçları gibi ardında dalgalanırdı. Annem mutfaktaki tüm mekanik cihazları kapatır ve babama inanılmaz kekler, turtalar ve kurabiyeler yapar, onun yüzüne derin derin, gülümseyerek, gerçekten gülümseyerek bakardı. Ama babamın onun için orada olduğu günlerin sonunda annem hep ağlardı. Ve babam elinden bir şey gelmeksizin, sanki cevap odanın bir yerlerindeymiş gibi bakınır kalırdı ve asla bulamazdı.

Babam üniformasını görebilmemiz için yavaşça döndü.

“Tekrar dön,” dedi annem.

Ertesi sabah babam eve elinde biletlerle döndü. Kaliforniya için pembe roket biletleri, Meksika için mavi roket biletleri.

“Hadi!” dedi. “Kullan-at giysiler alır, kirlenince yakarız. Los Angeles’a öğlen roketiyle gideriz, Santa Barbara’ya saat 14.00 helikopteriyle geçeriz, Ensenada’ya da 21.00 uçağına biner, gece orada kalırız!”

Kaliforniya’ya gittik ve Pasifik sahilinde bir buçuk günlüğüne bir aşağı, bir yukarı turladık. Gecenin sonunu Malibu kumlarında sosis pişirerek geçirdik Babam sanki dünya hızla bir santrifüjmüş ve her an bizden kopup

gidebilirmiş gibi hep dinliyor, şarkı söylüyor veya etrafındaki her şeyi izliyordu.

Malibu'daki son gün annem otel odasındaydı. Babam kumsalda, sıcak güneşin altında uzun süre yanımda uzandı. "Ah," dedi, "budur işte." Gözlerini hafifçe kapamıştı, sırt üstü yatmış güneşi içiyordu. "insan bunu *özlüyor*," dedi.

"Roketteyken," demek istemişti elbette. Ama asla "roket" demezdi, roketten ve rokette sahip olamayacağınız şeylerden bahsetmezdi. Rokette rüzgarın taşıdığı deniz havası, mavi gökyüzü, sarı güneş veya annemin yemekleri olmazdı. On dört yaşındaki oğlunuzla rokette konuşamazdınız.

"Anlat bakalım," dedi sonunda.

Ve her zaman konuştuğumuz gibi kesintisiz üç saat konuşacağımızı anlamıştım. Tembel güneşin altında tüm öğleden sonra notlarım, ne kadar yükseğe sıçrayabildiğim, ne kadar hızlı yüzebildiğimden lafladık durduk.

Babam her konuştuğumda gülümsedi ve beni takdir etmek için göğsüme hafifçe vurdu. Konuştuk. Roketlerden ve uzaydan değil, bir seferinde antika bir araba sürdüğümüz, yeşil ve sıcak Meksika yağmur ormanlarında öğlen vakti kelebek yakaladığımız, yüzlerce kelebeğin radyatörümüze çekilip orada güzel ve hüzünlü mavi kırmızı kanatlarını çırparak, kasılarak öldüğünü gördüğümüz Meksika'dan bahsettik. Konuşmak istediğim şeyler yerine böylesine şeylerden konuştuk. Ve beni dinledi. Sanki kendini duyabildiği tüm seslerle doldurmaya çalışırcasına dinledi. Rüzgarı, okyanusu ve benim sesimi daima kendinden geçmiş bir dikkatle, adeta fiziksel bedenleri dışarıda tutup sadece sesleri alan bir yoğunlaşmayla dinledi. Dinlemek için gözlerini kapattı. Onu uzaktan kumanda cihazını kullanmak yerine eliyle idare ettiği çim biçme makinesini dinlerken ve makineden yeşil bir pınardan fışkırırcasına yükselen yeni kesilmiş çimlerin kokusunu içine çekerken görürdüm.

"Doug," dedi saat beş gibi eşyalarımızı toparlayıp, dalgaların yaklaştığı sahilden dönerken. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne sözü?"

"Sakın Roket Adam olma."

Durdum.

"Ciddiyim," dedi. "Çünkü oradayken burada olmak ve buradayken orada olmak istiyorsun. Buna sakın başlama. Seni ele geçirmesine izin verme."

"Ama..."

“Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Oraya her çıktığımda ‘Eğer Dünya’ya dönebilirsem orada kalacağım, bir daha hiç ayrılmayacağım’ diye düşünüyorum. Ama hep ayrılıyorum ve galiba hep ayrılacağım.”

“Uzun zamandır Roket Adam olmayı düşünüyordum,” dedim.

Beni duymadı. “Burada kalmayı *deniyorum*. Geçen cumartesi eve geldiğimde burada *kalmak* için çok çaba göstermeye başladım.”

Onu bahçede ter içindeyken, gezerken, bir şeyler yaparken ve dinlerken hatırladım. Ve anladım ki bunları kendini sadece denizin ve şehirlerin ve toprağın ve ailesinin tek gerçek ve güzel şeyler olduğuna ikna etmek için yapmıştı.

Ama bu gece nerede olacağını biliyordum. Verandada oturacak ve Orion’daki mücevherlere bakacaktı.

“Bana söz ver, benim gibi olmayacaksın,” dedi.

Biraz tereddüt ettim. “Peki,” dedim.

Elimi sıktı. “Aferin,” dedi.

O akşamki yemek çok güzeldi. Annem avuç avuç tarçınla, hamurla koşuşturup durmuş, tencereler, tavalar tıngırdamıştı. Şimdi de masada yaban mersini sosuyla, bezelye ve balkabaklı turtayla kocaman bir hindinin dumanı tütüyordu.

“Ağustosun ortasında mı?” dedi babam, şaşkındı.

“Şükran gününde burada olmayacaksın.”

“Olmayacağım.”

Babam hindiyi kokladı. Her kâsenin kapağını açıp lezzetin buharla güneşte yanmış yüzüne oturmasına izin verdi. Her seferinde “Ah” diyordu. Odaya ve ellerine baktı. Duvardaki resimlere, sandalyelere, masaya, bana ve anneme baktı. Boğazını temizledi. Karara vardığını anlamıştım. “Lilly?”

“Evet?” Mükemmel, gümüş bir tuzak gibi kurduğu masanın öte ucundan baktı. Kocası eski çağlarda katran çukuruna düşüp debelenen hayvanlar gibi et suyu çukuruna düşecek ve lades kemiklerinden bir kafeste sonsuza kadar güvende yaşayacaktı. Gözleri parlıyordu.

“Lilly,” dedi babam.

Devam et, diye düşündüm sabırsızlıkla. Çabucak söyle. Bu sefer temelli evde kalacağını söyle, asla gitmeyeceğini söyle, söyle işte!

Tam o sırada yakından geçen bir helikopter odayı sarstı ve camları kristal bir sesle salladı. Babam pencereden dışarı baktı.

Akşamın mavi yıldızları oradaydı ve kızıl gezegen Mars doğudan yükseliyordu.

Babam tam bir dakika boyunca Mars'a baktı. Sonra elini körlemesine bana uzattı. "Biraz bezelye alabilir miyim?" dedi.

"Affedersiniz," dedi annem. "Biraz ekmek getireceğim."

Hızla mutfağa gitti.

"Ama masada ekmek var," dedim.

Babam yemeğine başlarken bana bakmadı.

O gece uyuyamadım. Saat bir gibi alt kata indim. Ayışığı tüm evlerin çatılarında buz gibi duruyor ve çiy çimlerimizin üstündeki kar tarlasında parlıyordu. Kapı eşiğinde pijamalarımla durdum, ılık gece rüzgarını hissettim ve anladım ki babam mekanik salıncakta oturuyor, yavaşça sallanıyordu. Arkasına yaslanmıştı. Gökyüzünde kayıp giden yıldızları seyrettiğini görebiliyordum. Gözleri gri birer kristal gibiydi, sanki her birinde bir ay vardı.

Gidip yanına oturdum.

Bir süre sallandık

Sonunda "Uzayda ölmenin kaç yolu vardır?" dedim.

"Milyon tane."

"Birkaçını söyle."

"Meteor çarpar. Roketin hava sızdırır. Veya kuyruklu yıldızlar adamı alır götürür. Çarpışma. Boğulma. Patlama. Merkezkaç kuvveti. Aşırı ivme. Yetersiz ivme. Sıcak, soğuk, güneş, ay, yıldızlar, gezegenler, asteroitler, küçük gezegenler, radyasyon..."

"Seni gömerler mi?"

"Bulamazlar ki."

"Nereye gidersin?"

"Milyar kilometre uzağa. Gezici mezarlık derler buna. Sonsuza kadar uzayda ilerleyen bir meteor olursun."

Hiçbir şey demedim.

"Bir şey daha var," dedi sonra. "Çabuktur. Ölüm yani. Hemen olup biter. Can çekişmezsin. Çoğu zaman anlamazsın bile. Ölürsün ve bitip gider."

Yataklarımıza gittik.

Sabah olmuştu.

Eşikte duruyordum. Babam altın kafesinde şakıyan sarı kanaryayı dinliyordu.

“Kararımı verdim,” dedi. “Eve döndüğümde kalacağım artık.”
“Baba!” dedim.
“Kalktığında annene söyle,” dedi.
“Gerçekten kararını vermişsin!”
Beni ciddi bir şekilde onayladı. “Üç ay sonra görüşürüz.”
Gizli kutusundaki üniformasın taşıyarak, ıslık çalarak ve uzun, yeşil ağaçlara bakarak, yanından geçtiği tespih ağacının meyvelerini toplayıp bunları yürürken önüne atarak sabahın parlak gölgelerine doğru yürüyüp gözden kayboldu.
Babam gideli birkaç saat olduktan sonra anneme birkaç şey sordum. “Babam bazen onu duymuyor veya görmüyormuş gibi davrandığını söyledi.” Sonra bana her şeyi sessizce açıkladı.
“On yıl önce uzaya gittiğinde, tamam dedim, ‘Öldü’. Ya da ölmüş kadar oldu. Onu hep ölü olarak düşündüm. Yılda üç-dört kez geri geldiğinde gelen o değildi, gelen sadece onun güzel bir hatırası veya bir rüyaydı. Eğer bir anı yarım kalır veya bir rüya biterse o kadar da can yakmaz. Yani çoğu zaman onu ölü kabul ettim.”
“Ama başka zamanlar...”
“Başka zamanlar kendimi tutamıyorum. Ona turta yapıyorum, onu canlı kabul edip davranıyorum, ama sonra canım yanıyor. Onun on yıldır burada olmadığını ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek daha iyi. Canımı o kadar yakmıyor.”
“Bir dahaki sefere evde kalacağını söylemedi mi?”
Annem yavaşça başını salladı. “Hayır, o öldü. Eminim bundan.”
“Tekrar canlanıp gelir o zaman,” dedim.
“On yıl önce ‘Ya Venüs’te ölürse?’ diye düşünmüştüm,” dedi annem. “Bir daha asla Venüs’ü göremezdik Ya Mars’ta ölürse? Gökte kıpkırmızı duran Mars’a içeri girip kapıyı üzerimize kilitlemeyi istemeden bakamazdık. Ya Jüpiter, Satürn veya Neptün’de ölürse? Gezegenlerin gökyüzünde yükseldiği o gecelerde yıldızları görmek bile istemeyiz.”
“Haklısın,” dedim.
Mesaj ertesi gün ulaştı.
Ulak mesajı bana verdi ve verandada oturup okudum. Annem arkamda, sinekliğin gerisinde durmuş, mesajı katlayıp cebime koymamı seyretmişti.
“Anne,” dedim.
“Bana zaten bilmediğim bir şey söyleme,” dedi.

Ağlamadı.

Sonunda onu öldüren ne Mars ne Venüs ne Jüpiter ne de Satürn oldu. Jüpiter, Satürn veya Mars geceleri gökyüzünde her parladığında onu düşünmek zorunda kalmadık.

Durum farklıydı.

Gemisi güneşe düşmüştü.

Ve güneş kocaman, ateşli ve acımasızdı, daima gökyüzündeydi ve ondan kaçamazdınız.

Babam öldükten sonra annem uzun zaman boyunca gündüzleri uyudu ve dışarı çıkmadı. Kahvaltıyı gece yarısında, öğlen yemeğini sabahın üçünde, akşam yemeğiniyse sabah saat altının soğuk karanlığında yiyorduk. Gece boyu süren gösterilere gidip gün doğarken uykuya dalıyorduk.

Ve uzun bir zaman boyunca, yürüyüşe sadece yağmurun yağdığı ve güneşin olmadığı günlerde çıktık.

Ateş Balonları

Ateş yaz gecesi bahçelerinin üzerinde patladı. Amca ve halaların ışıltılı yüzlerini görebiliyordunuz. Verandalarında oturan kuzenlerin parıldayan kahverengi gözlerinde yükselen havai fişeklerin soğuk, kömürleşmiş artıkları uzaklardaki çayırlara düşüyordu.

Saygıdeğer Peder Joseph Daniel Peregrine gözlerini açtı. Ne rüyaydı! O ve kuzenleri, büyükbabasının Ohio'daki, o çok uzun yıllar önceki kadim evinde havai fişeklerle oynuyordu.

Kilisenin derin boşluğunu dinleyerek uzanıyordu. Diğer pederler de kendi odalarında yatıyordu. Onlar da *Haç* roketinin kalkış arifesinde 4 Temmuz anılarıyla mı doluydu? Evet. Bu da o nefesinizi tutup beklediğiniz, kendinizi çiy kaplı kaldırımlara elinizde gürültülü mucizelerle attığınız bağımsızlık şafakları gibiydi.

Episkopal pederler, Mars'a fırlatılmadan, uzayın kadife katedraline tütsülerini yaymadan önce şafak vakti buradaydılar.

"Gitmeli miyiz ki?" diye fısıldadı Peder Peregrine. "Buradaki kendi sorunlarımızı çözsek ya. Kendi yaşamlarımızdan kaçıyor gibi olmuyor muyuz?"

Ayağa kalktı. Çilek, süt ve biftek görünümlü ağır bedeniyle yavaşça hareket ediyordu.

"Yoksa tembellik mi benimki?" diye düşündü. "Yolculuktan mı korkuyorum?"

Duşa girdi.

"Ama seni Mars'a götüreceğim, beden." Kendisine hitap ediyordu. "Eski günahları burada bırakacağım. Mars'ta yenilerini mi bulacağım?" Neredeyse keyif veren bir düşünce. Kimsenin aklına bile gelmemiş günahlar. Zaten Episkopal kardeşlerinin yeterince ciddi olmadığını düşünüp görmezden geldiği *Başka Dünyalarda Günah Sorunu* diye küçük bir kitap yazmamış mıydı?

Kitaptan sadece dün gece, içilen son bir puronun eşliğinde, Peder Stone'la bahsetmişlerdi.

“Mars’ta günah bir erdem gibi görünebilir. Orada daha sonra günah olduğu ortaya çıkabilecek erdemli hareketlere karşı dikkatli olmalıyız!” dedi Peder Peregrine gülümseyerek. “Ne kadar da heyecanlı! Misyonerlik yüzyıllardır hiç bu kadar maceralı olmamıştı!”

“Ben Mars’ta bile olsa günahı tanırım,” dedi Peder Stone lafı dolandırmadan.

“Biz pederler zaten turnusol kağıdı gibi günahın karşısında renk değiştirmekle pek övünürüz,” diye cevap verdi Peder Peregrine. “Ama ya Mars kimyası bizim hiç renk almayacağımız gibiyse? Mars’ta yeni duyular varsa tanınmaz günahın var olabileceği ihtimalini göz ardı edemeyiz.”

“Mühim olan niyettir, kasıt yoksa günah da, cezası da olmaz, Tanrı böyle buyurmuştur,” dedi Peder Stone.

“Dünya’da öyledir, evet. Ama belki de Mars günahları, kötülüklerini bilinçaltına telepatik yolla belli ediyordur ama bilinci kendi kararlarını görünüşte kötü niyet olmadan almaya bırakıyordur. O *zaman* ne olacak?”

“Yeni günahlar neler olabilir?”

Peder Peregrine ağır ağır öne eğildi. “Adem günaha tek başına girmedi. Havva’yı ve baştan çıkarmayı ekle. Sonra başka bir adam daha eklersen zina ihtimali doğar. Cinsellik ve insanları eklersen günah eklenir. İnsanların kolları olmasaydı başkalarını elleriyle boğamazlardı. O şekilde girilen cinayet günahı olmazdı. Kolları eklersen yeni bir şiddet olasılığını da eklersin. Amipler günah işleyemez çünkü bölünerek çoğalırlar. Birbirlerinin eşlerine göz dikmezler ve cinayet işlemezler. Amiplere cinsellik, kol ve bacak eklersen cinayet de olur, zina da. Birine bir kol veya bacak ekle, ya da birer tane çıkar, olası kötülüğü eklemiş veya çıkarmış olursun. Ya Mars’ta bizim düşünemeyeceğimiz beş yeni duyu, organ, görünmez uzuv varsa? Beş tane de yeni günah olmaz mı?”

Peder Stone’un ağzı açık kalmıştı. “Galiba böyle şeyleri düşünmekten zevk alıyorsun!”

“Zihnimi canlı tutuyorum, Peder. Canlı tutmak için, o kadar.”

“Aklın hep bir şeyleri atıp tutuyor, hokkabazlık yapıyor, değil mi? Aynalar, meşaleler, tabaklar.”

“Evet. Çünkü kilise bazen perde kalkınca ortaya çıkan, insanların soyut güzelliği temsil etmek için beyaz, çinko-oksit, talk pudrası heykeller gibi hareketsiz durduğu şu sirk tabloları gibi oluyor. Harikulade. Ama ben

heykeller arasında daima dolaşabileceğim kadar yer olmasını umuyorum. Siz ne dersiniz, Peder Stone?”

Peder Stone uzaklaşmıştı. “Bence yatsak iyi olacak. Birkaç saat sonra sizin şu yeni günahları görmek için yola çıkacağız, Peder Peregrine.”

Roket kalkışa hazırdı.

Pederler dualarını etmiş, sabah ayazında kasabadan rokete doğru yürüyorlardı. New York, Chicago veya Los Angeles’tan gelmişlerdi. Kilise İçlerinden en iyi olanları yolluyordu. Yürürken Peder Peregrine’in aklına Piskopos’un söyledikleri geldi:

“Peder Peregrine, misyonerlere siz önderlik edeceksiniz. Peder Stone da size yardım edecek. Size bu önemli görevi vermemin nedenleri ne yazık ki saklı kalmalı, ama başka gezegenlerdeki günah üzerine yazılarınızın okunduğunu bilin. Esnek birisiniz. Ve Mars da binlerce yıl boyunca ihmal ettiğimiz, temizlenmemiş bir dolap gibi. Günah orada bir rafta biriken tozlu antikalar gibi birikmiş. Mars dünyamıza göre iki kat yaşlı ve orada iki kat daha fazla cumartesi gecesi, içki banyosu, beyaz foklar kadar çıplak kadınlara bakan göz oldu. O dolabın kapısını açtığımızda üzerimize düşen şeyler olacak. Bize çevik, esnek biri lazım. Bu düşen şeylerden zihnini kaçırabilecek biri lazım. Biraz dogmatik olan biri ortadan ikiye ayrılabilir. Dayanıklı olacağınıza inanıyorum. Peder, iş sizindir.”

Piskopos ve pederler diz çöktü.

Roket önce dualarla, sonra okunmuş suyla kutsandı. Ayağa kalkan Piskopos onlara seslendi:

“Marslıları O’nun hakikatine hazırlamak için giderken Tanrı’nın yanınızda olacağını biliyorum. Hepinize düşünerek geçireceğiniz bir yolculuk diyorum.”

Fısıldayan cübbeleriyle yirmi adam, kutsanmış gemilerine binmeden önce sıraya geçip ellerini Piskopos’un nazik ellerine bıraktı.

“Düşünüyorum da,” dedi Peder Peregrine, son dakikada, “Ya Mars cehennemse? Ateşe ve kükürde dönüşmek için bizi bekliyorsa?”

“Tanrı bizimle olsun,” dedi Peder Stone.

Roket hareket etti.

Uzaydan çıkmak gördükleri en güzel katedralden çıkmak gibiydi. Mars’a inmekse Tanrı’ya olan sevginizi gerçekten keşfettikten beş dakika sonra kilisenin önündeki sıradan kaldırıma dokunmak gibiydi.

Pederler roketten dikkatlice indi ve Peder Peregrine şükranlarını sunarken Mars'ın kumlarında diz çöktü.

"Tanrım, bize odalarının arasında yolculuk yapmayı nasip ettiğin için sana şükürler olsun. Tanrım, yeni topraklara ulaştık, yeni gözlere sahip olmalıyız. Yeni sesler duyacağız ve yeni kulaklara sahip olmalıyız. Ve yeni günahlar göreceğiz, bu yüzden daha iyi, daha sağlam, daha temiz yürekler de nasip et bize. Amin."

Ayağa kalktılar.

Mars deniz gibi, onlarsa yaşam arayan deniz altı biyologları gibiydiler. Saklı günahın topraklarındaydılar. Yürümenin veya nefes almanın, hatta oruç tutmanın bile günah olabileceğinden korkuyorlardı. Ah, dengelerini bu yeni topraklarda koruyabilmek için ne kadar da dikkat etmeliydiler!

İşte, ilk Kasaba'nın belediye başkanı ellerini açmış, onları karşılamaya geliyordu. "Sizin için ne yapabilirim, Peder Peregrine?"

"Marslılar hakkında bilgi edinmek istiyoruz. Çünkü kilisemizi akıllıca planlamak için onları tanımamız lazım. Boyları üç metre mi? Büyük kapılar yaparız. Derileri mavi, kırmızı veya yeşil mi? Vitrayları hazırlarken doğru rengi kullanabilelim. Ağırlar mı? Onlar için sağlam koltuklar yapalım."

"Peder," dedi Başkan, "bence siz Marslılara pek kafa yormayın. İki ırk var. Birinin soyu tükenmiş sayılır. Kalan birkaç tanesi de saklanıyor. İkinci ırksa... Onlar pek insana benzemez."

"Öyle mi?" Peder Peregrine'in kalp atışları hızlanmıştı.

"Onlar ışık saçan küreler, Peder Peregrine. Şuradaki tepelerde yaşarlar. İnsan mı desem, hayvan mı desem, kim bilir? Ama duyduğuma göre zeki varlıklarmış." Başkan omuzlarını silkti. "Elbette, insan değiller, umursayacağınızı sanmıyorum."

"Tam tersine," dedi Peder Peregrine hemen. "Zeki mi demiştiniz?"

"Bir rivayet var. Altın arayan biri şu tepelerde bacağını kırmış, orada kalsa ölecekmiş. Mavi ışık küreleri yanına gelmiş. Uyandığında otoyolun kenarındaymış, oraya nasıl geldiğini de bilmiyormuş."

"Sarhoş olmuştur," dedi Peder Stone.

"Hikaye böyle," dedi Başkan. "Peder Peregrine, Marslıların çoğu ölmüşken, geriye kalanlar da bu mavi kürelerken sizin ilk Kasaba'da kalmanız daha iyi olur diye düşünüyorum doğrusu. Mars giderek genişliyor. Dünya'nın eski günlerinde olduğu gibi, Vahşi Batı ve Alaska gibi. İnsanlar buraya akıyor. Kasabada birkaç bin İrlandalı zenci tamirci ve madenci var

ve kurtarılmaya muhtaçlar. Çünkü yanlarında birçok kötü kadınla ve on asırlık Mars şaraplarıyla geldiler.

Peder Peregrine mavi tepelere doğru bakıyordu.

Peder Stone boğazını temizledi. “Evet, Peder?” Peder Peregrine duymadı. “Mavi *ateş* küreleri mi?”

“Evet, Peder.”

“Ah,” dedi Peder Peregrine.

“Mavi balonlar.” Peder Stone başını salladı. “Sirk sanki!”

Peder Peregrine bileklerindeki çarpıntıyı hissedebiliyordu. Ufak kasabadaki henüz olgunlaşmamış, yeni inşa edilmiş günahı görüyordu ve tepeleri, oradaki en eski ve belki (onun için) en yeni günahı da görüyordu.

“Başkan, İrlandalı zenci işçileriniz cehennem ateşinde bir gün daha yanabilir mi?”

“Onları sizin için çevirip arada yağlarım, Peder.”

Peder Peregrine başıyla tepeleri işaret etti. “O zaman gideceğimiz yer orası.”

Herkesten bir uğultu yükseldi.

“Kasabaya gitmek çok kolay olurdu,” diye açıkladı Peder Peregrine. “Eğer efendimiz buraya gelseydi ve insanlar ona ‘işte açık bir yol,’ deseydi şöyle cevap vereceğine inanıyorum: ‘Bana çalılıkları gösterin, kendi yolumu açacağım.”’

“Ama...”

“Peder Stone, günahkârların yanından onlara bir el bile uzatmadan geçersek bu bize nasıl yük olur, düşünün.”

“Ama ateş küreleri!”

“Bence biz insanlar da ilk ortaya çıktığımızda diğer hayvanlara tuhaf görünmüşüzdür. Tüm çirkinliğimize rağmen bizim de ruhumuz vardı. Aksini ispat edene kadar bu ateş kürelerinin de ruhu olduğunu kabul edelim.”

“Peki,” dedi Başkan, “ama kasabaya döneceksiniz.”

“Göreceğiz. Önce kahvaltı ederiz. Sonra ben ve sen, Peder Stone, tepelere yürüyeceğiz. O ateş küresi Marslıları kalabalıkla veya makinelerle korkutmak istemiyorum. Kahvaltıya başlayalım mı?”

Pederler sessiz sedasız kahvaltı etti.

Peder Peregrine ve Peder Stone karanlık çöktüğünde tepelerdeydi. Durdular ve bir kayaya oturup, biraz rahatlayıp beklediler. Marslılar daha

ortalıkta görünmemişlerdi ve ikisi de biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Diyorum ki..." Peder Peregrine yüzünü sildi. "Acaba 'Merhaba!' diye bağırsak cevap verirler mi?"

"Siz hiç ciddi olamaz mısınız, Peder Peregrine?"

"Yüce Tanrı olmadıkça ben de olmam. Lütfen bana öyle şaşkın gözlerle bakmayın. Tanrı ciddi değildir. Aslında Tanrı'nın müşfik olması hariç nasıl olduğunu bilmek biraz zordur. Sevginin de mizahla alakası yok mudur zaten? Birine katlanmadıkça onu sevemezsiniz, öyle değil mi? Ve birine gülmeden de ona sürekli katlanamazsınız. Haksız mıyım? Şüphesiz biz de bir kasede debelenen gülünç, ufak hayvanlarız ve Tanrı bizi onun mizah anlayışına hitap ettiğimiz için daha da çok seviyor olmalı."

"Tanrı'nın nüktedan olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Peder Stone.

"Ornitorenk, deve, deve kuşu ve insanı yaratan Tanrı'dan söz ediyoruz. Hadi ama!" Peder Peregrine kahkaha attı.

Ama tam o anda, alaca karanlıktaki tepelerden yollarını aydınlatmak için yanmış mavi lambalar gibi Marslılar çıkıp geldi.

Onları ilk Peder Stone gördü. "Bak!"

Peder Peregrine arkasın döndü, kahkahası yarım kalmıştı.

Mavi ateş küreleri uzaklarda parıldayan yıldızların arasında uçuşuyordu.

"Canavarlar!" Peder Stone ayağa fırladı. Ama Peder Peregrine onu yakaladı. "Bekle!"

"Kasabaya gitmeliydik!"

"Hayır, dinle, bak!" diye yalvardı Peder Peregrine.

"Korkuyorum!"

"Korkma! Onları da Tanrı yarattı!"

"Bunları Şeytan yaratmıştır!"

"Hayır, sessiz ol şimdi!" Peder Peregrine onu yatıştırdı ve küreler yaklaşırken yukarı bakan yüzlerine vuran mavi ışıkla çömeldiler.

Titreyen Peder Peregrine bir kez daha bağımsızlık gecesini düşündü. O 4 Temmuz günlerindeki bir çocukmuş gibi hissetti kendini. Patlayan, pudramsı yıldızlara dönüşen gökyüzü ve yanan ses, pencereleri binlerce ince göletin üzerindeki buz gibi şakırdatan basınç. Göklerdeki bir doktora uyar gibi ağızlarını "Aa!" diye açan halalar, amcalar, kuzenler. Yaz göğünün renkleri. Ve hoşgörülü bir büyükbabanın yaktığı, şefkatli elleriyle dengelediği Ateş Balonları. Ah o hafif hafif ışık yayan, böcek kanadı gibi hafifçe şişmiş ince kumaştan o güzel Ateş Balonlarının anıları. Katlanmış

eşek arıları gibi kutularında yatan ve sonunda, günün şamatası ve kaosu sonrasında, özenle çözülen, mavi, kırmızı, beyaz, vatansever Ateş Balonları! Peder, büyükbabası balonu sıcak havanın nefesiyle doldurup ona ellerinde ışık saçan şişkin şeklini veren minik mumu yakarken, uzun yıllar önce göçmüş sevgili akrabalarının donuk ve yosunla kaplanmış yüzlerini gördü. Ellerinde tuttukları parlak bir görüntüydü, bırakmakta isteksizdiler, çünkü bir kere bıraktıklarında hayattan bir sene, başka bir 4 Temmuz, güzelliğin başka bir parçası daha gidecekti. Ve sonra, yukarı, yukarı ve yukarı giderdi Ateş Balonları sıcak yaz gecesi takımyıldızları arasında kırmızı- beyaz-mavi gözler onları sessiz sedasız verandalarından izlerken. Illinois ilinin derinliklerine doğru, gece nehirlerinin ve uyuyan konakların üzerinde ufalıp giderdi Ateş Balonları, sonsuza dek...

Peder Peregrine gözlerinin dolduğunu hissetti. Üzerinde Marslılar duruyor, bir tane değil, bin tane fısıldayan Ateş Balonu uçuşuyordu sanki. Her an uzun yıllar önce göçüp gitmiş ve kutsanmış büyükbabasının dirseğinde, güzelliğe bakarken bulabilirdi.

Ama dirseğindeki Peder Stone'du.

"Peder Peregrine, lütfen, gidelim artık!"

"Onlarla konuşmalıyım." Peder Peregrine daha önce Ateş Balonlarıyla sadece zihninde konuşup "Çok güzelsiniz, çok güzelsiniz," dediği için ve bu da şimdi yeterli olmayacağından ne diyeceğini bilemeden ileri çıktı. Sadece o büyülü Ateş Balonlarına yapmayı sıkça dilediği gibi ağır kollarını havaya kaldırıp "Merhaba!" diyebildi.

Ama küreler sadece karanlık bir aynadaki görüntüler gibi yanıp durdu. Mucizevi, gaz halinde ve sonsuza kadar sabitlenmiş gibi duruyorlardı.

"Tanrı'nın adıyla geldik," dedi Peder Peregrine gökyüzüne doğru.

"Aptal, aptal, aptal." Peder Stone elinin tersini çiğniyordu. "Tanrı aşkına, Peder Peregrine, dur artık!"

Ama şimdi ışık saçan küreler tepelere doğru sürükleniyordu. Çok geçmeden gitmişlerdi.

Peder Peregrine onlara tekrar seslendi, son yakarışının yankısı karşı tepeleri sallamıştı. Arkasını dönerken bir çığın toz silktiğini, bir an duraksadığını, sonra taş tekerleklerin gök gürültüsü sesiyle dağdan üzerlerine düştüğünü gördü.

"Bak, ne yaptın!" diye feryat etti Peder Stone.

Peder Peregrine neredeyse büyülenmişti, sonra da dehşete kapılmıştı. Kayalar onları ezmeden önce sadece birkaç metre koşabileceklerini bilerek döndü. Kayalar düşmeden önce *Ah, Tanrım!* diye fısıldayacak kadar zamanı olmuştu!

“Peder!”

Sapla saman gibi ayrılmışlardı. Kürelerde mavi bir parıldama, soğuk yıldızlarda bir kayma, bir kükreme. Ve sonra kendilerini altmış metre ileride bir yerde bedenlerinin tonlarca kaya altında ezilmesi gereken yere bakarken buldular.

Mavi ışık sönmüştü.

İki peder birbirine kenetlenmişti. “Ne oldu?”

“Mavi ateşler bizi kaldırdı!”

“Koşup kaçtık, olan *oydu*.”

“Hayır, küreler bizi kurtardı.”

“Yapmış olamazlar!”

“*Yaptılar*.”

Gökyüzü boştu. Sanki kocaman bir çan çalmayı az önce kesmiş gibi bir his vardı. Dişlerinde ve iliklerinde yankı dalgalanıyordu.

“Gidelim buradan. Ölümümüz senin elinden olacak.”

“Uzun yıllardır ölümden korkmadım, Peder Stone.”

“Hiçbir şey ispatlamadık O mavi ışıklar ilk bağırışında kaçıp gitti.”

“Hayır.” Peder Peregrine’i saran mucize merakı inatçıydı. “Bizi bir şekilde kurtardılar. Bu da ruhları olduğunun kanıtıdır.”

“Bu sadece bizi *kurtarmış* olabileceklerini kanıtlar. Panik halindeydik. Kendi başımıza kurtulmuş olabiliriz.”

“Onlar hayvan değil, Peder Stone. Hayvanlar hayat kurtarmaz, özellikle de yabancıların hayatlarını. Merhamet ve şefkate tanık olduk. Belki de yarın daha fazlasını kanıtlarız.”

“Neyi kanıtlayacağız? Nasıl?” Peder Stone artık çok yorulmuştu, zihninin ve bedeninin çektiği eziyet soğuk suratına vurmuştu. “Onlara ayet okuyarak helikopterle peşlerinden mi gideceğiz? İnsan değiller. Bizim gibi gözleri, kulakları veya vücutları yok.”

“Ama onlarda bir şey olduğunu seziyorum,” diye cevap verdi Peder Peregrine. “Yakında büyük bir gelişme olacağını biliyorum. Bizi kurtardılar. Düşünüyorlar. Ölmemiz ve yaşamamız arasında bir seçim yaptılar. Bu da özgür iradenin kanıtıdır!” Peder Stone ateş yakmaya girişti. Elindeki dallara

kızgın bakışlarla bakıyor, gri duman yüzünden öksürüyordu. “Ben de kaz yavruları ve aziz domuzlar için manastır açacağım, bir de mikroskopla minyatür bir yarım kubbe yapacağım ki terliksi hayvanlar ayinlere katılabilsin, kamçılarıyla tespih çekebilsinler.”

“Ah, Peder Stone.”

“Affedersin.” Peder Stone ateşin karşısından kızıl kızıl göz kırptı. “Ama bu timsaha yem olmadan önce onu kutsamak gibi bir şey. Misyonerlik görevimizi hepten tehlikeye atıyorsun. İlk Kasaba’da olmalı, erkeklerin boğazından içkiyi, ellerindense parfümü yıkayıp atmalıydık!”

“İnsan olmayanın insanlığını göremiyor musun?”

“Ben insanda insan olmayanı görmeyi tercih ederim.”

“Ya bu şeylerin günah işleyebileceğini, günahı ve ahlaklı bir yaşamın ne olduğunu anladıklarını, zekâya ve özgür iradeye sahip olduklarını kanıtlarsam?”

“Çok çabalaman gerekecek.”

Gece hızla serinledi ve pederler peksimet ve böğürtlen yerken en çılgın düşüncelerini bulmak için önlerindeki ateşe diktiler gözlerini. Çok geçmeden birbirlerine sokulup parıldayan yıldızların altında uykuya daldılar. Dakikalardır Peder Peregrine’i sıkacak bir şey bulmak için düşünen Peder Stone son bir kez dönmeden önce pembeleşmiş közlere baktı ve “Mars’ta Adem ve Havva yok. İlk günah yok. Belki de Marslılar Tanrı’nın inayeti altında yaşıyordur. Biz de gidip dünyalılarla ilgilenmeye başlayabiliriz böylece.”

Peder Peregrine çok kızan, kızdığı için de şimdi kindar davranan Peder Stone için ufak bir dua etmeyi aklına yazdı; Tanrı yardımcısı olsun. “Evet, Peder Stone. Ama Marslılar göçmenlerimizden birkaçını öldürdü. Bu da günahtır. İlk günah da, Marslı Adem ve Havva da olmuştur demek ki. Onları bulacağız. İnsan insandır ve ne yazık ki, şekli nasıl olursa olsun, günaha eğilimlidir.”

Ama Peder Stone uyuyormuş gibi yapıyordu.

Peder Peregrine gözlerini kapamadı.

Elbette bu Marslıların cehenneme gitmesine izin veremezlerdi, değil mi? Vicdanlarından ödün verip, palazlanan sömürge kasabalarına, günahkâr boğazlarla ve parıldayan gözleri ve istiridye beyazı bedenleriyle yalnız işçilerle yataklarda eğleşen kadınlarla dolu kasabalara mı dönmeliydiler? Pederlere ihtiyaç duyulan yerler değil miydi oralar? Tepelere yapılan bu

yolculuk aslında sadece bir hevesten ibaret değil miydi? Tanrı'nın kilisesini mi düşünüyordu yoksa süngerimsi bir merakın susuzluğunu mu çekiyordu? O mavi Aziz Anthony'nin ateşi küreleri zihninde nasıl da yanıyordu! Maskenin ardındaki adamı, insan olmayanın ardındaki insanı bulmak ne heyecanlı bir uğraştı. Yanan küreleri dine döndürdüğünü söyleyebilse içten içe bile olsa gurur duymaz mıydı? Tam bir kibir günahı! Kefaretini çekmeye değecek türden! Ama insan aşk yüzünden birçok kibirli şey yapabilirdi ve o, Tanrı'yı büyük bir aşkla seviyordu. O kadar mutluydu ki başkalarının da o kadar mutlu olmasını istiyordu.

Uykuya dalmadan önce gördüğü son şey, alevli kanatlarıyla uçarak gelip onu şarkılar söyleyerek kaygılı uykusuna yatıran mavi ateşlerin melekler gibi geri dönmeleriydi.

Peder Peregrine sabah erken vakitte kalktığında mavi rüya küreleri hâlâ gökyüzündeydi.

Peder Stone sessiz sedasız, kütük gibi uyuyordu. Peder Peregrine uçuşup onu izleyen Marslıları seyretti. Onlar da insandı, bunu *biliyordu*. Ya bunu kanıtlayacaktı, ya da Piskopos'un ona kibarca görevden çekilmesini söylemesiyle yüzleşecekti.

Ama küreler gökyüzünde, yükseklerdeki mahzenlerinde saklandıkları sürece insanlıklarını nasıl kanıtlayacaktı? Onları nasıl yakına çekecek, ortadaki sayısız soruya nasıl cevap bulacaktı?

"Bizi çığdan kurtardılar."

Peder Peregrine ayağa kalktı, kayaların arasından geçip en yakındaki tepeye tırmanmaya başladı. Sonunda bir uçurumun kenarına geldi. Yüksekliği altmış metre kadar vardı. Soğuk havada tırmanmaktan nefesi kesilmişti. Durdu, soluklandı.

"Buradan düşsem kesinlikle ölürüm."

Aşağıya bir çakıl taşı bıraktı. Taş bir süre sonra aşağıdaki kayalara çarptı.

"Tanrı beni asla affetmez."

Başka bir çakıl taşı attı.

"Eğer bunu aşktan yaparsam intihar sayılmaz, değil mi?"

Bakışını mavi kürelere çevirdi. "Ama önce, bir kez daha deneyeyim." Onlara seslendi: "Merhaba, merhaba!"

Yankılar birbirlerinin üzerine düştü, ama mavi ateşler hareketsiz kaldı.

Beş dakika boyunca onlarla konuştu. Durduğunda aşağıya baktı ve Peder Stone'u gördü, hâlâ küçük kamplarında kızgınlıkla uykudaydı.

“Her şeyi ispat etmeliyim.” Peder Peregrine uçurumun kenarına kadar geldi. “Ben yaşlı biriyim. Korkmuyorum. Tanrı elbette bunu O’nun için yaptığımı anlayacaktır.”

Derin bir nefes aldı. Tüm yaşamı gözlerinin önünden geçti ve düşündü, bir an sonra ölecek miyim? Yaşamayı gereğinden fazla sevdiğimden korkuyorum. Ama başka şeyleri daha çok seviyorum.

Ve böyle düşünerek uçurumdan aşağıya atladı.

Düştü.

“Aptal!” diye feryat etti. Dönerek düşüyordu. “Yanıldın!” Kayalar hızla yaklaşıyordu ve kendini onlara çarpmış, diğer tarafa göçerken görebiliyordu. “Bunu neden yaptım ki?” Ama bu sorunun cevabını biliyordu, bir anda dinginliğe kavuşmuştu. Rüzgar etrafında kükrüyor ve kayalar son hızla onu karşılamaya geliyordu.

Ve sonra birden mavi ışıklar parıldadı ve yıldızlar kaydı. Peder Peregrine mavilikle çevrilmiş ve durmuştu. Bir an sonra kayaların üzerine nazikçe bırakıldı. Orada bir süre sağ salim, ötesini berisini yoklayarak ve birden çekip giden mavi ışıklara bakarak oturdu.

“Beni kurtardınız!” diye fısıldadı. “Ölmeme izin vermediniz. Bunun yanlış olduğunu biliyordunuz.”

Hâlâ uyumakta olan Peder Stone’un yanına koştu. “Peder, Peder, uyan!” Onu silkeleyip kendine döndürdü. “Peder, beni kurtardılar!”

“Kim kurtardı?” Peder Stone gözlerini kırparak doğruldu.

Peder Peregrine başından geçenleri anlattı. “Rüya, kâbus görmüşsün, uyumaya devam et sen,” dedi Peder Stone aksi bir tavırla. “Sen ve şu senin sirk balonların.”

“Ama uyanıktım!”

“Peder, sakin ol. Geçti artık.”

“Bana inanmıyor musun? Silahın var mı? Evet, şurada, bana ver onu.”

“Ne yapacaksın?” Peder Stone yılanlara veya kestiremeyecekleri diğer hayvanlara karşı tedbir olarak getirdikleri ufak tabancayı uzattı.

Peder Peregrine tabancayı aldı. “İspatlayacağım!”

Tabancayı kendi eline çevirdi ve ateş etti.

“Dur!”

Bir ışık parıldadı ve kurşun gözlerinin önünde, Peder Peregrine’in açık avucunun iki santim ötesinde hareketsiz kalakaldı. Kurşun bir anlığına orada mavi bir parlaklıkla çevrili şekilde durdu. Sonra tıslayarak yere düştü.

Peder Peregrine üç kez ateş etti; eline, bacağına ve gövdesine. Üç kurşun parlayarak havada durdu ve sonra ölü böcekler gibi ayaklarının dibine düştü.

“Gördün mü?” dedi Peder Peregrine elindeki tabancayı kurşunların ardından yere bırakarak. “Biliyorlar. Anlıyorlar. Onlar hayvan değil. Düşünüyor, değerlendiriyor ve ahlaki kurallarla yaşıyorlar. Hangi hayvan beni kendimden kurtarırdı? Hiçbir hayvan bunu yapmazdı. Sadece başka bir insan yapardı. Şimdi inanıyor musun bana?”

Peder Stone gökyüzünü ve mavi ışıkları izliyordu. Ve şimdi, sessizce, tek dizinin üstüne çökmüştü. Sıcak kurşunları avucunda topladı. Elini sıkıca kapattı.

Arkalarında güneş doğuyordu.

“Bence gidip diğerlerine olanları anlatıp onları da buraya getirmeliyiz,” dedi Peder Peregrine.

Güneş doğduğunda rokete doğru yola çıkmışlardı.

Peder Peregrine kara tahtaya bir çember çizgi.

“Bu İsa, Tanrı’nın oğlu.”

Diğerlerinden gelen tepkileri görmezden geldi.

“Bu İsa, hem de tüm görkemiyle,” diye devam etti.

“Daha çok geometri sorusuna benziyor,” dedi Peder Stone.

“Uygun bir kıyaslama oldu bu, çünkü burada sembollerle uğraşıyoruz. Kabul etmek gerekir ki İsa'yı çember veya kareyle temsil etseniz bile İsa, yine İsa'dır. Haç yüzyıllar boyunca onun aşkını ve eziyetini temsil etmiştir. Bu çember de Mars İsa'sı olacak. İsa'yı Mars’a böyle getireceğiz.”

Pederler yerlerinde huzursuzca kıpırdayıp duruyor, birbirlerine bakıyorlardı.

“Sen, Kardeş Mathias, bu çemberin camdan bir kopyasını, içi ateş dolu bir küre yapacaksın. Küre bu mihrabın üstünde duracak.”

“Ucuz bir numara,” diye mırıldandı Peder Stone.

Peder Peregrine sabırla devam etti: “Tam tersine. Tanrı’yı onlara anlayabilecekleri bir şekilde vereceğiz. Eğer İsa bize dünyada ahtapot şeklinde gelmiş olsaydı onu kolay kolay kabul eder miydik?” Kollarını açtı. “Tanrı’nın oğlunu, İsa'yı bize insan şeklinde göndermesi de ucuz bir numara mıydı? Burada inşa edeceğimiz kiliseyi, mihrabını ve bu sembolü kutsadıktan sonra İsa'nın bu şekle girmeyi kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Siz de biliyorsunuz ki kabul edecektir.”

“Ama ruhsuz bir hayvanın bedeninden bahsediyoruz!” dedi Kardeş Mathias.

“Bunu zaten bu sabah döndüğümüzden beri defalarca konuştuk, Kardeş Mathias. Bu yaratıklar bizi çığdan kurtardı. İnsanın kendini yok etmesinin günah olduğunu anlayıp bunu defalarca engellediler. Öyleyse bize de o tepelere bir kilise inşa etmek, onlarla yaşamak, onların kendine öz günahlarını bulmak ve Tanrı’yı keşfetmeleri için onlara yardım etmek düşer.”

Pederler duyduklarından pek de memnun değillermiş gibi görünüyorlardı.

“Biçimleri göze çok tuhaf geldiği için mi?” diye sorguladı Peder Peregrine. “Ama biçim dediğiniz nedir ki? Sadece Tanrı’nın bize bahşettiği ruhu barındıran bir kap! Eğer olur da denizaslanları birden özgür iradeye, zekâya sahip olsa, günah işlememeyi, hayatın ne olduğunu bilse, adalete merhamet ve hayata sevgi katsa yarın gider deniz altında kilise kurarım. Eğer serçeler mucize eseri, Tanrı’nın iradesiyle, sonsuz ruhlara kavuşsa bir kiliseyi helyumla uçurur, peşlerine düşerim. Çünkü biçimleri nasıl olursa olsun tüm ruhlar, özgür iradeleri varsa ve günahlarının farkındalarsa, kurtarılmadıkları sürece cehennemde yanmaya mahkûmdur. Ben tek bir Marslı kürenin bile cehennemde yanmasına izin veremem, çünkü o sadece benim gözümde bir küre. Gözlerimi kapattığımdaysa karşımda bir zekâ, bir sevgi, bir ruh duracaktır ve ben bunu inkar edemem.”

“Ama şu mihraba koymak istediğin cam küre ne olacak?” diye itiraz etti Peder Stone.

“Çinlileri düşünün,” diye cevap verdi Peder Peregrine soğukkanlıca. “Çinli Hıristiyanlar nasıl bir İsa'ya ibadet eder? Doğulu bir İsa'ya, doğal olarak. Böyle bir İsa'nın doğum tasvirlerini görmüşsünüzdür. İsa'nın kıyafetleri nasıldır? Doğu tarzı cübbe giyer. Nerede yürür? Bambuların, sisli dağların, eğik ağaçların olduğu Çin tarzı dekorda. Göz kapakları incelir, elmacık kemikleri yukarı çıkar. Her ülke, her ırk efendimize bir şeyler katar. Tüm Meksika’nın hürmet ettiği Guadalupe Bakiresi’ni hatırlayın. Derisi ne renkti? Resimlerine dikkat ettiniz mi? Ona ibadet edenler gibi esmerdi. Bu küfür müdür? Hiç de değil. İnsanın gerçek de olsa başka bir renkteki bir tanrıyı kabul etmesi mantıksız olur. Bazen Afrika’daki misyonerlerimizin kar beyazı bir İsa'yla nasıl olup da başarılı olduklarını merak ediyorum. Belki de beyaz renk, albinoluk veya başka bir şekilde, Afrika’daki kabileler

için kutsaldır. Yeterince zaman geçtikten sonra oradaki İsa da kararmaz mı? Şeklin önemi yoktur. İçerik her şeydir. Bu Marslıların yabancı bir formu kabul etmesini bekleyemeyiz. Onlara İsa'yı kendi suretlerinde vereceğiz."

"Mantığında bir kusur var, Peder," dedi Peder Stone. "Marslılar bizim riyakârlık yaptığımızı düşünmezler mi? Bizim küre şeklindeki İsa'ya değil, kolları, bacakları ve başı olan birine ibadet ettiğimizi anlayacaklardır. Farkı onlara nasıl anlatacağız?"

"Arada fark olmadığını göstererek. İsa ona sunulan her kabın şeklini alır. Bedenler veya küreler, İsa orada olacaktır ve herkes farklı şekildeki aynı şeye ibadet edecektir. Dahası biz de Marslılara sunduğumuz bu küreye *inanmalıyız*. Bize manasız gelen bu şekle inanmalıyız. Küre, İsa olacak. Bizim, kendimizin ve Dünya İsa'sının şeklinin bu Marslılar için anlamsız ve gülünç olacağını unutmamalıyız."

Peder Peregrine tebeşiri bir kenara koydu. "Şimdi tepelere gidelim ve kilisemizi inşa edelim." Pederler eşyalarını toplamaya başladı.

Kilise bir kilise değildi, alçak dağlardan birindeki bir yaylada kayalardan arındırılmış, toprağı düzeltilmiş bir alandı. Kardeş Mathias'ın hazırladığı yanan küre de mihraba yerleştirilmişti.

Altı günlük çalışmanın sonunda "kilise" hazırdı.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu Peder Stone getirdikleri demir çana hafifçe vurarak. "Çan *onlara* ne ifade edecek?"

"Sanıyorum ki onu kendimiz için getirdim," diye itiraf etti Peder Peregrine. "Aşina olduğumuz şeylere ihtiyacımız var. Bu kilise pek kiliseye benzemiyor. Biz de, hattâ ben bile, burada biraz tuhaf duruyoruz çünkü yaptığımız şey, başka dünyalardaki canlıları dine döndürmek, çok yeni bir kavram. Bazen kendimi ikinci sınıf bir aktör gibi hissediyorum. Ve sonra bana kuvvet versin diye Tanrı'ya dua ediyorum."

"Pederlerin çoğu mutsuz. Bazılarıysa yaptıklarımızla dalga geçiyor."

"Biliyorum. Onlar biraz rahatlasın diye bu çanı ufak bir kuleye koyarız."

"Org ne olacak?"

"Yarın ilk ayinde çalarız."

"Ama Marslılar..."

"Biliyorum. Ama kendimiz için kendi müziğimizi çalmalıyız galiba. Onlarınkini sonra keşfederiz."

Pazar sabahı çok erken saatte kalktılar ve ayazda solgun hayaletler gibi ilerlediler, cübbelerini kırağı çalmıştı, üzerlerinden gümüşi sular

dökülüyordu.

“Acaba Mars’ta sahiden pazar günü mü?” dedi Peder Peregrine, ama Peder Stone’un suratını buruşturduğunu görünce devam etti. “Salı veya perşembe de olabilir, kim bilir? Ama önemi yok. Boş konuşuyorum işte. Neticede bizim için pazar. Gel.” Pederler “kilisenin” düz, geniş alanına yürüdüler ve titreyerek, soğuktan morarmış dudaklarıyla diz çöktüler.

Peder Peregrine ufak bir dua okudu ve üşümüş parmaklarını orgun tuşlarına koydu. Müzik güzel kuşlar gibi havaya yükseldi. Tuşlara parmaklarını yabani bir bahçede otların arasında gezdiren biri gibi dokunuyor, tepelere muhteşem güzellikler yolluyordu.

Müzik havayı dindirmişti. Hava sabahın taze kokusunu taşıyordu. Müzik dağlara sürüklendi ve mineral tozlarını tozlu bir yağmurla silkeledi.

Pederler bekledi.

“Eh, Peder Peregrine.” Peder Stone ocak kırmızısı güneşin yükseldiği boş gökyüzüne bakıyordu. “Arkadaşlarımızı göremiyorum.”

‘Tekrar deneyeyim.” Peder Peregrine ter döküyordu.

Her taşı teker teker yerine dizerek bir Bach mimarisi inşa etti. Diktiği müzik katedrali o kadar genişti ki bir ucu Ninova’da, diğeri Aziz Peter’in sol elindeydi. Müzik bittiğinde yitip gitmedi, bir grup beyaz bulutun parçası olup uzak diyarlara taşındı.

Gökyüzü hâlâ boştu.

“Gelecekler!” dedi Peder Peregrine, ama paniği göğsünde hissetti. Çok ufaktı belki, ama büyüyordu. “Dua edelim. Gelmelerini isteyelim onlardan. Akıl okuyabiliyorlar; *biliyorlar*.”

Pederler bir kez daha diz çöküp dua etmeye başladı.

Ve doğudan, Mars’ın pazar sabahının veya belki perşembe sabahının ya da belki de pazartesi sabahının saat yedisinin buzlu dağlarından yanan küreler çıkıp geldi.

Uçtular ve alçalıp titreyen rahiplerin etrafındaki alanı doldurdular. “Şükürler olsun, Tanrım, sana şükürler olsun.” Peder Peregrine gözlerini sıkıca kapadı ve müzik çalmaya devam etti. Parça bittikten sonra döndü ve harikulade cemaatine baktı.

Ve bir ses zihnine dokundu ve dedi ki:

“Kısa süreliğine geldik.”

“Kalabilirsiniz,” dedi Peder Peregrine.

“Sadece kısa süreliğine,” dedi ses. “Size bazı şeyler söylemeye geldik. Daha önce konuşmalıydık. Ama sizi yalnız bırakırsak yolunuza gideceğinizi umduk.”

Peder Peregrine konuşacak oldu ama ses onu susturdu.

“Biz Eskileriz,” dedi ses, Peder Peregrine’in başında alev gibi yanarak. “Biz mermer şehirlerimizi terk edip tepelere giden, yaşadığımız dünyevi hayatı bırakan eski Marslılarız. Çok uzun zaman önce şimdi olduğumuz şeylere dönüştük Bir zamanlar biz de sizin gibiydik. Bedenlerimiz, kollarımız ve bacaklarımız vardı. Efsaneye göre aramızdan biri, iyi bir adam, insanın ruhunu ve zekâsını özgür bırakmanın, insanı bedenin illetlerinden ve hüzünlerinden kurtarmanın yolunu bulmuş. Biz de yıldırımın ve mavi ateşin şeklini aldık, rüzgarlarda ve göklerde ve tepelerde, ne gururla ne de kibirle, ne zengin ne de yoksul, ne tutkulu ne de soğuk, yaşadık. Geride bıraktıklarımızdan, bu dünyanın diğer insanlarından ayrı yaşadık ve nasıl böyle olduğumuz unutuldu, süreci kayboldu; ama biz ne ölürüz ne de kimseye bir zararımız dokunur. Günahı bıraktık ve Tanrı’nın inayetiyle yaşadık. Göz diktiğimiz mal, mülk yok; hiç malımız, mülkümüz yok. Çalmayız, öldürmeyiz, arzulamayız, nefret etmeyiz. Mutluluk içinde yaşarız. Üreyemeyiz, yemeyiz, içmeyiz ve savaşmayız. Vücutlarımızın tüm arzuları ve çocuklukları ve günahları vücutlarımızla beraber silinip gitti. Biz günahı geride bıraktık, Peder Peregrine ve günah sonbahardaki yapraklar gibi yandı, ve günah habis bir kışın kirli karı gibi eriyip gitti, ve günah kırmızı ve sarı bir baharın coşkun çiçekleri gibi gitti, ve günah en sıcağından bir yazın insanı boğan geceleri gibi gitti, ve bizim mevsimimiz ılıman ve bizim diyarımız fikir açısından zengindir. ”

Peder Peregrine ayağa kakmıştı, çünkü ona dokunan ses öyle bir perdedeydi ki neredeyse bayılacaktı. İçinden geçen bir vecd ve ateş gibiydi.

“Bize burayı hazırladığınız için size minnettar olduğumuzu belirtmek isteriz, ama bizim buraya ihtiyacımız yok, çünkü hepimiz birer tapınağız ve kendimizi arındıracak bir yere gereksinim duymuyoruz. Size daha önce gelmediğimiz için bizi affedin, çünkü biz ayrı ve uzağız ve on bin yıldır kimseyle konuşmadık ve bu gezegendeki hayata müdahale etmedik. Şu an bizim kırdaki zambaklar olduğumuzu düşünüyorsun; ne çalışırız, ne iplik eğiririz. Haklısın. Ve size bu tapınağın parçalarını alıp yeni şehirlerinize götürmenizi ve orada başkalarının arındırmanızı tavsiye ediyoruz. Müsterih olun, biz mutlu ve huzurluyuz.”

Pederler engin mavi ışıkta diz çökmüş duruyordu. Peder Peregrine de diz çökmüştü. Hepsi ağlıyordu, zaman kaybetmiş olmalarının onlar için önemi yoktu, hem de hiç yoktu.

Mavi küreler mırıldanıp serin bir esintiyle bir kez daha yükselmeye başladılar.

"Bir gün," diye ağladı Peder Peregrine sormaya cesaret edemeden, gözleri kapalıyken, "Bir gün tekrar gelip sizden feyz alabilir miyim?"

Mavi ateşler parladı. Hava titredi.

Evet. Bir gün geri gelebilirdi. Bir gün.

Ve sonra Ateş Balonları yükselip gitti ve Peder Peregrine bir çocuk gibi, dizlerinin üstünde ağladı; "Geri dönün, geri dönün!" Büyükbabası her an onu kaldırıp çok gerilerde kalmış Ohio kasabasındaki odasına taşıyabilirdi...

Güneş batarken sıra halinde tepelerden indiler. Arkasına bakan Peder Peregrine mavi ateşlerin yandığını gördü. Hayır, diye düşündü, sizin gibilere kilise yapamayız. Siz zaten güzelliksiniz. Hangi kilise temiz bir ruhun havai fişekleriyle boy ölçüşebilirdi ki?

Peder Stone sessizce yanında yürüyordu. Sonunda konuştu.

"Bence her gezegende bir Hakikat var. Büyük Hakikatin parçaları. Günü geldiğinde bir yapbozun parçaları gibi hepsi bir araya gelecek. Bu yaşadığımız sarsıcı bir deneyimdi. Artık hiç şüphe etmeyeceğim, Peder Peregrine. Çünkü buradaki Hakikat, Dünya'daki Hakikat kadar gerçek, hattâ ikisi omuz omuza duruyor. Biz de başka dünyalara gideceğiz. Hakikatin parçalarını bulup birbirlerine ekleyeceğiz ve gün gelecek tüm Hakikat yeni doğan günün ışığı gibi karşımızda yükselecek."

"Bunu senden duymanın önemi büyük, Peder Stone."

"Bir bakıma kasabaya, kendi türümüzle ilgilenmeye gittiğimiz için üzgünüm. O mavi ışıklar... Üzerimize indiklerinde, o ses..." Peder Stone ürperdi.

Peder Peregrine uzanıp Peder Stone'un koluna girdi. Beraber yürüdüler.

Bakışlarını içinde mavi ışığın sonsuza dek parladığı cam küreyi dikkatlice taşıyan Kardeş Mathias'a çeviren Peder Stone sonunda konuştu. "Biliyor musun, Peder Peregrine, şu küre... "

"Evet?"

"Küreye baktığımda O'nu görüyorum. Sahiden O'nu görüyorum."

Peder Peregrine gülümsedi ve birlikte tepeleri aşarak yeni bir kasabaya doğru yürüdüler.

Dünyanın Son Gecesi

“Bu gece dünyanın sonunun geleceğini bilsen ne yapardın?”

“Ne mi yapardım? Sahiden mi?”

“Sahiden.”

“Bilmiyorum. Hiç düşünmedim.”

Biraz kahve koydu. Arka planda iki kız, yeşil denizci fenerlerinin ışığında, halının üzerine yaydıkları yapı bloklarıyla oynuyordu. Kahvenin taze kokusu akşam havasına karışmıştı.

“Bence düşünmeye başlasan iyi olur,” dedi adam.

“Ciddi olamazsın!”

Adam başını sallayarak ciddiyetini belli etti. “Savaş mı?”

Adam başını salladı.

“Hidrojen veya atom bombası değil mi?”

“Hayır.”

“Biyolojik savaş da mı değil?”

“Bunlardan hiçbiri değil,” dedi kahvesini yavaşça karıştırırken. “Ama kitabın sonu diyelim biz.”

“Anladığımı sanmıyorum.”

“Ben de anladığımı söyleyemem, içimde öyle bir his var sadece. Bazen beni korkutuyor, bazense hiç korkmuyorum, aklım rahat oluyor.” Kızlara ve lambanın ışığında parıldayan sarı saçlarına baktı. “Sana bir şey demedim. İlk defa dört gece önce oldu.”

“Ne?”

“Bir rüya gördüm. Her şeyi sona erdiğini gördüm, bir ses de öyle dedi. Hatırlayabileceğim türden bir ses değildi, ama neticede bir sesti ve bana Dünya’daki şeylerin duracağım söyledi. Ertesi gün rüyayı pek düşünmedim. Ama sonra ofiste Stan Willis’i gün ortasında pencereden dışarı bakarken yakaladım ve aklında ne olduğunu sordum. Bana geçen gece bir rüya gördüğünü söyledi ve daha anlatmadan gördüğü rüyanın ne olduğunu biliyordum. Ona anlatabilirdim, ama o bana anlattı ve onu dinledim.”

“Aynı rüya mıydı?”

“Aynı rüyaydı. Stan’e aynı rüyayı gördüğümü söyledim. Şaşırmamıştı. Hattâ rahatladı. Sonra öylesine ofiste dolanmaya başladık. Planlı bir şey değildi. ‘Hadi ortalıkta dolanalım’ demedik Sadece dolandık ve her yerde masalarına, ellerine veya pencereden dışarıya bakan insanlar gördük. Birkaçıyla konuştum. Stan de başkalarıyla konuştu.”

“Hepsi aynı rüyayı mı görmüş?”

“Hepsi. Aynı rüya, hiç fark yok.”

“Buna inandın mı?”

“Evet. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

“Ne zaman duracak? Dünya, yani.”

“Bizim için gece vakti bir ara duracak. Sonra gece de dünyada devam ederken sona erecek. Her şeyin bitmesi yirmi dört saat alacak.”

Kahvelerine dokunmadan bir süre oturdular. Sonra birbirlerine bakarak kahvelerini yavaşça kaldırıp içtiler.

“Bunu hak ediyor muyuz?”

“Bu hak edip etmeme meselesi değil; sadece bazı şeyler yürümedi. Anlattıklarıma hiç itiraz etmediğin dikkatimden kaçmadı. Neden?”

“Bir nedenim var galiba,” dedi kadın. “Ofistekilerin nedeniyle aynı mı?”

Kadın onayladı. “Bir şey söylemek istemedim. Geçen gece oldu. Komşu kadınlar da kendi aralarında bundan bahsediyordu bugün. Rüya görmüşler. Sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm.” Önünde duran gazeteyi aldı. “Gazetede bu konuda hiçbir şey yok.”

“Herkes biliyor nasılsa, gerek yok.”

Adam arkasına yaslandı, kadını izliyordu. “Korkuyor musun?”

“Hayır. Hep korkacağımı sanmışımdır, ama korkmuyorum.”

“Şu hep bahsettikleri kendi varlığını koruma ruhu nerede?”

“Bilmiyorum. Olanların mantıklı olduğunu hissedince pek heyecanlanmıyorsun. Bunlar mantıklı. Yaşam tarzımızdan başka bir sonuç çıkamazdı.”

“Çok kötü değildik, değil mi?”

“Hayır, ama çok iyi de değildik. Galiba sorun da buydu. Dünyanın büyük kısmı çok kötü şeyler yaparken biz kendimiz dışında pek bir şey olmadık.”

Kızlar salonda gülüyordu.

“Hep böyle bir şey olursa insanların sokaklarda çığlık çığlığa koşacağını düşünmüşümdür.”

“Demek ki öyle değilmiş. Asıl son gelince insan çığlık atmıyor.”

“Biliyor musun, sen ve kızlar hariç hiçbir şeyi özlemeyeceğim. Üçünüz hariç işimi, şehirleri veya başka şeyleri hiçbir zaman sevmedim. Havanın değişmesi, sıcak havada içilen bir bardak soğuk su dışında pek bir şeyi özlemeyeceğim, o da belki. Bir de uyumayı özleyebilirim. Nasıl oluyor da oturup bunları bu kadar sakince konuşabiliyoruz?”

“Çünkü yapacak bir şey yok.”

“Haklısın, çünkü yapacak bir şey olsaydı zaten yapıyor olurduk. Galiba dünya tarihinde ilk kez herkes gece vakti ne yapacağını biliyor. ”

“Herkesin bu gece, önümüzdeki birkaç saat içinde, ne yapacağını merak ediyorum.”

“Bir oyuna giderler, radyo dinlerler, televizyon seyrederler, kâğıt oynarlar, çocuklarını yatağa yatırırlar, kendileri yatarlar, her zaman olduğu gibi.”

“Bir bakıma bu gurur duyulacak bir şey, her zamanki gibi.”

Biraz daha oturdular. Adam biraz daha kahve koydu.

“Neden bu gece olacak dersin?”

“Neden?”

“Neden geçen yüzyılda değildi, beş ya da on yüzyıl önce değildi?”

“Belki daha önce tarihte hiç 19 Ekim 1969 olmadığından, şimdi olduğundandır ve tek nedeni budur. Belki de bu tarih diğer tüm tarihlerden daha fazla anlam taşıyordur. Belki de bu yıl bazı şeyler dünyanın her yerinde oldukları gibidir ve bu yüzden son gelmiştir.

“Okyanusun iki tarafından da bir daha karayı göremeyecek bombardıman uçakları kalkmıştır bu gece.”

“Sonun gelmesinin nedenlerinden biri bu.”

“Peki, ne yapacağız? Bulaşıkları mı yıkayacağız?” dedi adam ayağa kalkarken.

Bulaşıkları yıkadılar ve yıkadıklarını özel bir titizlikle dizdiler. Saat 8:30 olduğunda kızları yataklarına yatırdılar, onları öperek iyi geceler dilediler, başuçlarındaki gece lambalarını yaktılar ve kapıyı azıcık aralık bıraktılar.

“Merak ediyorum da,” dedi adam piposuyla çocukların odasından dönerken arkasına bakarak. “Ne?”

“Kapı sonuna kadar kapanır mı, yoksa içeri biraz ışık girebileceği kadar açık kalır mı?”

“Acaba çocuklar biliyor mu?”

“Hayır, elbette bilmiyorlar.”

Oturdular, gazete okudular, konuştular ve müzik dinlediler. Sonra şöminenin önünde oturdular ve saat on buçuk, on bir ve on bir buçuğu gösterirken közleri seyrettiler. Akşamlarını kendilerine göre özel biçimde geçiren tüm diğer insanları düşündüler.

“Peki,” dedi adam sonunda.

Eşini uzun uzun öptü.

“Birbirimize hep iyi gelmişizdir zaten.”

“Ağlamak istiyor musun?” diye sordu adam. “Sanmıyorum.”

Evde dolaşıp ışıkları söndürdüler ve yatak odalarına gittiler. Soğuk karanlıkta soyundular, yatak örtüsünü kaldırdılar. “Çarşaflar ne kadar da temiz ve güzel.”

“Yoruldum.”

“*Hepimiz* yorulduk.”

Yatağa girip uzandılar.

“Bir dakika,” dedi kadın.

Adam kadının yataktan çıkıp mutfağa gittiğini duydu. Kadın çok geçmeden geri döndü. “Musluğu açık bırakmışım,” dedi.

Bu söylediğinde o kadar komik bir şey vardı ki adam gülmese olmazdı.

Yaptığının komik olduğunun farkına varınca kendi de güldü. Sonunda gülmeyi kestiler ve serin yatağa baş başa ve el ele uzandılar.

“İyi geceler,” dedi adam bir süre sonra.

“İyi geceler,” dedi kadın.

Sürgünler

Üzerine eğildikleri kazanı kemikleri çıkmış parmakları ve yağlı sopalarıyla karıştıran cadıların gözleri ateş ateşti, ağızlarındansa alevler çıkıyordu.

“Üçümüz ne zaman geleceğiz bir araya,

Gök gürültüsünde, yıldırımda, yağmurda?”

Boş bir denizin sahilinde sarhoşça dans ediyor, dilleriyle havayı bozuyor, habisçe parlayan kedi gözleriyle de yakıyorlardı:

“Kaynıyor kazan döne döne;

Zehirli bağırsaklar atılsın içine...

Çifter çifter biriksin belalar;

Yansın ateşler, kaynasın kazanlar!”

Duraksadılar ve birbirlerine bakındılar. “Kristal nerede? İğneler nerede?”

“Burada!”

“İyi!”

“Balmumu hazır mı?”

“Evet!”

“Demir kalıba dökün!”

“Balmumu figür hazır mı?” Yeşil ellerinden melas gibi akan balmumuna şekil verdiler.

“iğneyi kalbine sok!”

“Kristal, kristal, getirin şunu tarot çantasından. Tozunu alın da, bir bakalım!”

Solgun suratlarıyla eğildiler, kristale baktılar.

“Gör, gör, gör...”

Bir roket gemisi Dünya’dan Mars’a doğru yol almaktaydı. Roketteki adamlar ölüyordu.

Kaptan başını yorgunca kaldırdı. “Morfin kullanmamız lazım.”

“Ama Kaptan... ”

“Adamın durumunu görüyorsun.” Kaptan yün battaniyeyi kaldırdı ve ıslak çarşafın altındaki adam kıvranıp inledi. Hava cehennemden çıkma gök gürültüleriyle doluydu.

“Gördüm onu, gördüm onu.” Adam gözlerini açtı ve sadece siyah boşluğun, baş döndürücü yıldızların, çok uzakta kalmış Dünya’nın ve giderek büyüyen kızıl gezegen Mars’ın göründüğü lomboza baktı.

“Gördüm! Devasa, insan yüzlü bir yarasa, ön lombozun üzerinde duruyor. Kanat çırpıyor ve kanat çırpıyor, kanat çırpıyor ve kanat çırpıyor.”

“Nabız?” diye sordu Kaptan.

Emir eri adamın nabzını ölçtü. “Yüz otuz.”

“Buna dayanamaz. Morfin ver. Hadi, Smith.”

Uzaklaştılar. Birden taban plakalarını kemikler ve çığlık atan kurukafalar sardı. Kaptan yere bakmaya cesaret edemeden, çığlıkların arasında bir bölmeye girdi.

“Perse burada mı?”

Beyaz önlüklü bir cerrah yanında durduğu cesetten uzaklaştı. “Anlamıyorum.”

“Perse nasıl ölmüş?”

“Bilmiyoruz, Kaptan. Ne kalbinde bir şey var ne beyninde. Şok da geçirmemiş. Sadece ölmüş.”

Kaptan, doktorun bileğini tuttu. Bilek bir yılana dönüşüp onu soktu. Kaptan irkilmedi. “Kendine dikkat et. Senin de nabzın yüksek.”

Doktor başını sallayarak onu onayladı. “Perse bileklerinde ve bacaklarında iğne batar gibi bir acı olduğundan yakınmıştı. Kendini eriyen balmumu gibi hissettiğini söyledi. Yere düştü. Kalkmasına yardım ettim. Çocuk gibi ağladı. Kalbine gümüş bir iğne saplandığını söyledi. Sonra da öldü. İşte, burada. İsterseniz otopsiyi tekrar edebiliriz. Fiziksel olarak her şey normal.”

“Ama bu imkânsız. Ölümünün bir nedeni olmalı!”

Kaptan lombozlardan birine yürüdü. Üzerinde mentol ve iyot, manikürlü ellerindeyse yeşil sabun kokusu vardı. Beyaz dişleri bakımlıydı, kulakları ve yanakları pembeleşinceye kadar ovulmuştu. Üniforması bembeyaz, siyah çizmeleri altında parlayan aynalar gibiydi. Kısa kesilmiş saçında keskin bir alkol kokusu vardı. Nefesi bile keskin, yeni ve temizdi. Üzerinde tek leke yoktu. Fırından yeni çıkmış, akordu yapılmış bir çalgı gibiydi.

Emrindeki mürettebat da onun gibiydi. Öyle ki, insan sırtlarında büyük pirinç tuşlar olacağını beklerdi. Pahalı, kabiliyetli, iyice yağlanmış oyuncaklardı. İtaatkâr ve eli çabuk.

Kaptan lombozdan uzayda giderek büyüyen Mars’ı izledi.

“Bir saat sonra şu lanet gezegene inmiş olacağız. Smith, sen yarasaydı, kabustu, bir şey gördün mü?”

“Evet, efendim. Roketimiz kalkmadan bir ay önce, New York’ta, efendim. Beyaz fareler ensemi dişliyor, kanımı içiyordu. Kimseye söylemedim. Yolculuğa çıkmama izin vermeyeceğinizi düşündüm.”

“Boş ver,” diye iç çekti Kaptan. “Ben de rüya gördüm. Dünya’dan ayrılmadan önceki o haftaya kadar elli senelik hayatım boyunca hiç rüya görmemiştim. Sonra her gece rüyamda beyaz bir kurt olduğumu gördüm. Karla kaplı bir tepede yakalanmıştım. Gümüş bir kurşunla vuruldum. Kalbime kazık saplandı ve gömüldüm.” Başını Mars’a doğru çevirdi. “Smith, sence *geldiğimizi* biliyorlar mı?”

“Orada Marslıların olup olmadığını bilmiyoruz, efendim.”

“Bilmiyor muyuz?” Bizi sekiz hafta önce, biz başlamadan, korkutmaya başladılar. Perse ve Reynolds’ı öldürdüler. Greenville’i dün kör ettiler. Nasıl oldu? Bilmiyorum. Yarasalar, iğneler, rüyalar, nedensiz yere ölen adamlar. Başka zaman olsa buna büyü derdim. Ama 2120 yılındayız, Smith. Mantıklı insanlarız. Bunlar gerçek olamaz. Ama öyle! Her kimseler bizi iğneleri ve yarasalarıyla öldürmeye çalışıyorlar.” Birden arkasını döndü.

“Smith, dosyamdaki şu kitapları getir. İndiğimizde yanımda olsunlar. ”

Güverteye iki yüz kitap yığılmıştı.

“Teşekkür ederim, Smith. Kitaplara baktın mı? Delirdiğimi mi düşünüyorsun? Belki de öyledir. Saçma da olsa içime doğdu, son anda Tarih Müzesi’nden şu kitapları sipariş ettim. Rüyalarım yüzünden. Yirmi gece boyunca bıçaklandım, parçalandım, ameliyat masasına bağlanmış çığlık atan bir yarasa, toprak altında siyah bir kutuda çürüyen bir şey oldum. Kötü, habis rüyalardı. Tüm mürettebat rüyasında cadıları, kurtadamları, vampirleri ve hayaletleri, yani hakkında hiçbir şey bilemeyecekleri şeyleri görüyor. Çünkü böylesine korkunç konuları işleyen kitaplar yüzyıl önce yok edildi. Böyle kitapları bulundurmak yasaklandı. Gördüklerin bu kitapların son kopyaları, kilit altındaki müze mahzenlerinde tarihi önemlerinden dolayı saklanmışlar.”

Smith eğilip tozlu kapaklardaki isimleri okudu: “*Gizem ve Hayal Gücü Hikâyeleri*, yazarı Edgar Allan Poe. *Drakula*, yazarı Bram Stoker. *Frankenstein*, yazarı Mary Shelley. *Yürek Burgusu*, yazarı Henry James. *Uykulu Kuytu Menkıbesi*, yazarı Washington Irving. *Rappaccini’nin Kızı*, yazarı Nathaniel Hawthorne. *Owl Creek Köprüsü’nde Bir Olay*, yazarı

Ambrose Bierce. *Alice Harikalar Diyarında,* yazarı Lewis Carroll. *Söğütler*, yazarı Algernon Blackwood. *Oz Büyücüsü,* yazarı L. Frank Baum. *Innsmouth Üzerindeki Gölge*, yazarı H. P. Lovecraft.

Ve dahası! Walter de la Mare, Wakefield, Harvey, Wells, Asquith, Huxley. Tüm o yasaklı yazarlar. Cadılar bayramının ve Noel'in yasaklandığı yıl tüm kitapları yakılmıştı. Ama efendim, bunların rokette bize ne yararı dokunacak?"

"Bilmiyorum," diye iç çekti Kaptan. "Şimdilik bilmiyorum."

Üç cadı, Kaptan'ın görüntüsünün titrediği, kısık sesinin çınladığı kristali yukarı kaldırdı.

"Bilmiyorum," diye iç çekti Kaptan. "Şimdilik bilmiyorum."

Üç cadı ateş püsküren gözlerle birbirine baktı. "Pek zamanımız kalmadı," dedi biri.

"Şehre gidip *onları* uyarmalı."

"Kitapları bilmek isteyeceklerdir. Durum pek iyi değil. Şu aptal kaptan yok mu?"

"Bir saat sonra roketleri iner."

Üç cadı titredi ve kuru Mars denizinin kıyısındaki Zümrüt Şehre baktı. Şehrin en yüksek penceresinde ufak tefek bir adam kan kırmızısı perdeyi çekmiş dışarıya bakıyordu. Üç cadının kazanlarını besledikleri, balmumuna şekil verdikleri çorak toprakları izledi. Daha uzakta on bin başka mavi ateş ve defne tütsüsü, kara tütün dumanı ve köknar yaprağı, tarçın ve kemik tozu Mars havasına güveler kadar yavaşça yükseliyordu. Adam öfkeli ve büyülü alevleri saydı. Sonra, üç cadı ona bakınca, arkasını döndü. Bırakılan kırmızı perde düştü, uzaklardaki geçidin sarı bir göz gibi kırpılmasına neden oldu.

Bay Edgar Allan Poe nefesindeki hafif içki kokusuyla kulede, pencerenin önünde duruyordu. "Hekate'nin arkadaşları bu gece meşgul," dedi uzaklardaki cadıları görünce.

Arkasındaki bir ses "Will Shakespeare'i kıyıda gördüm, devam etsinler diye bastırıyordu. Denizin etrafındakiler hep Shakespeare'in ordusundan, binlercesi var bu gece; üç cadı, Oberon, Hamlet'in babası, Puck. Hepsi, hepsi oradalar, binlercesi! Tanrım, tam bir insan denizi."

"Aferin William'a." Poe arkasını döndü. Bıraktığı perde düşüp kapandı. Bir anlığına durup taş odayı, siyah ahşapla kaplı masayı, mum ışığını, diğer adamı, hiçbir şey yapmadan oturan, ıslık çalan, kibritleri yakıp sönmelerini izleyen ve şimdi de kendi kendine gülen Bay Ambrose Bierce'ı inceledi.

“Bay Dickens’a da söylemeliyiz artık,” dedi Bay Poe. “Uzun zamandır erteliyoruz. Artık saatler kaldı. Benimle onun evine gelir misin, Bierce?”

Bierce neşeyle baktı. “Merak ediyordum. Bize ne olacak?"

“Eğer rokettekileri öldüremez, korkutup kaçıramazsak bizim gitmemiz gerekecek elbette. Jüpiter’e gideceğiz, onlar da Jüpiter’e geldiğinde Satürn’e gideceğiz ve onlar da Satürn’e geldiğinde, Uranüs’e veya Neptün’e, sonra Plüton’a...”

“Sonra nereye gideceğiz?”

Bay Poe’nun yüzünde yorgunluk vardı. Gözlerinde sönmekte olan közler, konuşma tarzında, ellerinin dermansızlığında, saçının inanılmaz beyaz alnına düşüşünde üzüntülü bir vahşilik vardı. Yitik bir gayenin şeytanına, sahipsiz bir işgalden dönmüş bir generale benziyordu. Derin düşüncülerin oynattığı dudakları ipeksi, yumuşak, siyah bıyığını aşındırmıştı. O kadar ufak tefekti ki geniş ve parıldayan alnı karanlık odada kendi başına havada duruyor gibiydi.

“Seyahat etme yollarımız onlarınkinden daha üstün,” dedi. “Atom savaşlarından, çözülmeden, karanlık çağların dönüşünden medet umabiliriz. Batıl inançların dönüşünden. Sonra, tek bir gecede, hepimiz Dünya’ya dönebiliriz.” Bay Poe’nun siyah gözleri yuvarlak ve parıldayan alnının altında karanlık düşüncelere daldı. Bakışlarını tavana çevirdi. “Demek *bu dünyayı da* mahvetmeye geliyorlar. Kirletmedik hiçbir şey bırakmayacaklar, değil mi?"

“Bir kurt sürüsü avını öldürüp bağırsaklarını yemeden durur mu? Fena bir savaş olacak. Bense kenarda oturup skoru tutacağım. Birçok dünyalı yağda kavrulacak, Şişede Bulunan Notlar yakılacak, birçok Dünyalı iğnelenecek, sayısız Kızıl Ölüm şırıngaların önüne katılıp kovalanacak, ha!” içtiği şaraptan hafif sarhoş olan Poe hiddetle sallandı. “Biz ne yaptık ki? Bize katıl, Bierce, Tanrı aşkına! Eleştirmenlerin eşliğinde adil şekilde yargılandık mı? Hayır! Kitaplarımız temiz, steril kıskaçlarla alınıp kaynayan kazanlara atıldı ki taşıdıkları ölüm mikroplarından arınsınlar. Lanet olsun hepsine!”

“Ben durumumuzu komik buluyorum,” dedi Bierce.

Kule merdivenlerinden gelen histerik bir bağırma konuşmalarını kesti.

“Bay Poe! Bay Bierce!”

“Evet, evet, geliyoruz!” Poe ve Bierce aşağı indiklerinde taş duvara dayanmış soluk soluğa bir adamla karşılaştı.

“Haberleri duydunuz mu?” diye yakardı adam, uçurumdan düşmek üzere olan biri gibi onlara tutunarak. “Bir saat içinde ineceklermiş! Yanlarında kitap getiriyorlarmış, cadıların dediğine göre eski kitaplar! Böyle bir zamanda kulede ne yapıyorsunuz? Neden harekete geçmediniz?”

“Elimizden geleni yapıyoruz, Blackwood. Sen bu olaylara daha alışamadın. Gel, Bay Charles Dickens’ın evine gidiyoruz ...” dedi Poe.

“ ...kıyametimizi, kara kıyametimizi düşünmeye,” dedi Bay Bierce gözünü kırparak.

Kalenin yankılı geçitlerinden aşağıya, bir donuk yeşil kattan bir diğerine indiler. Küfün, çürüyüşün ve örümceklerle rüya gibi ağlarının arasına girdiler. “Meraklanma,” dedi Poe, aşağı inerken, batarken geniş alnı bir fener gibi onlara eşlik ediyordu. “Ölü denizin her yerinden diğerlerini çağırdım. Sizin ve benim arkadaşlarım, Blackwood, Bierce. Hepsi orada. Hayvanlar ve yaşlı kadınlar ve sivri, beyaz dişli uzun adamlar. Tuzaklar kuruldu; çukurlar, evet ve sarkaçlar. Kızıl Ölüm.” Bunu söylerken sessizce güldü. “Evet, Kızıl Ölüm bile. Hiç düşünmemiştim... Hayır, Kızıl Ölüm diye bir şeyin gerçekten var olacağını hiç düşünmemiştim. Ama bunu *onlar* istedi, istediklerini de alacaklar!”

“Ama yeterince güçlü müyüz?” diye sordu Blackwood.

“Ne kadar güçlü, güçlü sayılır ki? En azından bize karşı hazırlıklı olmayacaklar. Hayal güçleri yetmez. Şu temiz, genç roket adamlar ve onların antiseptik giysileriyle fanus miğferleri ve yeni dinleri. Boyunlarında, altın zincirlerin ucundaki neşterler. Başlarının üzerinde mikroskop taçları. Parmaklarında aslında batıl inancı sökmeye yarayan antiseptik fırınlar olan buhurdanlar. Poe, Bierce, Hawthorne, Blackwood. Bu isimler onların temiz dudakları için küfürdür.”

Kaleden çıktıktan sonra sulak bir yerden, kâbuslardan fırlamışçasına puslu, göl olmayan bir gölden yollarına devam ettiler. Kanat sesleri, rüzgar ve karanlık havayı dolduruyordu. Sesler değişti, kamp ateşlerinin etrafında figürler göründü. Bay Poe iğnelerin ateşin ışığında ördüğünü, ördüğünü, ördüğünü gördü. Balmumu ve kilden kuklalara acı, ıstırap ve habislik örüyorlardı. Kazanlardan yükselen yaban sarımsağı, biber ve safran kokuları geceyi habis bir kokuyla dolduruyordu.

“Devam edin!” dedi Poe. “Geri geleceğim.”

Boş sahil boyunca siyah figürler hızla uzayıp inceliyor ve sonra ufalıyor, büyüyor ve birden gökyüzündeki siyah dumana katılıyordu. Dağlardaki

kulelerde çanlar çalıyor ve meyan kökünden kuzgunlar bronz seslerle fırlayıp küllere karışıyordu.

Poe ve Bierce ufak bir vadiye açılan çalılık bir araziyi hızla geçtiler ve bir anda kendilerini soğuk, kasvetli, insanın içine işleyen havanın kapladığı Arnavut kaldırımlı bir sokakta buldular. İnsanlar üşüyen ayaklarını ısıtmak için taş avlularda bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Bununla birlikte sis de vardı ve iş yerlerinin, Noel hindilerinin asılı durduğu dükkanların pencerelerinde mumlar yanıyordu. Uzakta bir yerde birkaç çocuk birbirlerine sokulmuş, büyük bir saatin devasa tonları geceye sürekli ses verirken soğuk havada burunlarından soluyarak "Tanrı Neşenizi Bozmasın" ilahisini okuyordu. Çocuklar fırından kirli ellerinde tepsiler ve gümüş kâselerle dumanı tutan yemeklerle fırladı.

SCROOGE, MARLEY VE DICKENS yazarı bir tabelaya gelince Poe, Marley yüzlü kapı tokmağını vurdu ve içeriden, kapı birkaç santim açılınca onları neredeyse dans ettiren bir müzik rüzgarı geldi. Ve orada, keçi sakallı ve bıyıklı adamın omzunun arkasında Bay Fezziwig ellerini çırpıyor ve Bayan Fezziwig'se yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dans edip diğer eğlenenlere çarpıyor, keman çalarken kahkahalar rüzgarın birden oynattığı avize kristalleri gibi masada dolaşıyordu. Masaya domuz, hindi, kaz ve çobanpüskülü yığılmıştı; börekler, süt domuzları, sosisler, portakal ve elmalar vardı. Bob Cratchit ve Küçük Dorrit ve Ufak Tim ve Bay Fagin de masadaydı. Bir de hazmedilmemiş bir parça et gibi, hardal lekesi gibi, peynir parçası gibi, içi pişmemiş patates gibi duran biri vardı. Elbette bu Bay Marley'di, şaraplar akıp kahverengi hindilerin dumanı tüterken zincirleriyle orada duruyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Bay Charles Dickens.

"Yine senden bir ricamız olacak, Charles. Yardımına ihtiyacımız var," dedi Poe.

"Yardım mı? Roketteki o iyi insanlara karşı savaşmanızda size yardım edeceğimi mi sanıyorsun? Ben buraya ait değilim zaten. Benim kitaplarımı yanlışlıkla yaktılar. Ben doğaüstücü değilim, senin gibi korku ve dehşet yazarı değilim, Poe; senin gibi de değilim, Bierce. Ötekiler gibi de değilim. Siz korkunç insanlarla alakam yok benim!"

"Sen ikna edici bir konuşmacısındır," dedi Poe. "Gidip rokettekilerle görüşebilirsin, onları teskin eder, şüphelerini giderirsin. Sonra da biz icaplarına bakarız."

Bay Dickens, Poe'nun ellerini saklayan siyah pelerinin kıvrımlarına baktı. Poe oradan gülümseyerek kara bir kedi çıkardı. "Ziyaretçilerimizden biri için."

"Ya diğerleri ne olacak?"

Poe tekrar gülümsedi, halinden memnundu. "Diri Diri Gömülüş?"

"Acımasız birisiniz, Bay Poe."

"Ben korkmuş ve kızgın biriyim. Ben bir tanrıyım, Bay Dickens, siz de tanrıyken, ve hepimiz tanrıyken, bizim eserlerimiz, halklarımız diyelim isterseniz, sadece tehdit edilmedi, sürgün edildi ve yakıldı, yırtıldı ve sansürlendi, yok edildi ve bir kenara atıldı. Yarattığımız dünyalar yıkılıyor. Tanrılar bile zamanı geldiğinde savaşmalıdır!"

"Yani?" Bay Dickens partiye, müziğe ve yemeğe dönmeye sabırsızlanarak başını yana eğdi. "Neden burada olduğumuzu açıklayabilirsin belki. Buraya nasıl geldik?"

"Savaş, savaşı doğurur. Yıkım da yıkımı. Dünyada, yüz yıl önce, 2020 yılında kitaplarımızı yasakladılar. Edebi eserleri öyle yok etmek ne fena bir şey! Bu da bizi çağırdı ama nereden desek? Ölümden? Öteki taraftan? Ben soyut şeyleri sevmem. Bilmiyorum. Tek bildiğim dünyalarımızın ve yarattıklarımızın bizi çağırdığı ve biz onları kurtarmayı denedik Ve bunun için yapabildiğimiz tek şey burada, Mars'ta yüz yılın geçmesini beklemek, Dünya'nın kendini bilim insanlarıyla ve onların şüpheleriyle taşmasını ummak oldu. Ama şimdi bizi ve bizim karanlık şeylerimizi ve Dünya'daki her ülkede ilerleyen bilimden kaçmak için son çareyi göçte bulan tüm simyacıları, cadıları, vampirleri, şekil değiştiricileri teker teker temizlemek için geliyorlar. Bize yardım etmelisin. Senin ağzın laf yapar. Sana ihtiyacımız var."

"Tekrarlıyorum, ben sizden değilim. Seni ve diğerlerini tasvip etmiyorum," diye haykırdı Dickens kızgınlıkla. "Cadılarla, vampirlerle ve gece yarısı yaratıklarıyla alakam olmadı."

"*Bir Yılbaşı Öyküsü* ne olacak peki?"

"Saçmalama! *Tek bir öykü.* Eh, birkaç hayalet hikâyesi daha yazdım belki ama ne olacak? Benim temel eserlerimde o tür saçmalıklar yoktu!"

"Hata olsun, olmasın, seni de bizim yanımıza kattılar. Senin kitaplarını, senin dünyalarını da yok ettiler. Onlardan nefret etmelisin, Bay Dickens!"

"Aptal ve kaba olduklarını kabul ediyorum, ama o kadar. İyi günler!"

"En azından bırak da Bay Marley gelsin bizimle!"

“Hayır!”

Dickens kapıyı yüzlerine çarptı. Poe dönüp giderken sokağın aşağısından, buz tutmuş zeminde kayarak, arabacısı borazanla neşeli bir melodi çalan büyük bir at arabası geldi ve içinden kiraz kırmızısı, gülen ve şarkı söyleyen Pickwick Kulübü üyeleri indi. Kapıya vurdular ve şişman çocuk kapıyı açtığında herkese yüksek sesle mutlu Noeller dilediler.

Bay Poe kuru denizin gece yarısı kıyısında hızla ilerledi. Ateş ve dumanların yanında emirler vermek, kazanları, zehirleri ve tebeşirle çizilmiş pentagramları kontrol etmek için duruyordu. “İyi!" diyor ve koşarak devam ediyordu. “Güzel!” diyor ve tekrar koşuyordu. Bazıları ona katılıp onunla koştu. Artık Bay Coppard ve Bay Machen de ona katılmıştı. Dikenler ve ısırgan otları gibi, çekilen hayal gücü denizinin melankoli kıyısına vurmuş iğrenç enkazlar gibi nefret dolu yılanlar, kızgın iblisler, ateşli bronz ejderhalar, tüküren engerekler ve titreyen cadılar inliyor, ağızlarından köpükler fışkırtıyor ve tükürüyordu.

Bay Machen durdu. Soğuk kumlara bir çocuk gibi oturdu. Ağlamaya başladı. Onu teselli etmeye çalıştılar ama dinlemiyordu. “Şimdi aklıma geldi,” dedi. “Kitaplarımızın son kopyalarını da yok ettiklerinde ne olacak?”

Rüzgar dönerek esti.

“Ağzına bile alma bunu!”

“Bundan bahsetmeliyiz,” diye ağladı Bay Machen. “Roket inerken siz, Bay Poe; siz, Coppard; siz, Bierce, hepiniz soluklaşıyorsunuz. Odun dumanı gibi. Dağılıyorsunuz. Yüzleriniz eriyor.”

“Ölüm! Hepimiz için *gerçek* ölüm!”

“Varlığımızı sadece Dünya’nın müsamahasıyla sürdürüyoruz. Eğer bu gece son bir emirle kalan birkaç kitabımız da yakılırsa söndürülen lambalar gibi olur halimiz.”

Coppard derin düşüncelerini nazikçe dile getirdi: “Kim olduğumu merak ediyorum. Hangi Dünya zihninde sürüyor varlığım? Afrika’da bir kulübede mi? Bir münzevi öykülerimi mi okuyor? Zaman ve bilimin rüzgarına karşı duran tek mum o mu? Beni bu asi sürgünde hayatta tutan titrek ışık o mu? Yoksa küçük bir çocuk unutulmuş bir tavan arasında, son anda mı buldu beni? Dün gece çok hastaydım, iliklerime kadar hasta olduğumu hissettim. Vücudun vücudu olduğu gibi ruhun da vücudu vardır ve bu ruh vücudu parıldayan her tarafıyla ağrıdı ve geçen gece mum olup eridiğimi hissettim.

Sonra birden doğruldum, yeniden alev almıştım! Tozun hapşırttığı bir çocuk, Dünya'da bir yerlerde sarı bir tavan arasında benim yıpranmış, zamanın benek benek bıraktığı bir kopyamı bulmuştu çünkü! Ve böylece biraz soluklanmış oldum!"

Kıyıdaki ufak bir kulübenin kapısı birden açıldı. Zayıf, kısa boylu bir adam dışarı çıktı. Diğerlerine aldırmaksızın yere oturdu ve sıktığı yumruklarına baktı.

"Haline asıl üzüldüğüm o işte," diye fısıldadı Blackwood. "Şunun ölüşüne bakın. Biz zamanlar bizden, gerçek insanlardan, daha gerçekti. Yalın bir fikri aldılar ve onu kırmızı yanaklarla, kar beyazı sakalla, kırmızı kadifeden giysilerle ve siyah çizmelerle donattılar. Ona ren geyikleri, ciciler biciler ve çobanpüskülü verdiler. Yüzyıllar boyunca onu imal ettiler, sonra da onu lizol kazanlarında boğdular."

Herkes susmuştu.

"Dünya nasıldır acaba?" diye sordu Poe. "Noel olmadan? Sıcak kestane yok, ağaç yok, süs yok, mum yok. Hiçbir şey yok. Sadece kar ve rüzgar ve yalnız, mantıklı insanlar..."

Hepsi karışık sakallı, solmuş kırmızı kadife giysili zayıf, ufak tefek yaşlı adama baktı. "Hikâyesini duydunuz mu?"

"Tahmin edebiliyorum. Parıldayan gözleriyle bir psikiyatrist, zeki bir sosyolog, kinci, ağzından köpükler saçan bir eğitimci, antiseptik ebeveynler..."

"Üzücü bir durum," dedi Bierce gülümseyerek. "Hatırladığım kadarıyla son zamanlarda Noel tüccarları hazırlıklarına Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün başlıyordu. Bu sene şansları yaver giderse işçi Bayramı'nda bile başlayabilirler!"

Bierce devam etmedi. İç çekerek ileri doğru düştü. Yerde yatarken sadece "ilginç," diyecek kadar zamanı olmuştu. Ve sonra, diğerleri dehşete düşmüş halde izlerken vücudu yanıp mavi toz ve kömürleşmiş kemiğe dönüştü, külleri havaya siyah paçavralar gibi savruldu.

"Bierce, Bierce!"

"Gitti!"

"Son kitabı gitti. Dünya'daki biri yakmış olmalı."

"Ruhu şad olsun. Artık ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Biz kitaplardan ibaretiz, onlar da gittiğinde geriye hiçbir şey kalmaz."

Uğultulu bir ses havayı doldurdu.

Feryat edip yukarı baktılar. Roket gökyüzünü ateş bulutlarıyla bezeyerek geliyordu. Sahildeki adamların etrafındaki fenerler titredi; bir ciyaklama, bir fokurdama ve hazırlanan büyülerin kokusu vardı. Mum gözlü bal kabakları soğuk, temiz havaya kaldırıldı. İnce parmaklar yumruğa dönüştü ve cadılardan birinin kurumuş ağzından bir feryat döküldü:

"Gemi, gemi, bozulası, düşesi!

Gemi, gemi, içindekiler ölesi!

Çatla, patla, sallan, eri!

Mumya tozu, kedi derisi!"

"Gitme zamanı," diye mırıldandı Blackwood. "Jüpiter'e, Satürn'e veya Plüton'a."

"Kaçmak mı?" diye bağırdı Poe rüzgarda. "Asla!"

"Ben yorgun, yaşlı bir adamım!"

Poe yaşlı adamın yüzüne baktı ve ona inandı. Kocaman bir kayanın üzerine tırmandı ve tıslayan rüzgardaki on bin gri gölgeye, yeşil ışıklara ve sarı gözlere baktı.

"Tozlar!" diye bağırdı.

Yoğun bir acı badem, misk, kimyon, kazayağı ve süsen kokusu!

Roket lanetlenmiş bir ruhun feryadıyla inişe geçti. Poe hiddetlenmişti. Poe yumruklarını havaya savurdu ve bir hiddet ve koku ve nefret orkestrası ona ahenkle cevap verdi! Yarasalar yontulmuş ağaç parçacıkları gibi havaya yükseldi! Ok gibi fırlatılan yanan kalpler havada kanlı havai fişekler gibi patladı. Roket bir sarkaç gibi durmaksızın alçalıyor, alçalıyor, alçalıyordu. Poe öfkeyle uludu, roket havayı kesiyor, karartıyor ve yaklaşıyordu. Roket yaklaştıkça Poe nefretle geri çekiliyordu. Ölü deniz içinde kapana kısıldıkları bir çukur gibiydi, korkunç makinenin parıldayan bir balta gibi üzerlerine gelişini beklediler; onlar artık çığ altında kalmış insanlardı!

"Yılanlar!" diye bağırdı Poe.

Ve parıldayan yılanların yeşil dalgası hızla rokete doğru atıldı. Ama roket kırmızı kuş tüyleri gibi alevler çıkararak bir buçuk kilometre öteye indi.

"Saldırın!" diye bağırdı Poe. "Plan değişti! Tek şansımız var! Koşun! Saldırın! Saldırın! Onları kanımızla boğun! Öldürün!"

Sanki Poe azgın bir denize yönünü değiştirmesini, kendini ilkel yatağından söküp çıkarmasını emretmişçesine anaforlar ve vahşi ateş öbekleri yayıldı ve deniz kumlarının üzerinde yağmur gibi, rüzgar gibi, şiddetli yıldırımlar gibi ilerlediler, boş nehir deltalarından geçtiler, etrafı

karartarak, çığlıklar atarak, ıslıklar çalarak ve inleyerek, dönerek ve kaynayarak en uzak kovuktaki temiz bir metal meşale gibi duran inişini tamamlamış rokete doğru ilerlediler. Sanki kocaman, kömürleşmiş bir kazandaki kıvılcımlar saçan lav dökülmüştü, kaynayan insanlar ve hırlayan hayvanlar kuru kulaçları galeyanla aşıyordu.

"Öldürün onları!" diye bağırdı Poe koşarken.

Rokettekiler silahları hazır şekilde gemilerinden atladı. Etrafı kolaçan ettiler, havayı köpekler gibi kokladılar. Hiçbir şey göremediler. Rahatladılar.

Gemiden en son Kaptan indi. Sert bir sesle emirler verdi. Odun toplanıp tutuşturuldu, ateş birden yandı. Kaptan adamlarının etrafında yarım bir çember oluşturmalarım istedi.

"Yeni bir dünya," dedi, konuşmasını sakince sürdürmek için kendini zorluyordu, ama arada sırada başını çevirip boş denize bakıyordu. "Eski dünya geride kaldı. Yeni bir başlangıç. Kendimizi bilime ve ilerlemeye daha da adadığımızın bundan daha sembolik bir göstergesi var. Yaverine canlı bir bakış attı. "Kitaplar."

Ateş yaldızlı harflerle yazılmış isimleri aydınlattı: Söğütler, Yabancı, Dikkat Et, Rüyacı, Doktor Jekyll ve Bay Hyde, Oz Büyücüsü, Pellucidar, Zamanın Unuttuğu Diyar, Bir Yaz Gecesi Rüyası. Şu canavarca isimler de aydınlanmıştı; Machen ve Edgar Allan Poe, Cabell ve Dunsany ve Blackwood ve Lewis Carroll. İsimler, eski isimler, habis isimler.

"Yeni bir dünya. Bir hareketle eski dünyadan son kalanları yakıyoruz."

Kaptan kitapların sayfalarım yırttı. Onları sayfa sayfa ateşe verdi.

Bir çığlık!

Geriye sıçrayan adamlar alevlerin ötesine, boş ve saldıran denizin kıyısına baktılar.

Başka bir çığlık! Tiz ve iniltili bir şeydi. Bir ejderin ölümü ve bir deniz şeytanının suları çakıl taşlarının arasından sızıp gittiği ve buharlaştığı zaman nefessiz kalan bronz renkli bir balinanın çırpınışları gibiydi.

Biraz önce orada olan ama şimdiyse olmayan bir şeyin boşluğunu doldurmak için oraya dalan havanın sesiydi.

Kaptan son kitabı da muntazam bir şekilde ateşe attı.

Hava titreşmeyi kesti.

Sessizlik!

Dünyalılar kulaklarını uzatıp dinledi.

"Kaptan, duydunuz mu?"

“Hayır.”

“Bir dalga gibiydi, efendim. Denizin dibinde! Bir şey gördüğümü sandım. Orada. Siyah bir dalga. Kocaman. Bize doğru gelen.”

“Yanılıyorsun.”

“Orada, efendim!”

“Ne?”

“Görüyor musunuz? Orada! Şu tarafta! Gölün yanındaki şu yeşil şehir! ikiye ayrılıyor. Yıkılıyor!” Adamlar ileri çıktı, gözlerini kısıp baktılar. Smith aralarında titreyerek duruyordu. Elini sanki oradaki bir fikri bulmak istercesine başına koydu. “Hatırlıyorum. Evet, şimdi hatırladım. Uzun zaman önceydi. Ben çocukken. Bir kitap okumuştum. Adı Oz olacak. Evet, Oz. *Oz’un Zümrüt Şehri*...”

“Oz mu? Hiç duymadım.”

“Evet, Oz, adı buydu. Biraz önce gördüm, aynı hikâyedeki gibiydi. Yıkılışını gördüm.”

“Smith!”

“Evet, efendim?”

“Yarın psikanalize gir. ”

“Evet, efendim!” Sağlam bir selam durdu.

“Dikkatli ol.”

Sonra adamlar, silahları hazır durumda, uzun denize ve alçak tepelere bakmak için geminin steril ışığının ötesine yavaşça ilerledi.

“Hayret,” diye fısıldadı Smith, hayal kırıklığına uğramıştı. “Burada kimse yok ki, değil mi? Hiç kimse yok.”

İnildeyerek esen rüzgar, Smith’in ayakkabılarına kum bulaştırdı.

Belirli Bir Gece veya Sabaha

Bir paket sigarayı iki saatte içmişti.

“Ne kadar uzaktayız?”

“Bir milyar kilometre.”

“Nereden bir milyar kilometre uzaktayız?” dedi Hitchcock.

“Değişir,” dedi hiç sigara içmeyen Clemens. “Evden bir milyar kilometre uzaktayız diyebilirsin.”

“Diyelim o zaman.”

“Evden. Dünya. New York. Chicago. Nereliysen artık.”

“Hatırlamıyorum bile,” dedi Hitchcock. “Artık bir Dünya olduğuna da inanmıyorum, ya sen?”

“İnanıyorum,” dedi Clemens. “Daha bu sabah rüyamda gördüm. ”

“Uzayda sabah olmaz.”

“Gece gördüm o zaman.”

“He zaman gece zaten,” dedi Hithcock sessizce. “Hangi gece?”

“Kes sesini,” dedi Clemens kızarak. “Bırak da bitireyim.”

Hitchcock bir sigara daha yaktı. Eli titremedi, ama sanki güneşin yaktığı derisinin altında kendi kendine titriyormuş, ellerinde küçük, vücudundaysa görünmeyen büyük bir titreme varmış gibi duruyordu. İki adam gözlem koridorunda yere oturmuş, yıldızlara bakıyordu. Clemens’in gözleri parlıyordu, ama Hitchock’un gözleri hiçbir şeye odaklanmadan, boş ve şaşkın bakıyordu.

Sanki sağ eliyle konuşurcasına “Ben sabah beşte kalktım,” dedi Hitchcock. “Ve kendimi ‘Neredeyim ben? Neredeyim ben?’ diye çığlık atarken buldum. Cevabıysa ‘Hiçbir yerde!’ Ve dedim ki, ‘Neredeydim?’. Ve dedim ki, ‘Dünya!’. ‘Dünya nedir?’ diye sordum. ‘Doğduğum yer,’ dedim. Ama bu hiçbir şeydi ve hiçbir şeyden de kötüydü. Görmediğim, duymadığım veya dokunmadığım hiçbir şeye inanmıyorum. Dünya’yı görmüyorsam ona neden inanayım? İnanmamak daha güvenli.”

“işte Dünya,” diye gösterdi Clemens gülümseyerek. “Şuradaki parlayan nokta.”

“O Dünya değil, bizim güneşimiz. Dünya’yı buradan göremezsin.”

“Ben görebiliyorum. Hafızam kuvvetlidir.”

“Aynı şey değil, seni aptal,” dedi Hitchcock birden. Sesinde hiddet seziliyordu. “Görmekten bahsediyorum. Ben hep böyle olmuşumdur. Boston’daysam New York benim için ölüdür. New York’taysam da Boston. Birini bir gün görmeyeyim, ölmüştür. Sokakta yürürken görürsem, Tanrım, dirilmiştir! Onu gördüğüme o kadar sevinirim ki neredeyse dans edeceğim gelir. Eskiden ederdim. Artık dans etmiyorum. Sadece bakıyorum. Adam yürüyüp gidince tekrar ölür.”

Clemens güldü. “Senin zihnin ilkel düzeyde işliyor da ondan. Hiçbir şeye tutunamıyorsun. Sende hayal gücü yok yaşlı Hitchcock. Tutunmayı öğrenmen lazım.”

“Kullanamayacağım şeylere neden tutunayım?” dedi Hitchcock, gözlerini kocaman açmış, hâlâ uzaya bakıyordu. “Ben pratik adamım. Dünya burada değilse, üzerinde gezemeyeceksem, anısında mı gezeceğim? İnsanın canını yakar bu. Anılar, babamın da bir keresinde dediği gibi, kirpi gibidir. Canları cehenneme! Onlardan uzak dur. İnsanı mutsuz ederler, işini bozarlar. Adamı ağlatırlar.”

“Ben şu an Dünya’da yürüyorum,” dedi Clemens gözlerini kısıp.

“Sen kirpileri tekmeliyorsun. İlerleyen saatlerde öğle yemeği yiyemeyeceksin, nedenini merak edeceksin,” dedi Hitchcock ölü bir sesle. “Çünkü ayaklarına saplanan iğnelerin acısını hissedeceksin. Canı cehenneme! Bir şeyi içemiyorsam, çimdikleyemiyorsam, yumruklayamıyorsam veya üzerine yatamıyorsam atalım güneşe gitsin. Ben Dünya için ölüyüm. O da benim için ölü. Bu gece New York’ta arkamdan gözyaşı döken yok. Salla New York’u gitsin. Burada mevsim de yok, kış da gitmiş, yaz da. İlkbahar ve sonbahar da yok. Belirli bir gece veya sabah yok; sadece uzay ve uzay var. Şu an sadece sen, ben ve bu gemi var. Emin olduğum tek şeyse benim. Hepsi bu kadar.”

Clemens bunu umursamadı. “Şimdi telefona jeton atıyorum,” dedi ve yavaşça gülümseyerek jeton atar gibi yaptı. “Ve Evanston’daki sevgilimi arıyorum. Merhaba, Barbara!”

Roket uzayda ilerledi.

Öğlen yemeği zili 13:05’te çaldı. Adamlar yumuşak kauçuktan ayakkabılarıyla koşup minderdi sandalyelerine oturdular.

Clemens aç değildi.

“Gördün mü, dedik sana!” dedi Hitchcock. “Sen ve senin lanet kirpilerin! Sana dediğimi yap, uğraşma onlarla. Bir de bana bak, nasıl yiyorum.” Bunları mekanik, yavaş ve ciddi bir sesle söylemişti. “Bana bak.” Koca bir dilim turtayı ağzına koydu ve diliyle yokladı. Tabağındaki turtaya dokusunu görmek istercesine baktı. Turtayı çatalıyla dürttü. Çatalın sapını kavradı. Turtanın içindeki limonlu harcı ezdi ve çatalın dişlerinin arasından taşmasını izledi. Sonra bir şişe sütü aldı ve sesini dinleyerek bardağına yarım litre kadar doldurdu. Süte sanki onu daha beyaz yapmak istercesine baktı. O kadar hızlı içti ki tadını almış olamazdı. Tüm yemeğini birkaç dakika içinde ağzına tıkıştırarak bitirmişti. Daha fazlası için etrafına bakındı ama bir şey kalmamıştı. Boş bakışlarla roketin penceresinden dışarı baktı. “Şunlar da gerçek değil,” dedi.

“Neler?”

“Yıldızlar. Hiçbirine dokunan olmuş mu? Onları görebiliyorum, tamam, ama milyon veya milyar kilometre ötedeki bir şeyi görmenin ne faydası var? O kadar uzaktaki bir şeyle uğraşmaya değmez.”

Birden “Bu yolculuğa neden çıktın?” diye sordu Clemens.

Hitchcock şaşılacak şekilde boş olan bardağının içine baktı ve bardağı sıkıca kavradı. Sonra elini gevşetti ve tekrar sıktı. “Bilmiyorum.” Dilini bardağın kenarında gezdirdi. “Sadece yapmam gerekiyordu. Bu hayatta yaptıklarını neden yaptığını nasıl bilebilirsin ki?”

“Uzay yolculuğu fikrini mi sevdin? Bir yerlere gitmeyi?”

“Bilmiyorum. Evet. Hayır. Bir yere gitmekle alakası yok. Arada olmakla alakalı.” Hitchcock ilk kez gözlerini bir şeye odaklamayı denedi. Ama bu şey o kadar bulanık ve uzaktaydı ki gözleri gereken ayan yapamadı. “Daha çok uzay yüzünden. O kadar boş ki. Yukarda hiçbir şey olmaması, aşağıda hiçbir şey olmaması, arada da bolca hiçbir şey olmaması ve hiçbir şeyin ortasında benim olmam fikri hoşuma gitti.”

“Bunun böyle ifade edildiğini hiç duymamıştım.”

Hitchcock sigaralarını çıkardı ve tekrar tekrar yakmaya, içine çekmeye ve dumanı üflemeye başladı.

“Çocukluğun nasıldı, Hitchcock?” diye sordu Clemens.

“Ben hiç genç olmadım. O zaman olduğum kişi öldü. Al sana biraz daha iğne. Her tarafıma batmasınlar, ben almayayım. Hep her gün öldüğümüzü ve her günün numaralanmış ve muntazam kutular olduğunu düşünürüm. Ama geri dönüp kutuların kapağını açmak olmaz, çünkü hayatın boyunca

birkaç bin kere ölmüşsündür, bu da birçok ceset anlamına gelir. Hepsi farklı şekilde ölmüştür, hepsinin yüz ifadesi birbirinden beterdir. O günlerin hepsinde farklı bir sen yaşamıştır, tanımadığın, anlamadığın veya anlamak istemediğin biri.”

“Böylece kendinden kopmuş oluyorsun.”

“Genç Hitchcock’la niye, ne alakam olsun? Aptalın tekiydi, itilip kakıldı, istismar edildi ve kullanıldı. Babası işe yaramaz biriydi, annesi öldüğündeyse sevindi, çünkü o da aynıydı. Niye geri dönüp o günkü yüzüne bakmaktan zevk alayım ki? Aptalın tekiydi.”

“Hepimiz aptalız,” dedi Clemens, “hem de her zaman. Sadece her gün farklı türden aptalız. Sanıyoruz ki bugün aptal değiliz, dersimizi aldık. Dün aptaldım ama bu sabah değilim. Ertesi gün anlıyoruz ki, evet, o gün de aptaldık Bence bu dünyada büyümenin ve ilerlemenin tek yolu mükemmel olmadığımızı kabul edip buna göre yaşamaktan geçiyor.”

“Mükemmel olmayan şeyleri hatırlamak istemiyorum,” dedi Hitchcock. “Genç Hitchcock’un elini sıkamam, değil mi? Nerede o? Benim için onu bulabilir misin? O öldü, cehennemin dibine gitsin o zaman! Yarın ne yapacağımı dün yaptığım saçma sapan işlere göre şekillendiremem.”

“Yanlış düşünüyorsun.”

“Doğrusunu anlat o zaman.” Hitchcock oturdu, yemeğini bitirmiş, lombozdan bakıyordu. Diğerleri de ona bakıyordu.

“Meteorlar gerçekten var mı?” diye sordu Hitchcock.

“Sen de çok iyi biliyorsun var olduklarını.”

“Evet, uzaydaki ışık çizgileri olarak radarlarımızda varlar. Hayır, benim önümde var olmayan, gerçekleşmeyen hiçbir şeye inanmıyorum. Bazen...” Yemeklerini bitirmekte olan adamları gösterdi. “Bazen kendim hariç hiç kimseye ve hiçbir şeye inanmıyorum.” Ayağa kalktı. “Bu geminin üst katı var mı?”

“Evet.”

“Hemen gidip görmem lazım.”

“Fazla heyecanlanma.

“Sen burada bekle. Hemen döneceğim.” Hitchcock hızla uzaklaştı. Diğerleri hâlâ oturmuş yavaş yavaş yemeklerini yiyordu. Bir süre sonra adamlardan biri başını kaldırdı. “Ne zamandır böyle? Hitchcock yani.”

“Sırf bugün böyleydi.”

“Geçen gün de bir tuhaftı.”

“Evet, ama bugün daha kötü.”

“Psikiyatriste söylediniz mi bari?”

“Kendine geleceğini düşünmüştük Uzaya kez ilk çıkanlara hep böyle olur. Bana da olmuştu. Çılgıncasına felsefi konuşursun, sonra korkarsın. Terlersin, ebeveynlerinden şüphe edersin, Dünya’ya inanmazsın, sarhoş olursun, akşamdan kalma uyanırsın ve biter.”

“Ama Hitchcock sarhoş olmadı,” dedi biri. “Keşke olsaydı.”

“Kontrollerden nasıl geçmiş?”

“Biz nasıl geçtik ki? Uzaya çıkacak adam lazım. Çoğu insan uzaydan korkuyor. Yönetim kurulu da böyle uçuk tipleri kabul ediyor.”

“O adam uçuk değil ki,” dedi biri. “Uçmuş da sonra düşüp dağılmış.”

Beş dakika beklediler. Hitchcock geri dönmedi. Sonunda Clemens yerinden kalkıp üst güverteye çıkan sarmal merdivenlerden çıktı. Hitchcock oradaydı, duvara nazikçe dokunuyordu.

“Burada,” dedi.

“Elbette öyle.”

“Burada olmayacağından korkmuştum.” Hitchcock, Clemens’e baktı. “Sen de hayattasın.”

“Uzun zamandır öyleyim.”

“Hayır,” dedi Hitchcock. “Şimdi, şu an, benimleyken, hayattasın. Bir dakika önce hiçbir şey değildin.”

“Benim için öyleydi,” dedi başka biri.

“Bunun önemi yok. Burada benimle birlikte değildin,” dedi Hitchcock. “Önemli olan tek şey bu. Mürettebat aşağıda mı?”

“Evet.”

“İspatlayabilir misin?”

“Bak, Hitchcock, ben sen gidip Doktor Edwards’ı bir gör. Senin bakıma girmen lazım.”

“Hayır, ben iyiyim. Doktor kim ki zaten? Gemide olduğunu ispatlayabilir misin?”

“Evet. Tek yapmam gereken onu çağırmak.”

“Hayır. Demek istediğim bunu şu anda, burada dururken yapabilir misin? Yapamazsın, değil mi?"

“Hareket etmeden yapamam.”

“Görüyorsun ya, sende zihinsel kanıt yok. Benim istediğim bu, *hissedebileceğim* zihinsel bir kanıt. Gidip çekiştire çekiştire getireceğin

fiziksel kanıtları istemiyorum. Her zaman zihninde taşıyabileceğin, dokunabileceğin, koklayabileceğin ve hissedebileceğin türden kanıt istiyorum. Ama bunu yapmak imkansız. Bir şeye inanmak için onu yanında taşımalısın. Dünya'yı veya başka birini cebinde taşıyamazsın. Ben bunu yapmanın bir yolunu arıyorum, bir şeyleri daima yanımda taşıyabileyim ki onlara inanabileyim. Bir şeyi ispatlamak için gidip fiziksel kanıt getirme zahmetine girmek ne kadar da incelikten yoksun bir davranış. Fiziksel şeylerden nefret ediyorum çünkü onlar geride bırakılabilir ve böylece onlara inanmak imkansız hale gelir."

"Oyunun kuralları böyle."

"Ben bunları değiştirmek istiyorum. Bir şeyleri zihnimizle ispat etmezsek ve bazı şeylerin her zaman yerlerinde olduğunu bilsek fena olmaz mıydı? Bir yerin ben orada olmadığım zaman nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Emin olmak istiyorum."

"Bu mümkün değil."

"Biliyor musun," dedi Hitchcock, "uzaya çıkma fikri aklıma ilk kez beş sene önce geldi. İşimi kaybettiğim sıralarda. Yazar olmak istediğimi biliyor muydun? Evet, ben de şu hep yazmaktan bahseden ama nadiren yazan adamlardandım. Oldukça da asabiydim. İşimi kaybettim, editörlüğü bıraktım, başka iş bulamadım. İşler iyice kötüye gitti. Sonra eşim öldü. Görüyorsun ya, *hiçbir şey* bıraktığın yerde durmuyor, fiziksel şeylere güvenemezsin. Oğlumu halasına bırakmak zorunda kaldım. Ve işler daha da kötüleşti; bir gün ismimi taşıyan bir hikâye yayımlattım, ama yazarı ben değildim."

"Anlamıyorum."

Hitchcock'un yüzü solgun ve terliydi.

"Sayfadaki ismime baktım. Yazarı Joseph Hitchcock. Ama bu başka biriydi. O adamın ben olduğumu ispatlamanın, gerçekten, sahiden ispatlamanın bir yolu yoktu. Hikâye tanıdıktı, yazdığımı biliyordum, ama kâğıttaki isim hâlâ ben değildim. Bir semboldü, bir isimdi. Yabancıydı. Ve sonra yazarlıkta başarılı olsam bile benim için bir anlamı olmayacağını anladım. Çünkü kendimi o isimle tanımlayamayacaktım. Anlamsız olacaktı. Ben de yazmayı bıraktım. Yazdığımı hatırlasam da birkaç gün sonra masamda bulduğum hikâyelerin benim olduğundan asla emin olamıyordum zaten. O kanıt boşluğu hep vardı. Yapmak ve yapmış olmak arasındaki boşluk. Yapılmış olan ölüdür ve kanıt değildir, çünkü artık eylem değildir.

Sadece eylemler önemlidir. Kâğıt parçaları bitmiş ve tanıklık edilmemiş eylemlerin artığıydı. Yapmanın kanıtı bitmişti. Geriye sadece anılar kalmıştı ve ben anılara güvenmiyordum. Bu hikâyeleri benim yazdığımı kanıtlayabilir miydim? Hayır. Hangi yazar bunu kanıtlayabilir ki? Kanıttan bahsediyorum. Eylem olarak kanıttan. Hayır. Pek sayılmaz. Sen yazarken biri odada olursa belki. O zaman da anılardan yola çıkıp yazıyorsundur belki. Bir şey başarıldıktan sonra geriye kanıtı değil, anısı kalır. Sonra her şeyin arasında boşluklar bulmaya başladım. Evlendiğimden, çocuğum olduğundan veya çalıştığımdan şüphe ettim. Illinois'de doğduğumdan, ayyaş babamla yabani annemin varlığından şüphe ettim. Hiçbir şeyi ispatlayamıyordum. Ah, evet, insanlar 'Sen busun, şöylesin, böylesin' diyebilir ama bunun bir anlamı yoktur."

"Böyle şeyleri aklından çıkarmalısın," dedi Clemens.

"Yapamam. Tüm o boşluklar. İşte böylece yıldızları düşünmeye başladım. Uzayda bir rokette, hiçbir şeyin, hiçbir şeyin içinde olmak, hiçbir şeye sadece ince bir şeyin, metal bir yumurta kabuğunun içinde gitmek, kendilerini ispatlayamayan İçleri boş tüm o şeylerden uzağa gitmek. Mutluluğu sadece uzayda bulabileceğimi biliyordum. Aldebaran II'ye vardığımızda beş yıl sürecek olan Dünya'ya dönüş yolculuğuna yazılacağım ve hayatımın geri kalanı boyunca mekik dokuyacağım."

"Bunu psikiyatriste anlattın mı?"

"Benim için boşlukları sıvamaya çalışsın, onları sesle ve ılık suyla ve kelimelerle ve bana dokunan ellerle ve diğer zırvalarla doldursun diye mi? İstemem, kalsın." Hitchcock durdu. "Kötüye gidiyorum, değil mi? Öyle düşünmüştüm. Bu sabah kalktığımda kötüye gittiğimi düşündüm. Yoksa iyiye mi gidiyorum?" Tekrar duraksadı ve gözünü Clemens'e dikti. "Orada mısın? *Gerçekten* orada mısın? Hadi, ispatla."

Clemens hızla Hitchcock'un koluna vurdu. "Evet," dedi Hitchcock dikkatle baktığı kolunu ovarak. "Buradaydın. Bir anın küçük bir parçası boyunca buradaydın. Ama şimdi burada olup olmadığını merak ediyorum."

"Sonra görüşürüz," dedi Clemens. Doktoru bulmaya gidiyordu. Uzaklaştı.

Bir zil çaldı. İki zil, üç zil çaldı. Roket sanki tokat yemiş gibi sallandı. Elektrikli süpürge sesine benzer bir ses duyuldu. Clemens çığlıklar duydu ve havanın inceldiğini hissetti. Hava kulaklarında tıslıyordu. Birden

burnunda veya akciğerlerinde hiçbir şey kalmamıştı. Tökezledi ve tıslama sona erdi.

Birinin bağırdığını duydu. "Meteor." Başka biri, "Yama yapıldı!" dedi. Bu doğruydu. Geminin acil durum örümceği gövdenin dışında ilerleyerek deliği yamamış ve iyice kaynaklamıştı.

Biri uzakta konuşuyor ve konuşuyor, sonra da bağırmaya başlıyordu. Clemens koridorda, tazeleşen ve yoğunlaşan havanın içinde koştu. Köşeyi döndüğünde biraz önce kapatılan deliği ve odada küçük oyuncaklar gibi duran meteor parçalarını gördü. Kaptanı ve mürettebatı ve yerde yatan bir adamı gördü. Yerde yatan adam Hitchcock'tu. Gözleri kapalıydı ve ağlıyordu "Beni öldürmeye çalıştı," diye tekrarlayıp duruyordu. "Beni öldürmeye çalıştı." Onu ayağa kaldırdılar. "Bunu yapamaz," dedi Hitchcock. "Böyle olmamalıydı. Bunun gibi şeyler gerçekleşemez, değil mi? Benim peşimden geldi. Bunu neden yaptı?"

"Geçti artık, Hitchcock," dedi Kaptan.

Doktor, Hitchcock'un kolundaki ufak kesiği sarıyordu. Hitchcock solgun yüzünü kaldırıp baktığında Clemens'in ona baktığını gördü. "Beni öldürmeye çalıştı," dedi.

"Biliyorum," dedi Clemens.

On yedi saat geçti. Gemi uzaydaki yolculuğuna devam ediyordu.

Clemens bir bölmeden geçti ve bekledi. Psikiyatrist ve Kaptan da oradaydı. Hitchcock dizlerini karnına kadar çekmiş, dizlerine sıkıca sarılmış, yerde oturuyordu.

Kaptan "Hitchcock," dedi.

Yanıt gelmedi.

"Hitchcock, beni dinle," dedi psikiyatrist.

Clemens'e döndüler. "Onun arkadaşı mısın?"

"Evet."

"Bize yardım etmek istiyor musun?"

"Elimden gelirse."

"Şu lanet meteor yüzünden," dedi Kaptan. "O olmasaydı böyle olmayabilirdi."

Doktor "Eninde sonunda olacaktı bu," dedi. "Onunla konuşabilirsin."

Clemens sessizce yürüdü ve Hitchcock'un yanına çöktü. Yavaşça elini sıktı ve alçak sesle "Merhaba, Hitchcock," dedi.

Yanıt gelmedi.

“Bak, benim. Benim, Clemens,” dedi Clemens. “Bak, buradayım.” Koluna hafifçe vurdu. Hitchcock’un eğdiği başının arkasını ve kaskatı ensesini ovdu. Sessizce iç geçiren psikiyatriste baktı. Kaptan omuz silkti.

“Şok tedavisi mi yapacaksın?”

Psikiyatrist başını salladı. “Bir saat içinde başlarız.”

Evet, diye düşündü Clemens, şok tedavisi. Ona birkaç düzine caz plağı çalın, burnunun altında taze yeşil klorofil ve karahindibalar sallayın, ayaklarının altına çimen serin, havaya Chanel sıkın, saçını traş edin, tırnaklarını kesin, ona bir kadın getirin, ona bağırın, vurun, elektrikle kızartın, boşlukları doldurun, ama kanıtınız nerede? Sonsuza kadar ispat etmeyi sürdüremezsiniz. Bir bebeği otuz yıl boyunca her gece çıngıraklarla oyalayamazsınız. Bazen durmanız gerekir. Durduğunuzdaysa o yine kaybolur. O da ancak size daha önce dikkatini verdiyse olur.

Sesinin yettiği kadar “Hitchcock!” diye, neredeyse delicesine bağırdı, sanki uçup sonra da düşen oydu. “Benim. Arkadaşın! Hey!”

Clemens arkasını döndü ve sessiz odadan çıkıp gitti.

On iki saat sonra başka bir alarm zili çaldı.

Koşuşturma bittikten sonra Kaptan açıkladı: “Hitchcock bir dakika kadar kendine gelmiş. Tek başınaymış. Bir uzay giysisi giymiş. Sonra da hava kilitlerinden birini açmış. Ve uzaya yürümüş, tek başına.”

Clemens gözlerini kırparak yıldızların bulanıklığının ve uzak karanlığın olduğu geniş lombozdan baktı. “Şimdi orada mı?”

“Evet. Bir milyon kilometre gerimizde. Onu bulmamıza imkan yok. Dışarıda olduğunu ancak miğferindeki telsizden kontrol odasına sinyal geldiğinde anladım. Kendi kendine konuştuğunu duydum.”

“Ne diyordu?”

“‘Artık uzay gemisi yok. Hiç olmadı. İnsanlar yok. Evrende tek insan yok. Hiç olmadı. Bitkiler yok. Yıldızlar yok.’ Böyle dedi. Ve sonra elleri, ayakları ve bacaklarıyla ilgili bir şeyler söyledi. ‘Eller yok,’ dedi. ‘Artık ellerim yok. Hiç olmadı. Ayaklarım yok. Hiç olmadı. İspatlayamam. Vücudum yok. Hiç olmadı. Dudaklarım yok. Yüzüm yok. Başım yok. Hiçbir şey yok. Sadece uzay. Sadece uzay var. Boşluk var.”’

Adamlar sessizce dönüp lombozdan dışarı uzak ve soğuk yıldızlara baktılar.

Uzay; diye düşündü Clemens. Hitchcock’un çok sevdiği uzay. Üstünde bir şey olmayan, altında bir şey olmayan, ortasında sayısız boş hiçlikleriyle

uzay. Ve Hitchcock hiçliğin ortasında, belirli bir gece ve belirli bir sabaha gitmeksizin düşüyordu.

Tilki ve Orman

İlk gece havai fişekler atıldı. Bunlardan korkmanız gerekebilirdi, çünkü size bazı korkunç şeyleri hatırlatabilirlerdi, ama bunlar güzeldi, Meksika'nın kadim yumuşak havasına yükseliyor ve yıldızları mavi ve beyaz parçacıklara ayırıyorlardı. Her şey iyi ve tatlıydı. Hava ölünün ve canlının, yağmurun ve tozun, kiliseden gelen tütsünün ve "La Paloma" çalan bandonun tubalarından yükselen pirinç kokusunun karışımıydı. Kilisenin kapıları sonuna kadar açılmıştı ve sanki devasa, sarı bir takımyıldız bir ekim gökyüzünden düşmüş ve kilise duvarlarını ateşe vermişti; milyon tane mum etrafa renk ve koku saçıyordu. Yeni ve daha iyi havai fişekler taş döşenmiş meydanın üzerinde cambazlık yapan kuyruklu yıldızlar gibi uçuşuyor, kafelerin kerpiç duvarlarına çarpıyor, sonra da çıplak ayaklı çocukların dev çanları tekmeleyerek canavarca sesler çıkardığı yüksek çan kulesine doğru gidiyordu. Kasaba meydanına dalan alevli boğa gülüşen adamları ve çığlık çığlığa kaçan çocukları kovaladı.

"Yıl 1938," dedi William Travis, eşiyle beraber bağırıp çağıran kalabalığın kenarında duruyor ve gülümsüyordu. "İyi bir yıl."

Boğa onlara doğru geldi. Ateş topları onlara çarparken çift eğilerek kaçtı. Müziği, kargaşayı, kiliseyi ve bandoyu geride bıraktılar. Yıldızların altında birbirlerine sarılmış gülüyorlardı. Sağa sola saldıran bir Meksikalı'nın omuzlarında taşıdığı bambu boğa, yanan barutlu boynuzlarıyla geçip gitti.

"Hayatım boyunca bu kadar eğlenmemiştim," dedi Susan Travis nefeslenmek için durunca. "İnanılmaz," dedi William.

"Devam edecek, değil mi?"

"Hem de gece boyunca."

"Hayır, yolculuğumuzdan bahsetmiştim." Kaşlarını çatıp gömlek cebine yavaşça vurdu. "Bir ömür boyu yetecek kadar seyahat çekimiz var. Keyfine bak. Kafana takma. Bizi asla bulamazlar."

"Asla mı?"

"Asla."

Şimdi de biri devasa maytapları kilisenin çan kulesinde cızırtılı bir dumanın içinden atmaya başlamıştı. Aşağıdaki kalabalık kaçıştı ve

maytaplar onların dans eden ayakları ve sallanan vücutlarının altında harika sarsıntılarla patladı. Kızaran tortillaların fevkalade kokusu etrafa yayılıyor, kafelerdeyse masalarda oturan adamlar kahverengi ellerinde biralarla dışarı bakıyordu.

Boğa ölmüştü. Bambu borulardaki ateş sönmüştü. Boğayı taşıyan adam yükünü yere bıraktı. Çocuklar boğanın kâğıttan kafasına ve gerçek boynuzlarına dokunmak için üşüştü.

“Boğayı inceleyelim,” dedi William.

Kafe girişinin önünden geçerken Susan onlara bakan adamı gördü. Beyaz takım elbiseli, mavi kravatlı ve gömlekli, ince, beyaz bir adamdı. Güneş yüzünü yakmıştı. Sarı saçları düz, gözleriyse maviydi ve onları izliyordu.

Susan adamı lekesiz dirseğinin önündeki şişeler olmasa asla fark edemezdi. Adamın önünde kocaman bir şişe creme de menthe, berrak bir şişe vermut, bir sürahi konyak, yedi farklı türden içki şişesi ve parmağının uçlarında da on tane yarısına kadar doldurulmuş bardak vardı. Adam bakışlarını sokaktan ayırmadan arada bir gözlerini kısıp içkilerden içiyor, tadı damağında tutabilmek için ağzını sıkıca kapatıyordu. Diğer elindeyse bir Havana purosu vardı, sandalyede ise yirmi paket Türk sigarası, altı kutu puro ve birkaç paket kolonya vardı.

“Bill,” diye fısıldadı Susan.

“Sakin ol,” dedi Bill. “Önemsiz biri o.”

“Onu bu sabah kasaba meydanında gördüm.”

“Arkana bakma, yürümeye devam et. Bu kağıttan boğayı incele. Evet, soru falan sor.”

“Arayıcılardan biri olmasın?”

“Bizi takip etmeleri imkansız!”

“Ya ettilerse?"

“Ne kadar güzel bir boğa,” dedi William boğanın sahibine.

“Bizi iki yüzyıl boyunca takip etmiş olamaz, değil mi?”

Susan yalpaladı. William kadının dirseğini sıktı ve ona yön verdi.

“Bayılma.” Durumun anlaşılmaması için gülümsedi. “Düzeleceksin. Şu kafeye gidip onun önünde içelim ki olduğunu sandığımız adamsa şüphelenmesin.”

“Hayır, gidemem.”

“Gitmek zorundayız. Gel, hadi. Ben de David’e dedim ki, yok artık!” Bu son cümleyi kafeden girerken yüksek sesle söylemişti.

Buradayız, diye düşündü Susan. Biz kimiz? Nereye gidiyoruz? Neden korkuyoruz? Kafenin kerpiç zeminini ayaklarının altında hissederken “Baştan başla,” dedi kendi kendine, akıl sağlığına tutunmaya çalışarak.

Benim adım Ann Kristen; eşimin adı Roger. İkimiz de 2155 yılında doğduk. Yaşadığımız dünya kötü bir dünyaydı. Dünyaları, gece vakti kara düdüğünü çalarak aklın ve medeniyetin sahillerinden uzaklaşan, yanında iki milyar insanı gitmek isteseler de, istemeseler de ölüme, dünyanın kıyısından radyoaktif alevlerin ve çılgınlığın içine düşmeye götüren büyük, siyah bir gemiye benzeyen bir dünyaydı.

Kafeye girdiler. Adam onlara bakıyordu.

Telefon çaldı.

Telefon Susan’ı korkutmuştu. Başka bir telefonun gelecekte, iki yüz yıl sonra, 2155 yılında mavi bir nisan sabahında çaldığını ve ona cevap verdiğini hatırladı.

“Ann, benim, Rene! Duydun mu? Zamanda Yolculuk A.Ş’yi diyorum. M.Ö 21 yılında Roma’ya, Napolyon’un Waterloo savaşına, her zamana, her yere yolculuklar!”

“Şaka mı yapıyorsun, Rene?”

“Hayır. Clinton Smith bu sabah 1776 yılındaki Philadelphia’ya doğru yola çıktı. Zamanda Yolculuk A.Ş her şeyi ayarlıyor. Oldukça pahalı. Ama düşünsene, Roma’nın yanışını, Kubilay Han’ı, Musa’yı ve Kızıldeniz’i gerçekten görebilirsin! Muhtemelen reklamı tüp posta sisteminden sana da ulaşmıştır.”

Basınçlı havanın önüne taşıdığı metal kabın içindeki reklama baktı:

ROMA VE BORGIA AILESI!

WRIGHT KARDEŞLER VE KITTY HAWK! Zamanda Yolculuk A.Ş sizi dönemin kıyafetleriyle donatır ve Lincoln veya Sezar suikastı esnasında kalabalığın arasına sokar! Size istediğiniz medeniyette, istediğiniz yılda hiçbir zorluk çekmeden gezebilmek için gereken her dili öğreteceğimizi garanti ediyoruz. Latince, Yunanca, eski dönemlerin günlük Amerikan İngilizcesi. Tatilinizi Zamanda Yolculuk A.Ş ile yapın!

Rene’nin sesi telefonda çınlıyordu. “Tom ve ben yarın 1492’ye gideceğiz. Tom için ayarlamalar yapıyorlar, Kolomb’la beraber yelken açacak. İnanılmaz, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Ann, afallamıştı. “Hükümet bu Zaman Makinesi Şirketi için ne diyor?”

“Eh, polisin gözü üzerlerinde. İnsanların askerlik hizmetinden kaçıp geçmişte saklanmalarından korkuyorlar. Herkes geri döneceğinin garantisi olarak evini, mal varlığını güvence olarak bırakmak zorunda. Ne de olsa savaş devam ediyor.”

“Evet, savaş,” diye mırıldandı Ann. “Savaş.” Orada öyle, elinde telefonla dururken düşündü; “İşte benim ve eşimin yıllardır bahsettiğimiz ve elde etmek için dua ettiğimiz şans. Bu 2155’in dünyasını sevmiyoruz. Eşimin bomba fabrikasındaki, benim hastalık kültürü birimindeki işlerimizden kaçmak istiyoruz. Belki de kaçma şansımız vardır. Bizi asla bulup geri getiremeyecekleri, kitaplarımızı yaktıramayacakları, düşüncelerimizi sansürleyemeyecekleri, zihinlerimizi korkuyla yakamayacakları, uygun adımla yürütemeyecekleri, radyolardan bize bağıramayacakları yılların vahşi diyarlarına yüzyılları geçip ulaşma şansımız vardır.”

1938 yılının Meksika’sındaydılar.

Ann kafenin lekeli duvarına bakıyordu. Gelecek Devleti iyi işçilerine yorgunluklarına iyi gelsin diye geçmişte tatil yapma izni veriyordu. Böylece Ann ve eşi 1938’e, New York’taki bir daireye taşınmışlar, limandaki hâlâ yeşil olan Özgürlük Heykeli ve tiyatroların tadını çıkarmışlardı. Üçüncü gündeyse kıyafetlerini ve isimlerini değiştirip saklanmak için Meksika’ya kaçmışlardı.

Masada oturan yabancıya bakarak “O olmalı,” diye fısıldadı Susan. “O sigaralar, purolar, içkiler. Onu ele veriyorlar. Geçmişteki ilk gecemizi hatırlıyor musun?”

Bir ay önce, New York’taki ilk gecelerinde, kaçışlarından önce, tüm ilginç içkileri içmişler, tuhaf yiyecekler, parfümler, on düzine az bulunur markadan sigara almışlardı. Gelecekte bunlar bulunmuyordu çünkü gelecekte savaş her şeydi. Dükkanlara, tütüncülere, marketlere gire çıka komik duruma düşmüşler, odalarına çıkıp bir güzel hasta olmuşlardı.

Ve şimdi bu yabancı da sadece gelecekten gelen, yıllarca sigara ve içkiye hasret kalmış birinin yapacaklarını yapıyordu.

Susan ve William oturup birer içki söyledi. Yabancı onların kıyafetlerini, saçlarını, takılarını ve yürüyüp oturma şekillerini inceliyordu.

“Rahat otur,” dedi William sessizce. “Ömrün boyunca bu giysileri giymişsin gibi görün.”

“Kaçmaya hiç kalkışmamalıydık.”

“Tanrım!” dedi William, “Bu tarafa geliyor. Sen karışma, ben konuşurum.”
Yabancı eğilip onlara selam verdi. Topuklarını hafifçe birbirine vurmuştu. Susan birden gerildi. Şu askeri ses! Gece yarısı kapının çalınışı kadar çirkin ve kaynağı belli.
“Bay Roger Kristen,” dedi yabancı, “Otururken pantolon paçalarınızı çekmediniz.”
William donup kaldı. Bacaklarının üzerinde masumca duran ellerine baktı. Susan’ın kalbi çılgınca atıyordu.
“Yanlış kişiyle konuşuyorsunuz,” dedi William çabucak. “Soyadım Krisler değil.”
“Kristen,” diye düzeltti yabancı.
“Ben William Travis,” dedi William. “Ayrıca benim paçalarımdan size ne?”
“Affedersiniz.” Yabancı bir sandalye çekti. “Paçalarınızı çekmediğiniz için sizi tanıdığımı sandım diyelim. Herkes çeker. Eğer çekmezlerse pantolon çabucak kırışır. Ben evimden çok uzaktayım Bay... Travis ve bana arkadaşlık edecek birilerini arıyorum. Benim adım Simms.”
“Bay Simms, yalnızlığınızı anlıyoruz, ama biz yorulduk. Yarın Acapulco’ya doğru yola çıkacağız.”
“Güzel yerdir. Oradaydım, bazı arkadaşlarımı arıyordum, yeni döndüm. Buralarda bir yerlerdeler. Yakında bulurum onları. Eşiniz hasta mı?”
“İyi geceler, Bay Simms.”
William, Susan’ın kolunu sıkıca tuttu ve kapıya doğru ilerlediler. Bay Simms “Bir şey daha var,” derken arkalarına bakmadılar. Bay Simms durakladı ve sonra yavaşça “M.S 2155,” dedi.
Susan gözlerini kapadı ve dünyanın durduğunu hissetti. Hiçbir şey görmeden kasaba meydanına doğru yürümeye devam etti.
Otel odalarının kapısını kilitlediler. Susan ağlıyordu, karanlıkta duruyorlardı ve oda altlarında sallanıyordu. Uzaklarda maytaplar patladı, kasaba meydanından kahkahalar yükseliyordu.
“Adamdaki de ne cüret!” dedi William. “Orada oturmuş, sigarasını ve içkisini içerken bize hayvanmışız gibi baktı. Onu oracıkta öldürmeliydim!” Sesi neredeyse histerikti. “Bize gerçek ismini verme cüretini bile gösterdi. Arayıcıların şefi. Bir de şu paça meselesi. Tanrım, onları çekmeliydim. Bu devirde otomatikman yapılan bir şey. Yapmadığımdan diğer herkesten

ayrılmış oldum, bu da onu düşündürdü, işte hiç pantolon giymemiş biri, üniformaya, geleceğin tarzına alışkın biri. Kimliğimizi belli ettiğim için kendimi öldürebilirim.”

“Hayır, hayır, yürüme tarzım yüzünden, şu topuklulular yüzünden oldu. Saç kesimlerimiz de çok yeni, çok taze. Her şeyimiz tuhaf ve rahatsızlık verici.”

William ışığı açtı. “Bizi hâlâ deniyor. Bizden tam olarak emin değil. Kaçarsak emin olur. Acapulco’ya sakin sakin gitmeliyiz.”

“Belki de emindir ama bizimle oyun oynuyordur.”

“Bu ihtimali göz ardı edemeyiz. Zamanı bol. İstediği kadar burada oyalanabilir, sonra da bizi geçmişe gelişimizin altmış saniye öncesine döndürebilir. Bizi günlerce merak içinde bırakıp bize gülebilir.”

Susan yüzünden gözyaşlarını silerek ve kömürle tütsünün o eski kokusunu içine çekerek yatağa oturdu.

“Olay çıkarmazlar, değil mi?”

“Cesaret edemezler. Bizi tek başımızayken yakalayıp Zaman Makinesine koymaları lazım.”

“O zaman bir çare var,” dedi Susan. “Asla yalnız kalmayız, hep kalabalıkta oluruz. Milyon tane arkadaş ediniriz, pazarlarda dolaşır, her kasabada resmi saraylarda kalırız, Simms’i öldürüp kaçmanın bir yolunu bulana kadar bizi koruması için polis şeflerine rüşvet veririz, kılık değiştiririz, belki Meksikalı kılığına bile girebiliriz.”

Kilitli kapılarının dışından ayak sesleri geldi. Işığı kapatıp sessizce soyundular. Ayak sesleri uzaklaştı. Bir kapı kapandı.

Susan karanlıkta, kasaba meydanına bakan pencerenin önünde durdu. “Demek şuradaki bina bir kilise.”

“Evet.”

“Hep kiliselerin neye benzediğini merak etmişimdir. Bir kilise görmeyeli uzun zaman oldu. Yarın gidip bakabilir miyiz?”

“Elbette. Yatağa gel.”

Karanlık odada uzandılar.

Yarım saat sonra telefon çaldı. Susan telefonu açtı.

“Alo?”

“Tavşanlar ormanda saklanabilir,” dedi bir ses, “ama tilki onları her zaman bulur.”

Telefonu yerine koydu, yatağa dümdüz ve buz kesmiş şekilde uzandı.

Dışarıda, 1938 yılında, bir adam gitarında peşi sıra üç melodi çaldı.

Susan gece elini yataktan çıkardı ve neredeyse 2155 yılına dokundu. Parmaklarının dalgalı bir yüzeyde dolaşırcasına zamanın serin boşluğuna dokunduğunu hissetti, uygun adım yürüyen ayakların ısrarcı seslerini ve milyon tane marş çalan milyon tane bandoyu duydu, steril cam tüplerdeki elli bin sıra hastalık kültürünü ve Gelecekteki fabrikada çalışırken onlara uzanan elini; cüzzam, veba, tifo, tüberküloz tüplerini, sonra da büyük patlamayı gördü. Elinin yanıp buruşuk kuru eriğe döndüğünü gördü, dünyayı yerinden oynatacak kadar büyük, binaları yıkık, insanları sessizce yerde yatıp kan kaybederken bırakan sarsıntıyı hissetti. Muazzam volkanlar, makineler, rüzgarlar, çığlar sessizliğe gömüldü ve Susan yatakta, Meksika'da, yıllarca uzakta, ağlayarak uyandı.

Zar zor dalabildikleri bir saatlik uykunun sersemliğiyle sabahın erken bir saatinde dışarıdan gelen otomobil gürültüleriyle uyandılar. Susan demir parmaklıklı balkondan baktığında üzerlerinde kırmızı yazılar olan araba ve kamyonlardan inen sekiz kişilik ufak kalabalığın bağırıp çağırdığını gördü. Bir grup Meksikalı kamyonların peşine takılmıştı.

Küçük bir çocuğa "Que pasa?" dedi Susan.

Çocuk cevap verdi.

Susan tekrar kocasına doğru döndü. "Bir Amerikan film şirketinden gelmişler. "

"Kulağa ilginç geliyor." William duştaydı. "Onları izleyelim bari. Bugün gitmesek daha iyi olur. Simms'i uyutmayı deneyelim. Filmlerin çekilişini seyrederiz. İlkel filmcilik çok ilginçmiş derler. Biz de biraz kafamızı dağıtmış oluruz böylece."

Biz, diye düşündü Susan. Bir anlığına, parlak güneşin altında, otelin bir yerindeki bir adamın onları bin sigara içerek beklediğini unutmuş gibi oldu. Aşağıdaki sekiz mutlu ve gürültücü Amerikalıya bağırmak istedi: "Kurtarın beni, saklayın beni, yardım edin bana! Saçımı boyayın, tuhaf kıyafetler giydirin bana. Yardımınıza ihtiyacım var. Ben 2155 yılından geliyorum!"

Ama kelimeler boğazında tıkılıp kaldı. Zamanda Yolculuk A.Ş görevlileri aptal değildi. Yolculuğa çıkmadan önce beyninize psikolojik bir engel koyarlardı. Kimseye gerçek doğum yeri ve zamanınızı söyleyemez, Geçmişteki hiç kimseye Gelecekten bilgi veremezdiniz. Geçmiş ve Gelecek birbirinden korunmalıydı. İnsanların başlarında kimse olmaksızın Geçmişe gitmesine sadece bu psikolojik engel sayesinde izin veriliyordu. Gelecek,

Geçmişe yolculuk yapanların getireceği değişikliklerden korunmalıydı. Tüm kalbiyle istese bile kasaba meydanındaki şu mutlu insanlardan hiçbirine kim olduğunu söyleyemez veya içinde bulunduğu çıkmazı anlatamazdı.

“Kahvaltı edelim mi?” dedi William.

Kahvaltı kocaman bir yemek salonunda servis ediliyordu. Herkes için jambon ve yumurta. Mekan turist kaynıyordu. Filmciler de gelmişti, sekizi birden. Altı adam ve iki kadın, gülüşerek, sandalyeleri iterek içeri girdiler. Ve Susan onların yanına oturdu. Bay Simms Türk sigarasını sıkıca ciğerlerine çekerek lobi merdiveninden inip yemek salonuna girdiğinde bile onların sıcaklığını ve sağladıkları korumayı hissedebiliyordu. Simms uzaktan onlara başıyla selam verdi, onlar da gülümseyerek karşılık verdiler, çünkü burada, sekiz filmcinin ve yirmi turistin önünde bir şey yapamazdı.

“Şu aktörlerden ikisini kiralayabilirim belki,” dedi William. “Şaka yaptığımızı söyler, onları bizim kıyafetlerle giydirir ve bizim arabamızla Simms yüzlerini göremezken uzaklaşmalarını ayarlarız. Bizim kılığımızdaki iki kişi onu birkaç saat oyalayabilirse biz de o arada Mexico City’ye ulaşabiliriz. Bizi orada bulması yıllar sürer!”

“Hey!”

Nefesi içki kokan şişman bir adam masalarına eğildi.

“Amerikalı turistleri” diye bağırdı. “Meksikalıları görmekten o kadar bıktım ki sizi öpebilirim!” Susan ve William’ın ellerini sıktı. “Gelin, bizimle oturun. Mutsuzluk yoldaş ararmış. Ben Bay Mutsuz, bu Bayan Kasvet ve bunlar da Bay ve Bayan Meksika’nız-Sizin-Olsun! Hepimiz buradan nefret ediyoruz. Ama lanet bir filmin ön çekimleri için gelmek zorunda kaldık. Ekibin geri kalanı yarın gelecek. Adım Joe Melton. Yönetmenim. Burası da ne ülkeymiş yahu! Sokakta cenazeler, ölen insanlar. Gelin, bizim partiye katılın; bizi neşelendirin biraz!”

Susan ve William gülüyordu.

“Komik miyim?” diye sordu Bay Melton yakınındakilere.

“Harikasınız!” Susan yanlarına geçti.

Bay Simms yemek salonunun öte ucundan onlara bakıyordu.

Susan ona suratını ekşiterek baktı.

Bay Simms masaların arasından ilerledi.

“Bay ve Bayan Travis,” diye seslendi. “Kahvaltınızı baş başa yapacağınızı düşünmüştüm.”

“Affedersiniz,” dedi William.

“Otur, dostum,” dedi Bay Melton. “Onların arkadaşı benim de arkadaşımdır.”

Bay Simms oturdu. Filmciler yüksek sesle konuşuyordu ve onlar konuşurken Bay Simms sessizce “Umarım iyi uyumuşsunuzdur,” dedi.

“Peki ya siz?”

“Ben yaylı yataklara alışkın değilim,” diye cevap verdi Bay Simms alaycı bir sesle. “Ama bunu telafi edecek şeyler de var. Gecenin yarısını yeni sigara ve yiyecekleri deneyerek geçirdim. Acayip ve büyüleyiciydiler. Bu kadim kötü alışkanlıklar resmen yeni bir duyu spektrumu sunuyor.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyoruz,” dedi Susan. “Hep aynı numaralar,” diye güldü Simms. “Faydası yok. Kalabalığa karışma stratejisi de boş. Yakında sizi yalnız yakalarım. Çok sabırlıyımdır.”

“Baksanıza,” diye araya girdi Bay Melton yüzü kızararak, “Bu adam canınızı mı sıkıyor?”

“Sorun yok.”

“Bir mesele varsa tutup kolundan atayım dışarı, söylemeniz yeter.”

Melton arkadaşlarına bağırmaya devam etti. Bay Simms kahkahaların arasında devam etti: “Kısa keselim. Sizi şehirlerde ve kasabalarda takip ederek bulmak bir ayımı, sizden emin olmaksa dün tam bir günümü aldı. Benimle olay çıkarmadan gelirseniz ve hidrojen-artı bombası projesinde çalışmayı kabul ederseniz ceza almamanızı sağlayabilirim.”

“Adamın kahvaltıda bahsettiği şeye bak, bilim!” dedi konuşmayı yarım yamalak dinleyen Bay Melton.

Simms soğukkanlıca devam etti. “Bunu bir düşünün. Kaçamazsınız. Beni öldürseniz bile peşinizden başkaları gelir. ”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyoruz.”

“Bırakın şunu!” diye bağırdı Simms kızarak. “Aklınızı kullanın. Kaçmanıza izin veremeyeceğimizi biliyorsunuz. 2155 yılındaki diğerleri de bu fikre kapılabilir ve sizin yaptığınızı yapabilir. Onlar bize lazım.”

“Savaşlarınızda savaşmak için,” dedi William sonunda.

“Bill!”

“Sorun yok, Susan. Onun şartlarında konuşacağız artık. Kaçamayız.”

“Mükemmel,” dedi Simms. “Sahiden, sorumluluklarınızdan kaçarken ikiniz de pek romantiktiniz.”

“Dehşetten kaçıyorduk.”

“Saçmalık. Alt tarafı bir savaş.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Bay Melton.

Susan ona anlatmak istedi. Ama sadece genel şeylerden bahsedebilirdiniz. Aklınızdaki engel bu kadarına izin verirdi. Simms ve William’ın konuştuğu gibi genel şeyler ancak.

“Alt tarafı bir savaş ha,” dedi William. “Dünyanın yarısı cüzzam bombalarıyla öldü!”

“Bununla birlikte,” diye belirtti Simms, “Geleceğin sakinleri onlar cehennemin kıyısındaki uçurumdan düşerken sizin tropik adalarda saklanmanızdan hoşnut değil. Ölüm ölümü sever, yaşamı değil. Ölen insanlar diğerlerinin de onlarla öldüğünü bilmeyi sever. Fırınlarda, tabutta tek başına olmadığını bilmek insanı avutur. Ben onların size karşı duyduğu ortak hoşnutsuzluğun bekçisiyim.”

“Hoşnutsuzluğun bekçisine bakın!” dedi Bay Melton arkadaşlarına.

“Burada ne kadar kalırsanız geri dönmek de o kadar zorlaşacak. Bomba projesinde size ihtiyacımız var, Bay Travis. Şimdi dönerseniz işkence görmeyeceksiniz. Sonra sizi zorla çalıştıracağız, bombayı bitirdiğinizdeyse üzerinizde karmaşık birkaç gereç deneyeceğiz, efendim.”

“Bir teklifim var,” dedi William. “Eğer eşim burada, savaştan uzakta, güvende kalacaksa sizinle gelirim.”

Bay Simms bunu bir düşündü. “Tamam. Benimle on dakika sonra meydanda buluşun. Arabanızla beni alın. Kırsalda, kimsenin olmadığı bir yere götürün. Zaman makinesinin bizi oradan almasını ayarlayacağım.”

“Bill!” Susan sıkıca eşinin kolunu tuttu.

“İtiraz etme.” Eşine baktı. “Anlaşma yapıldı." Simms’e dönüp: “Bir şey daha var. Geçen gece odamıza girip bizi kaçırabilirdin. Neden yapmadın?”

“Keyfime bakıyordum diyelim,” diye cevap verdi Bay Simms halsizce, bir puro daha yakmıştı. “Bu harika atmosferi, güneşi, tatili bırakmak hoşuma gitmez. Ah, ne kadar da pişmanım. Kasaba meydanında o halde, on dakika sonra. Eşiniz güvende olacak, istediği kadar burada kalabilir. Vedalaşın.”

Bay Simms kalktı ve dışarı çıktı.

“Bay Önemli Konuşma da gidiyor!” diye bağırdı Bay Melton giden beyefendinin ardından. Dönüp Susan’a baktı. “Hey. Biri ağlıyor burada. İnsan hiç kahvaltıda ağlar mıymış? Değil mi ama?”

Saat dokuzu çeyrek geçe Susan odalarının balkonunda durmuş, meydana bakıyordu. Bay Simms zarif bir bronz bankta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Purosunun ucunu ısırarak kopardı ve özenle yaktı.

Susan sokağın öte ucundan gelen bir motor sesi duydu ve William garajdan çıkıp yavaşça Arnavut kaldırımda tepeden inmeye başladı.

Araba hızlandı. Saatte elli, şimdi altmış beş, şimdi de 80 kilometre hızla geliyordu. Tavuklar arabanın önünden kaçıştı.

Bay Simms beyaz panama şapkasını çıkardı ve pembe alnını sildi, sonra tekrar şapkasını taktı ve arabayı gördü.

Araba saatte yüz kilometre hızla doğruca kasaba meydanına geliyordu.

"William!" diye çığlık attı Susan.

Araba büyük bir gürültüyle alçak kaldırıma çarptı ve sıçradı, banka doğru hızlanarak ilerledi ve purosunu düşüren, çığlık atan, kollarını sallayan Bay Simms'e çarptı. Simms havaya kalktı, kalktı, sonra da uçup delicesine yere düştü.

Ön tekerlerinden biri patlayan araba meydanın diğer ucunda durdu. İnsanlar koşarak geldi.

Susan içeri girdi ve balkonun kapısını kapadı.

Devlet sarayının basamaklarını beraber, kol kola indiler. Tam öğlen vaktiydi ve yüzleri solgundu.

"Adiös, senyor," dedi belediye başkanı arkalarından. "Senyora."

Meydanda kalabalığın parmaklarıyla kanı gösterdiği yerde durdular.

"Seni bir daha görmek isteyecekler mi?" diye sordu Susan.

"Hayır, bunu tekrar tekrar konuştuk. Bu bir kazaydı. Arabanın kontrolünü kaybettim. Onlar için ağladım. Tanrı biliyor ya, bir şekilde rahatlamam lazımdı zaten. Ağlamak istiyordum. Onu öldürmekten nefret ettim. Hayatım boyunca asla böyle bir şey yapmak istemedim."

"Seni yargılamayacaklar mı?"

"Bundan bahsettiler ama hayır. Onları ikna ettim. Bana inandılar. Bu bir kazaydı. Her şey bitti."

"Nereye gideceğiz? Mexico City? Uruapan?"

"Araba tamirde. Saat dört gibi hazır olur. Sonra da buradan çeker gideriz."

"Peşimize düşerler mi? Simms yalnız mı çalışıyordu?"

"Bilmiyorum. Galiba az da olsa avantajımız olacak."

Susan ve William yaklaşırken filmciler de otelden çıkıyordu. Bay Melton, kaşlarını çatmış, koşarak geldi. “Olanları duydum. Çok fena. Şimdi iyi misiniz? Sokakta ön çekim yapacağız, izlemek isterseniz gelin. Biraz rahatlamış olursunuz. Hadi, size iyi gelecektir. ”

Gittiler.

Kamera kurulurken Arnavut kaldırımlı sokakta durdular. Susan yokuş aşağıya, uzaklara giden yola ve Acapulco’ya ve denize, piramitlerin ve harabelerin, sarı duvarlı, mavi duvarlı, mor duvarlı kerpiç kasabalarının, alev gibi yanan begonvillerin ötesine giden otoyola baktı. Yola çıkacağız, pazarlarda ve lobilerde kalabalığa karışacağız, polise rüşvet verip yakınlarında uyuyacağız, kapımıza çift kilit takacağız, her zaman kalabalıkta olacağız, asla yalnız kalmayacağız, yanımızdan geçen herkesin başka bir Simms olabileceğinden korkacağız. Arayıcıları kandırıp onlardan kurtulup kurtulmadığımızdan asla emin olamayacağız. Ve ileride, Gelecekte, hep bizim yakalanmamız bekleyecekler; bombalarıyla bizi yakmayı, hastalıklarıyla bizi çürütmeyi, polisleriyle bizi yuvarlatmayı, döndürmeyi, çemberin ortasından atlatmayı bekleyecekler. Ve biz de ormanda kaçmayı sürdüreceğiz, hayatımız boyunca asla durmayacağız ve rahat bir uyku çekemeyeceğiz.

İnsanlar film çekimini seyretmek için toplanmıştı. Ve Susan kalabalığı ve sokakları seyretti. “Şüpheli birini gördün mü?”

“Hayır. Saat kaç?”

“Üç. Araba neredeyse hazırdır.”

Deneme çekimi dörde çeyrek kala bitmişti. Sohbet ederek hep beraber otele döndüler. William garaja uğradı. “Araba saat altıda hazır olacakmış” dedi dışarı çıktığında. Endişelenmişti.

“Ama o saati geçmez, değil mi?”

“Hazır olur, endişelenme.”

Lobide gözleri Bay Simms gibi tek başına seyahat eden adamları, saçlarını yeni kestirmiş ve çok fazla sigara ve kolonya kokan adamları aradı, ama lobi boştu. Merdivenlerden çıkarken “Uzun ve zor bir gün oldu. İçelim de rahatlayalım biraz. Siz de gelir misiniz? Martini? Bira?” diye sordu Bay Melton.

“Belki bir kadeh içeriz.”

Hep beraber Bay Melton’un odasına girdiler ve içmeye başladılar.

“Zamana dikkat et,” dedi William.

Zaman, diye düşündü Susan. Keşke zamanları olsaydı. Tek istediği uzun ve güzel bir ekim gününde, aklında tek bir tasa veya düşünce olmadan kasaba meydanında gözlerini kapatıp, sıcaklığa gülümseyerek oturup hiç hareket etmemekti. Sadece Meksika güneşi altında uyumak, üşümeden ve rahatça, sakin ve mutlu uyumak, günlerce...

Bay Melton şampanyayı açtı.

“Filmlerde oynayabilecek kadar güzel bir hanımefendiye,” diye kadehini Susan’a kaldırdı. “Deneme çekimi bile yapabiliriz sizinle.”

Susan güldü.

“Sahiden,” dedi Melton. “Çok güzelsiniz. Sizi bir film yıldızı yapabilirim.

“Beni Hollywood’a mı götüreceksiniz?”

“Meksika’dan çıkaracağım kesin!”

Susan, William’a baktı. William tek kaşını kaldırdı ve başını salladı. Bu sayede mekan, kıyafet ve isimlerini değiştirebilirlerdi. Ayrıca sekiz kişiyle seyahat etmek Gelecekten gelebilecek müdahalelere karşı iyi bir kalkan olurdu.

“Harika olur,” dedi Susan.

Şampanya etkisini göstermişti. Zaman geçiyor, parti etrafında dönüyordu. Uzun yıllardan sonra ilk kez kendini iyi, hayatta ve gerçekten mutlu hissediyordu.

“Eşim ne tür filmlere uyar acaba?” diye sordu kadehini tekrar dolduran William.

Melton, Susan’ı bir süzdü. Parti durmuştu, herkes Melton’u dinliyordu.

“Gizemli bir hikaye düşünüyorum. Sizin gibi bir çiftin hikayesi.”

“Devam edin.”

“Savaş filmi gibi, belki,” dedi yönetmen içkisini güneş ışığına tutup rengini incelerken.

Susan ve William bekledi.

“Ufak bir sokakta, 2155 yılında yaşayan bir çiftin hikayesi olabilir belki,” dedi Melton. “Aklıma geldikçe söylüyorum gerçi. Ama bu adam ve eşi korkunç bir savaşla, süper-ötesi hidrojen bombalarıyla, sansürle, ölümle karşı karşıya o yılda. Ve sonra, senaryonun numarası da burada. Geçmişe kaçıyorlar, kötü olduklarını sandıkları bir adam da peşlerinden geliyor. Halbuki adam onlara sadece görevlerinin ne olduğunu göstermeye çalışıyor.” William kadehini yere düşürdü.

Bay Melton devam etti: “Ve bu çift güvenlerini kazanan bir grup filmcinin yanına sığınıyor. Güvenliği kalabalıkta arıyorlar. ”

Susan yavaşça bir sandalyeye kaydığını hissetti. Herkes yönetmeni izliyordu. Şarabından bir yudum aldı. “Ah, çok iyi bir şarapmış bu. Şimdi, bu adamla kadın, görüldüğü kadarıyla, Gelecekte ne kadar önemli olduklarını anlamıyor. Özellikle adam yeni bir bomba metalinin geliştirilmesinde önemli rol oynuyor. Böylece Arayıcılar, onlara öyle diyelim, onları bulup geri getirmek için hiçbir masraf ve zahmetten kaçınmıyor, yeter ki onları otel odasına yalnız kıstırabilsinler. Strateji. Arayıcılar ya yalnız çalışıyor ya da sekizli gruplar halinde. Bir taktik sökmezse diğeri söküyor. Bundan güzel bir film çıkmaz mı, Susan? Sen ne dersin, Bill?” Melton içkisini bitirdi.

Susan doğruca önüne bakarak oturuyordu.

“Bir içki alır mısın?” dedi Bay Melton.

William silahını çekti ve üç kez ateşledi, adamlardan biri yere düştü, diğerleri öne atıldı. Susan çığlık attı. Bir el ağzını kapadı. Artık silah yerdeydi, William’sa eline düştüğü adamlardan kurtulmak için çırpınıyordu.

Bay Melton “Lütfen,” dedi durduğu yerden, parmaklarında kan vardı. “Durumu daha da kötüleştirmeyelim.”

Biri kapıya vurdu.

“Beni içeri alın!”

“Otel müdürü,” dedi Bay Melton soğuk bir tavırla. Başını hızla yana attı. “Gidiyoruz, hazır olun!”

“İçeri alın beni! Polis çağıracağım!”

Susan ve William hızla birbirlerine, sonra da kapıya baktı.

“Müdür içeri girmek istiyor,” dedi Bay Melton. “Çabuk!”

Bir kamera ileri taşındı. Kameradan çıkan mavi bir ışık odayı anında sardı. Işık genişledi ve partidekiler teker teker yok olmaya başladı.

“Çabuk!”

Susan kaybolmadan hemen önce pencereden yeşil toprakları, mor ve sarı ve mavi ve kırmızı duvarları, nehir gibi akan Arnavut kaldırımlarını, sıcak tepelere eşeğinin üzerinde giden bir adamı, gazoz içen bir çocuğu gördü, tatlı sıvıyı boğazında hissetti. Meydanda, ağaç gölgesinin serinliğinde gitarıyla duran adamı gördü ve elini gitarın tellerinde hissetti. Ve uzaklardaki mavi ve nazik denizi gördü, dalgaların onu alıp götürdüğünü hissetti.

Ve sonra gitti. Kocası da gitmişti.

Kapı sonuna kadar açıldı. Müdür ve adamları odaya daldı.

Oda boştu.

“Ama biraz önce buradaydılar! Girdiklerini gördüm, şimdi gitmişler!” diye bağırdı Müdür. “Pencerelerde demir parmaklıklar var. Oradan çıkmış olamazlar!”

Akşama doğru bir rahip çağırıldı ve oda tekrar açılıp havalandırıldı. Rahip odanın dört köşesine kutsal su serpti ve odayı kutsadı.

“Bunları ne yapalım?” diye sordu temizlikçi kadın.

Gösterdiği dolapta altmış yedi şişe chartreuse likörü, konyak, çikolata likörü, absinthe, vermut, tekila, yüz altı karton Türk sigarası ve yüz doksan sekiz kutu Havana purosu vardı.

Ziyaretçi

Saul Williams gözlerini durgun bir sabaha açtı. Yorgun argın çadırından dışarı baktı ve Dünya'nın ne kadar uzakta olduğunu düşündü. Milyonlarca kilometre, diye düşündü. Ama bu konuda ne yapabilirdiniz ki? Akciğerleriniz "kan pası" ile doluydu. Hep öksürürdünüz.

Saul o sabah saat yedide uyanmıştı. Uzun ve ince biriydi, hastalık onu zayıflatmıştı. Sessiz bir Mars sabahıydı, ölü deniz sakin ve düzdü, hiç rüzgar yoktu. Güneş boş gökyüzünde belirgin ve serindi. Saul yüzünü yıkadı ve kahvaltı yaptı.

Kahvaltıdan sonra Dünya'da olmayı çok istedi. Gün boyunca New York'ta olmak için deneyebileceği her yolu denedi. Bazen, doğru biçimde oturur ve ellerini belirli şekilde tuttuğunda, başarılı oluyordu. Neredeyse New York'un kokusunu alabiliyordu. Fakat çoğu zaman bunu yapması imkânsızdı.

İlerleyen saatlerde Saul ölmeyi denedi. Kumlara uzanıp kalbine durmasını söyledi. Kalbi atmaya devam etti. Uçurumdan atladığını veya bileklerini kestiğini hayal etti, ama bunlara güldü. Bunları yapacak cesareti olmadığını biliyordu.

Belki kendimi iyice sıkıp bunu yeterince düşünürsem uykuya dalar, bir daha da uyanmam, diye düşündü. Bunu denedi. Bir saat sonra ağzı kan içinde uyandı. Kalktı, kanı tükürdü ve kendine acıdı. Bu kan pası ağzınızı ve burnunuzu kanla doldurur, kulaklardan ve tırnaklardan akar ve sizi öldürmesi bir yıl alırdı. Tek tedavisi sizi bir rokete koyup Mars'a sürgüne göndermek olurdu. Dünya'da bilinen bir tedavi yoktu, hem orada kalmak hastalığı diğerlerine bulaştırıp onları da öldürmek demekti. Böylece Saul buraya gelmişti, hep kan kaybediyordu ve yalnızdı.

Saul'ün gözleri kısıldı. Uzaklardan, kadim bir şehrin kalıntıları arasında, kirli bir battaniyenin üstünde yatan birini gördü.

Saul yanına gidince battaniyedeki adam halsizce doğruldu.

"Merhaba, Saul," dedi.

"Bir sabah daha," dedi Saul. "Tanrım, çok yalnızım!"

“Paslıların hastalığıdır bu,” dedi battaniyedeki adam pek hareket etmeden. Çok solgundu ve dokunsanız kaybolacakmış gibi duruyordu.

“Tanrı vereydi de en azından konuşabilseydin,” dedi Saul adama bakarak. “Neden entelektüeller hiç kan pasına yakalanıp buraya gelmiyor?”

“Sana komplo kurmuşlar, Saul,” dedi gözlerini açık tutmaya hali olmayan adam. “Bir zamanlar entelektüel olmaya yetecek gücüm vardı. Şimdiyse düşünmek bir işe dönüştü.”

“Keşke konuşabilseydik,” dedi Saul Williams.

Diğer adam sadece kayıtsızca omuz silkti.

“Yarın gel. Belki Aristo’dan bahsedecek gücüm olur. Deneyeceğim. Gerçekten.” Adam yattığı yere iyice gömüldü. Tek gözünü açtı. “Bir keresinde, altı ay önce iyi bir günümdeydim de Aristo’dan bahsetmiştik. Hatırladın mı?”

“Hatırladım,” dedi Saul onu dinlemeden. Ölü denize bakıyordu. “Keşke senin kadar hasta olsaydım, belki böylece entelektüel olmayı düşünmezdim. Belki biraz huzur bulurdum.”

“Altı ay sonra sen de benim kadar kötü olacaksın” dedi ölmekte olan adam. “Sonra tek düşüneceğin şey uyku ve daha çok uyku olacak. Uyku sana kadın gibi gelecek. Hep ona döneceksin çünkü taze, iyi ve sadık olacak, sana hep iyi davranacak. Sadece tekrar uykuya dalmayı düşünmek için uyanacaksın. Güzel bir düşünce bu.” Adamın fısıldayarak konuşuyordu. Konuşmayı kesince, fısıltısı hafif bir nefese dönüşmüştü.

Saul uzaklaştı.

Ölü denizin kıyılarında çoktan gitmiş bir dalganın kıyıya taşıdığı boş şişeler gibi yatan insanlar vardı. Saul hepsini boş denizin kıvrımında görebiliyordu. Bir, iki, üç tanesi, hepsi, tek başına uyuyordu. Çoğunun durumu Saul’ünkinden kötüydü. Yanlarında erzaklarıyla kendi İçlerine kapanmışlardı, çünkü konuşmak yorucu, uykuysa iyiydi.

Başlarda ortak kamp ateşlerinin etrafında birkaç gece geçirmişlerdi. Hepsi Dünya’dan bahsetmişti. Bahsettikleri tek şey buydu. Dünya’daki ve kasabalarındaki derelerin nasıl aktığı, ev yapımı çilekli turtanın tadı ve sabahın erken saatlerinde Jersey vapurundan New York’un nasıl göründüğü ..

Dünya’yı istiyorum, diye düşündü Saul. O kadar istiyorum ki canım yanıyor. Bir daha asla elde edemeyeceğim bir şeyi istiyorum. Ve onlar da bunu istiyor ve onların da canı yanıyor. Yiyecekten, bir kadından veya her

şeyden çok Dünya'yı istiyorum. Bu hastalık kadınları sonsuza kadar uzaklaştırıyor, onlar istenecek şey değiller artık. Ama Dünya, evet. Dünya zihin için isteniyor, zayıf düşmüş vücut için değil.

Gökyüzünde parlak bir metal parıldadı.

Saul yukarı baktı.

Parlak metal tekrar parıldadı.

Çok geçmeden bir roket kurumuş denizin tabanına indi. Bir kapı açıldı ve gemiden elinde valiziyle bir adam indi. Arkasından inen koruyucu giysili iki adam bolca erzakla ona eşlik etti ve sonra onun için bir çadır kurdu.

Roket, çok geçmeden, gökyüzüne geri döndü. Sürgün tek başına duruyordu.

Saul koşmaya başladı. Haftalardır koşmamıştı, çok yoruluyordu, ama koştu ve bağırdı.

"Merhaba, merhaba!"

Saul vardığında genç adam onu bir süzdü.

"Merhaba. Demek Mars burası. Benim adım Leonard Mark."

"Ben Saul Williams."

El sıkıştılar. Leonard Mark çok gençti, sadece on sekiz yaşındaydı; saçları açık sarıydı, pembe yüzlü ve mavi gözlüydü. Hastalığına rağmen iyi görünüyordu.

"New York'ta durumlar nasıl?" dedi Saul.

"Böyle," dedi Leonard Mark. Ve sonra Saul'e baktı.

Taştan yapılmış ve mart rüzgarlarıyla dolu New York çölden yükseldi. Neon tabelalar elektrikli renklere büründü. Sarı taksiler durgun gecede kayıyordu. Köprüler yükseldi ve römorkörler gece yarısı limanlarda şarkılarını söyledi. Süslü perdeler kalktı ve müzikaller başladı.

Saul ellerini şiddetle başına koydu.

"Dur, dur!" diye yakardı. "Bana neler oluyor? Neyim var? Deliriyorum!"

Central Park'ta ağaçlar tomurcuklanıyordu. Saul parkın ortasındaki yolda yürüdü, havayı içine çekti.

"Dur, durdur şunu, seni aptal!" diye bağırdı Saul kendine. Ellerini alnına bastırdı. "Bu imkansız!"

"İmkansız değil," dedi Leonard Mark.

New York kuleleri gözden kayboldu. Mars geri döndü. Saul boş deniz tabanında durmuş, yeni gelen gence halsiz halsiz bakıyordu.

“Sen,” dedi eliyle Leonard Mark’ı göstererek. “Bunu sen yaptın. Zihninle yaptın.”

“Evet,” dedi Leonard Mark.

Sessizce birbirlerine bakarak durdular. Sonunda Saul titreyerek diğer sürgünün elini sıktı ve defalarca salladı. “Burada olmana çok sevindim. Ne kadar sevindiğimi bilemezsin!”

Teneke kupalardan kahve içtiler.

Tam öğle vaktiydi. Sabahtan beri konuşuyorlardı.

“Peki, bu senin kabiliyetin nereden geliyor?” dedi sürekli genç adama bakan Saul.

“Doğuştan gelen bir yetenek,” dedi Mark kahvesine bakarak. “Annem 57 senesinde Londra’daymış, patlama olduğu zaman. On ay sonra ben doğmuşum. Yeteneğime ne ad verileceğini bilmiyorum. Telepati ve düşünce transferi denebilir belki. Eskiden gösteri yapıyordum. Tüm dünyayı dolaştım. Posterlerde “Leonard Mark: Zihin Mucizesi” yazardı. İyi para kazanıyordum. Çoğu insan şarlatan olduğumu düşünüyordu. İnsanlar gösteri dünyasındakiler için ne düşünür, bilirsin. Yeteneğimin gerçek olduğunu sadece ben biliyordum, ama bunu kimseye belli etmiyordum. Bunu pek belli etmemek daha güvenliydi. Yakın arkadaşlarımdan birkaçı gerçek yeteneğimi biliyordu. Artık burada, Mars’ta olduğuma göre işe yarayacak pek çok yeteneğim var.”

“Ödümü kopardığın kesin,” dedi Saul, kupasını sıkıca tutmuştu. “New York öyle birden yerden bitince delirdiğimi sandım.”

“Bu tüm duyu organlarını aynı anda etkileyen bir tür hipnoz. Gözler, kulaklar, burun, ağız, deri, hepsi. Şu an en çok ne yapmak isterdin?”

Saul kupayı bıraktı. Ellerini olabildiğince hareketsiz tutmaya çalıştı. Dudaklarını ıslattı. “Çocukken, Mellin Town, Illinois’de yüzdüğüm derede olmak isterdim. Anadan doğma yüzmek isterdim.”

“Peki,” dedi Leonard Mark ve başını birazcık oynattı.

Saul gözlerini kapatıp sırt üstü kuma düştü.

Leonard Mark oturup onu izledi.

Saul kumda uzanıyordu. Zaman zaman elleri oynuyor, heyecanla seğiriyordu. Ağzı kasılarak açılıyor, daralan ve gevşeyen boğazından sesler çıkıyordu.

Saul kollarını yavaş hareketlerle kollarını dışarı ve geriye getirmeye başladı, başını tek yana yatırıp nefes alıyordu, kolları sıcak havada gidip

geliyor, altındaki sarı kumları karıştırıyordu. Bedeni yavaşça dönüyordu.

Leonard Mark sessizce kahvesini bitirdi. İçerken gözlerini ölü denizin tabanında hareket eden, fısıldayan Saul'den ayırmamıştı.

"Tamam," dedi Leonard Mark.

Saul yüzünü ovarak doğruldu.

Bir süre sonra Leonard Mark'a "Dereyi gördüm. Kıyısında koştum ve elbiselerimi çıkardım," dedi nefes nefese, yüzünde mutluluğuna inanamayan bir gülümsemeyle. "Sonra dereye atladım ve yüzdüm!"

"Sevindim," dedi Leonard Mark.

"Al," dedi Saul cebinden son çikolatasını çıkarıp. "Bu senin için."

"Ne ki bu?" Leonard Mark hediyeye baktı. "Çikolata mı? Saçmalama. Bunu karşılık bekleyerek yapmıyorum. Sen mutlu ol diye yapıyorum. Koy şunu cebine yoksa çıngıraklı yılana çevirir, elini ısırtırım."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Saul çikolatayı cebine koydu. "Suyun ne kadar güzel olduğunu bilemezsin." Kahveye uzandı. "Biraz daha içer misin?"

Saul kahveyi koyarken bir anlığına gözlerini kapadı.

Yanımda Sokrates var, diye düşündü. Sokrates ve Platon, Nietzsche ve Schopenhauer. Laflarına bakacak olursak bu adam bir dâhi. Kabiliyetine bakacak olursak adam inanılmaz! Beraber geçireceğimiz uzun, zahmetsiz günleri ve serin geceleri düşün! Hiç de fena bir yıl olmayacak. Hem de hiç.

Kahveyi döktü.

"Sorun nedir?"

"Hiç," Saul'ün kafası karışmıştı, tedirgindi.

Yunanistan'da olacağız. Atina'da. İstersek Romalı yazarları araştırırken Roma'da oluruz. Partenon ve Akropol'de duracağız. Bunlardan sadece bahsetmeyeceğiz, oralarda olacağız. Bu adam bunu yapabilir. Gücü buna yeter. Racine'in oyunlarından bahsederken sadece benim için bir sahneyi ve oyuncuları yaratabilir. Tanrım, hayat hiç bu kadar güzel olmamıştı. Burada bu yeteneklerle hasta olmak Dünya'da bu yetenekler olmadan sağlıklı olmaktan iyiydi. Bir Yunan dramını, M.Ö 31 yılında, bir Yunan amfitiyatrosunda seyretmek kaç kişiye nasip olmuştur ki?

Ve eğer sorarsam, sakin sakin ve içtenlikle sorarsam, bu adam Schopenhauer'in, Darwin'in, Bergson'un ve çağlar boyunca yaşamış tüm fikir adamlarının şeklini alır mıydı? Evet, neden olmasın? Oturup Nietzsche ve Platon'la yüz yüze konuşabilmek...

Tek bir sorun vardı. Saul sallandığını hissetti. Diğerleri. Bu ölü denizin dibindeki diğer hastalar.

Adamlar onlara doğru geliyordu.

Roketin parıltısını, inişini, içinden çıkan yolcuyu görmüşlerdi. Şimdiyse yavaş yavaş, acı çekerek yeni geleni karşılıyorlardı.

Saul üşüyordu. “Bak,” dedi. “Mark, bence dağlara kaçsak iyi olur.”

“Neden?”

“Şu gelenleri görüyor musun? Bazıları delidir.”

“Sahiden mi?”

“Evet.”

“Tecrit yüzünden mi böyleler?”

“Evet, öyle. Gitsek iyi olacak.”

“Pek tehlikeli görünmüyorlar. Çok yavaş hareket ediyorlar.”

“Bunların sağı solu belli olmaz, şaşırırsın.” Mark, Saul’e baktı. “Titriyorsun. Neden titriyorsun ki?”

“Konuşarak vakit kaybetmeyelim,” dedi Saul hızla kalkarak.

“Hadi. Senin kabiliyetini keşfettiklerinde ne olacağını anlamıyor musun? Senin için savaşacaklar. Birbirlerini, hatta seni bile, seni elde etme hakkı için öldürebilirler.”

“Ama ben kimseye ait değilim,” dedi Leonard Mark.

Saul’e baktı. “Hayır. Sana bile ait değilim.”

Saul başını hızla salladı. “Bunu düşünmemiştim bile.”

“Düşünmemiş miydin?” Mark güldü.

“Tartışacak vaktimiz yok,” diye cevap verdi Saul gözlerini kırparak, kırmızı yanaklarıyla. “Hadi!”

“İstemiyorum. O adamlar gelene kadar burada oturacağım. Paylaşmayı sevmeyen birisin. Ama bu hayat benim hayatım.”

Saul içinde bir çirkinlik hissetti. Yüz ifadesi değişiyordu.

“Dediğimi duydun.”

“Dosttan düşmana pek de çabuk döndün,” dedi Mark.

Saul ona yumruk attı. Düzgün, hızlı bir hamleydi.

Mark yana kaçtı ve güldü. “Pek sanmıyorum.”

Times Meydanı’nın ortasındaydılar. Arabalar kornalarını çalarak üzerlerine geliyor, binalar mavi gökyüzüne yükseliyordu.

“Yalan bunlar!” diye bağırdı Saul, görsel darbe onu sersemletmişti. “Tanrı aşkına, Mark, yapma! Adamlar geliyor. Seni öldürecekler!”

Mark kaldırımda oturmuş şakasına gülüyordu. “Gelsinler. Hepsini kandırabilirim.”
New York, Saul’ün dikkatini dağıtmıştı. Yaratılma amacı da buydu zaten. Oradan uzakta geçen onca aydan sonra Saul’ün dikkatini o korkunç güzelliğe kaydırmak Mark’a saldırmak yerine sadece orada duracak, tanıdık ama yabancı manzaranın tadını çıkaracaktı.
Saul gözlerini kapadı. “Hayır.” Geriye doğru düştü, Mark’ı da yanına çekmişti. Kornalar kulaklarında çığlık çığlığaydı. Frenler şiddetle tıslıyordu. Mark’ın çenesine vurdu.
Sessizlik.
Mark deniz tabanında yatıyordu.
Kendinden geçmiş adamı kollarına alıp ağır ağır koşmaya başladı.
New York gitmişti. Geriye sadece ölü denizin engin sessizliği kalmıştı. Adamlar yaklaşıyordu. Değerli yüküyle tepelere doğru gidiyordu, kollarında New York, yeşil topraklar, berrak pınarlar ve eski dostları vardı. Bir kez düştü ve kalkmak için çırpındı. Koşmayı kesmedi.
Gece mağarayı doldurdu. Rüzgar içeri girip çıkıyor, ufak ateşi çekiştiriyor, külleri savuruyordu.
Mark gözlerini açtı. İplerle bağlanmış, mağaranın kuru duvarına yaslanmış, ateşin karşısında duruyordu.
Saul ateşe bir tahta parçası daha attı. Arada bir kedi ürkekliğiyle mağaranın girişine bakıyordu.
“Aptalsın sen.”
Saul irkildi.
“Evet,” dedi Mark, “Aptalsın. Bizi bulacaklar. Altı ay aramaları gerekse bile bizi bulacaklar. New York’u uzaktan da olsa bir serap gibi gördüler. Biz de ortasındaydık. Meraklanıp izimizi sürmeyeceklerini düşünmek saçma olur. ”
“Ben de seni alır yola düşerim,” dedi Saul ateşe bakarak.
“Peşimden gelirler.”
“Kes sesini!”
Mark gülümsedi. “Eşinle böyle mi konuşacaksın?”
“Beni duydun!”
“Ah, ne güzel bir evlilik bu böyle! Senin açgözlülüğün ve benim zihinsel kabiliyetim. Şimdi ne görmek istersin? Sana çocukluk anılarından birazını göstereyim mi?”

Saul alnından ter damladığını hissetti. Adamın şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordu. “Evet,” dedi.

“Peki,” dedi Mark. “Seyret!”

Kayalardan alevler fışkırdı. Sülfür onu boğdu. Kükürt çukurları patladı ve sarsıntılar mağarayı salladı. Ayağa fırlayan Saul öksürdü ve cehennem onu sendeletti, yaktı ve kuruttu.

Cehennem kayboldu. Mağara geri döndü.

Mark gülüyordu.

Saul gidip onun başında durdu. Eğildi ve soğuk bir sesle “Sen,” dedi.

“Ne bekliyordun ki?” diye bağırdı Mark. “Bağlandım, taşındım ve yalnızlıktan delirmiş birinin entelektüel gelini oldum. Bunlar hoşuma mı gitti sanıyorsun?”

“Kaçmayacağına söz verirsen seni çözerim.”

“Böyle bir söz veremem. Ben başına buyruk biriyim. Kimseye ait değilim.”

Saul diz üstü çöktü. “Ama ait olman gerekiyor, anlıyor musun? Ait olman gerekiyor. Gitmene izin veremem!”

“Sevgili dostum, sen böyle laflar ettikçe ben senden uzaklaşıyorum. Biraz akıllı ve mantıklı davransan dost olabilirdik Bu hipnotik iyilikleri de seve seve yapardım. Ne de olsa bunu kolaylıkla yapabiliyorum. Eğlenceli bile oluyor. Ama sen işi berbat ettin. Beni kendine saklamak istedin. Diğerlerinin beni senden alacağından korktun. Ama ne kadar da yanıldın! Hepinizi mutlu edecek kadar güçlüyüm. Beni ortaklaşa kullanabilirdiniz. Kendimi çocukların arasındaki bir tanrı gibi hissederdim, nazik olur, iyilik yapardım, siz de karşılığında bana ufak hediyeler, birkaç lokma yiyecek verirdiniz.”

“Üzgünüm, çok üzgünüm!” diye yakardı Saul. “Ama o adamları çok iyi tanıyorum.”

“Sen onlardan farklı mısın? Değilsin! Dışarı çık da bak, geliyorlar mı diye. Bir ses duydum galiba.” Saul koştu. Mağara girişinden gecenin doldurduğu dere yatağına baktı. Mat figürler hareketlendi. Gördükleri sadece rüzgarın oynattığı çalılar mıydı? Titremeye başladı. Tatlı, ağrılı bir titremeydi bu.

“Görünürde bir şey yok.” Döndüğü mağara boştu.

Ateşin yandığı yere bakıp kaldı. “Mark!”

Mark gitmişti.

Mağara, kayalar, taşlar, çakıl taşları ve tek başına yanan ateş ve uğuldayan rüzgar dışında bir şey yoktu. Ve Saul orada, şaşkın ve uyuşmuş halde, duruyordu.

“Mark! Mark! Geri dön!”

Mark başkalarının yaklaştığını söyleyerek onu kandırmış, bağlarını yavaş ve dikkatlice çözerek kaçmıştı. Ama nereye?

Mağara derindi, ama düz bir duvarla bitiyordu. Mark onun yanından geçip geceye karışmış olamazdı. Nasıl kaçınıştı o zaman?

Saul ateşin yanından geçti. Bıçağını çekti ve mağaranın duvarına yaslanmış büyük bir kayaya yaklaştı. Gülümsedi ve bıçağını hafifçe kayaya vurdu. Sonra bıçağını kayaya saplamak için geri çekti.

“Dur!” diye bağırdı Mark.

Kaya kayboldu. Mark oradaydı.

Saul bıçağını indirmedi. Alevler yanaklarına vuruyordu. Gözlerinde delilik vardı.

“işe yaramadı,” diye fısıldadı. Eğilip ellerini Mark’ın boğazına koydu ve parmaklarını kapadı. Mark hiçbir şey demedi, ama kıvranıyor, alaycı gözleri Saul’e Saul’ün bildiği şeyleri söylüyordu.

Beni öldürürsen, dedi gözler, hayallerine ne olacak? Beni öldürürsen derelere ve alabalıklarına ne olacak? Öldür beni, Platon’u, Aristoteles’i, Einstein’ı öldür, evet, hepimizi öldür! Hadi, boğ beni. Cesaretin varsa yap bunu.

Saul’ün parmakları Mark’ın boğazını bıraktı. İkisi de başlarını çevirdi.

Diğerleri oradaydı. Beş kişiydiler, yolda bitkin düşmüş, nefes nefese kalmışlardı. Işığın vurduğu son noktada bekliyorlardı.

“İyi akşamlar,” diye seslendi Mark gülerek “içeri girin, gelin, beyler!”

Şafak söktüğünde tartışmalar şiddetle devam ediyordu. Bağları yeni çözülen Mark bileklerini ovdu ve kızgın bakışlarla diğerlerini süzen adamların arasına oturdu. Maun kaplı bir konferans salonu ve hepsinin oturduğu mermer bir masa yarattı. Saçları sakallarına karışmış, kötü kokulu, terli ve açgözlü adamlar gözlerini hazineye dikmişti.

Sonunda Mark “Bu durumu ancak böyle çözeriz,” dedi. “Hepiniz bana belirli gün ve saatlerde geleceksiniz. Hepinize eşit davranacağım. Şehir mülkü olacağım, isteyen hizmetlerimden faydalanabilecek. Bence bu yeterince adil olur. Saul’e gelince... O şimdilik deneme sürecinde. Tekrar

medeni bir insan olduğunu kanıtladığı zaman ona da bir iki kez yardım ederim. O zamana denk onunla yapacak işim yok.”

Diğer sürgünler Saul’e bakıp sırıttı.

“Üzgünüm,” dedi Saul. “Ne yaptığımı bilmiyordum. Şimdi iyiyim.”

“Göreceğiz,” dedi Mark. “Bir ay zaman verelim. Olur mu?”

Diğerleri Saul’e bakıp sırıttı.

Saul bir şey demedi. Mağaranın zeminine bakarak oturuyordu.

“Şimdi,” dedi Mark. “Pazartesileri senin günün, Smith.”

Smith başını salladı.

“Salıları bir saat kadar Peter’a bakacağım.” Peter başını salladı.

“Çarşambaları Johnson, Holtzman ve Jim’e bakarım.”

Son üç adam birbirine baktı.

“Haftanın geri kalanında kesinlikle yalnız bırakılacağım, duydunuz mu?” dedi Mark. “Biraz, hiçten iyidir. Kurallara uymazsanız hiçbirinize yardım etmem.”

“Belki biz seni ettiririz,” dedi Johnson. Diğerlerinin bakışları üzerine çevrilmişti. “Biz beş kişiyiz. Ona ne istersek yaptırabiliriz. Beraber çalışırsak elimize harika bir fırsat geçer.”

Mark “Aptal olmayın,” diye uyardı diğerlerini. “Bırak da konuşayım,” dedi Johnson. “Bize ne yapacağını söylüyor. Neden ne yapacağını biz ona söylemiyoruz ki? Ondan iri miyiz, değil miyiz? Bir de bizi tehdit ediyor! Tırnaklarının arasına ince tahta parçaları sokayım veya parmaklarını çelik törpüyle biraz yakayım da görelim yardım ediyor muymuş, etmiyor muymuş? Neden hafta boyu her gece istediğimiz olmuyormuş, bilmek istiyorum."

“Onu dinlemeyin!” dedi Mark. “Delirmiş. Ona güvenilmez. Ne yapacağım biliyorsunuz, değil mi? Hepinizi teker teker savunmasızken yakalayacak ve öldürecek, evet, hepinizi öldürecek ki benimle yalnız kalabilsin! Öyle bir adam o.”

Dinleyenler gözlerini kırparak önce Mark’a, sonra Johnson’a baktı.

“Aslında boşuna konuşuyoruz, birbirinize güvenmenizin olanağı yok. Sırtınızı döndüğünüz an diğerlerinden biri sizi öldürür. Hattâ diyorum ki, bu hafta bitmeden ya ölmüş ya da ölüyor olacaksınız.”

Maun odada soğuk bir rüzgar esti. Oda kaybolmaya ve tekrar bir mağara olmaya başladı. Mark bu şakadan bıkmıştı. Mermer masa yağdı ve buharlaştı.

Adamlar hayvan gözü gibi ufak ve parıldayan gözleriyle birbirlerine şüphe dolu bakışlar atıyordu. Söylenenler doğruydu. Sona kalacak olan şanslı kişi ortadaki o entelektüel hazineyi alana kadar birbirlerini tuzağa düşürüp öldürdüklerini görebiliyorlardı.

Saul onlara baktı, kendini yalnız ve huzursuz hissetti. İnsan bir kez hata yapmaya görsün, yanlış yaptığını kabul edip baştan başlamak ne kadar da zordur. Hepsi hatalıydı. Uzun zamandır kayıptılar. Şimdiyse kayıptan beter olmuşlardı.

“Durum yeterince kötü değilmiş gibi,” dedi Mark sonunda, “birinizde de tabanca var. Diğerlerindeyse sadece bıçak. Ama biliyorum ki, birinizde tabanca var.”

Herkes yerinden sıçrayıp ayağa kalktı. “Arayın!” dedi Mark. “Tabanca kimdeyse bulun, yoksa hepiniz öleceksiniz! ”

Bu son söz ortalığı karıştırmaya yetti. Adamlar kimi ilk önce arayacaklarını bilemeden birbirlerine girdi. Boğuşuyor ve bağırıyorlardı, Mark’sa onları iğrenerek seyrediyordu.

Johnson geri çekildi, eli ceketindeydi. “Tamam,” dedi. “Bu işi burada bitirsek de olur. Al bakalım, Smith.”

Ve Smith’i göğsünden vurdu. Smith yere düştü. Diğer adamlar bağırdı. Ayrıldılar. Johnson nişan aldı ve iki kez daha ateş etti.

“Durun!” diye bağırdı Mark.

Kaya ve mağara ve gökyüzünden çıkan New York etraflarında yükseldi. Güneş yüksek kulelerde parlıyordu. Trenler kükreyerek geçiyor, römorkörler düdüklerini çalıyordu. O yeşil kadın heykeli elinde meşalesiyle körfezin karşısına bakıyordu.

“Bakın, sizi aptallar!” dedi Mark. Central Park bahar filizleriyle kaplandı. Rüzgar üzerlerine yeni kesilmiş çim kokusu taşıdı.

Ve New York’un ortasında şaşırıp kalan adamlar tökezledi. Johnson tabancasını üç kez daha ateşledi. Saul koşarak ileri çıktı. Johnson’a çarptı ve tabancayı onun elinden çekti. Tabanca bir kez daha ateş aldı.

Adamlar kavgayı bıraktı.

Durdular. Saul, Johnson’ın karşısında yerde yatıyordu. Boğuşmayı bıraktılar.

Korkunç bir sessizlik vardı. Adamlar durup izledi. New York denize battı. Tıslayarak, fokurdayarak, iç çekerek; yıkılan metalin ve eski zamanın feryadıyla muazzam binalar eğildi, yamuldu, aktı ve çöktü.

Mark binaların arasında duruyordu. Sonra, göğsünde muntazam kırmızı bir delikle, tek kelime etmeden, tıpkı bir bina gibi yere yığıldı.

Saul yerdeydi, adamlara ve cesede bakıyordu.

Kalktı, tabanca elindeydi.

Johnson hareket etmedi, hareket etmekten korkuyordu.

Hepsi gözlerini kapattı ve tekrar açtı, böyle yaparak önlerinde yatan adamı canlandırabileceklerini düşünmüşlerdi.

Mağara soğuktu.

Saul ayağa kalktı ve elindeki tabancaya baktı. Tabancayı vadiye, karanlığa doğru attı ve düşmesini seyretmedi bile.

Cesede sanki orada olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyorlardı. Saul eğilip Leonard'ın cansız elini tuttu. "Leonard!" dedi yavaşça. Leonard'ın elini salladı. "Leonard!"

Leonard Mark hareket etmedi. Gözleri kapalıydı, göğsü inip kalkmıyordu. Soğumaya başlamıştı.

Saul kalktı. "Onu öldürdük," dedi adamlara bakmadan. Ağzı yine kan doluyordu. "Öldürmek istemediğimiz tek adamı öldürdük." Titreyen ellerini gözlerine götürdü. Diğer adamlar bekliyordu.

"Bir kürek bulun," dedi Saul. "Gömün onu." Arkasını döndü. "Artık sizinle alakam olmaz benim." '

Biri kürek bulmaya gitti.

Saul o kadar güçsüz düşmüştü ki hareket edemiyordu. Bacakları toprağa kök salmış gibiydi. Kökler yalnızlıkla, korkuyla ve gecenin ayazıyla besleniyordu. Ateş neredeyse sönmüştü ve mavi dağların üzerinden artık sadece çifte ayışığı geçiyordu.

Birinin kürekle toprağı kazdığı duyulabiliyordu.

"Zaten ona ihtiyacımız yoktu," dedi biri gereğinden yüksek sesle.

Kürek sesleri devam etti. Saul yavaşça yürüdü ve kararmış bir ağacın yanına sırtını yaslayıp kumda oturana kadar kendini bıraktı. Elleri kucağında körlemesine duruyordu.

Uyku, diye düşündü. Şimdi hepimiz uyuyacağız. Elimizde en azından bu var. Uyumak, New York'u ve diğer şeyleri düşünmek.

Yorgundu, gözlerini yavaşça kapattı. Burnunda, ağzında ve titreşen gözlerinde kan toplanıyordu.

"Nasıl yapıyordu?" diye sordu yorgun bir sesle. Başı göğsüne doğru düştü. "New York'u nasıl buraya getiriyor, bizi nasıl orada yürütebiliyordu?

Deneyelim. O kadar da zor olmamalı. Düşün! New York'u düşün," diye fısıldadı uykuya dalarken. "New York ve Central Park ve sonra baharda Illionis, çiçek açan elma ağaçları ve yeşil çimler." işe yaramadı. Aynı şey değildi. New York gitmişti ve hiçbir şey onu geri getiremezdi. Her sabah kalkacak, ölü denizde yürüyüp onu arayacak, sonsuza kadar Mars'ı gezip onu arayacak ve asla bulamayacaktı. Sonunda yürümekten çok yorulup uzanacak, New York'u zihninde aramayı deneyecek ve bulamayacaktı.

Uykuya dalmadan önce son duyduğu şey küreğin kalkması, inmesi ve metalin muazzam gürültüsüyle, kalkan altın sisle, kokuyla ve renkle ve sesle New York'un çöktüğü, düştüğü ve gömüldüğü bir çukuru kazması oldu.

Saul gece boyunca uykusunda ağladı.

Betoniyer

Açık penceresinin dibindeki yaşlı cadıların kuru otlar gibi hışırdamasını dinledi:

“Korkak Ettil! Dönek Ettil! Mars’ın Dünya’ya açtığı şanlı savaşta savaşmayacak olan Ettil!”

“Konuşmaya devam edin, cadılar!” diye bağırdı Ettil.

Sesleri Mars gökyüzünün altındaki uzun kanallardaki su gibi dökülüp azaldı, mırıltıya dönüştü.

“Bu korkunç gerçeğin gölgesinde büyümek zorunda kalacak oğlun babası Ettil!” dedi buruşuk yaşlı kadınlar. Sinsi gözlerini taşıyan başlarını yavaşça birbirlerine vurdular. “Yazık, pek yazık!” Ettil’in eşi odanın diğer tarafında ağlıyordu. Gözyaşları yağmur gibiydi. Damla damla yağıyor, düştükleri yeri serinletiyordu. “Ah, Ettil, nasıl böyle düşünürsün?”

Ettil tüm sabah boyunca ona ince, altın kaplı çerçevesinden şarkı söyleyerek hikâye okuyan metal kitabını bir yana bıraktı.

“Açıklamayı denedim,” dedi. “Mars’ın Dünya’yı işgal etmesi çok saçma. Bizi tamamen yok ederler.” Dışarıda gürültü, patırtı, pirinç çalgılardan yükselen notalar, bir davul, bir bağırış, uygun adım yürüyen ayaklar, flamalar ve şarkılar vardı. Askerler, omuzlarında ateş silahları, ayaklarını yere vura vura taş sokaklardan geçiyor, çocuklarsa peşlerinden geliyordu. Yaşlı kadınlar kirli bayraklar sallıyordu.

“Ben Mars’ta kalıp kitap okuyacağım,” dedi Ettil.

Kapıya sertçe vuruldu. Tylla kapıya baktı. Kayınpeder içeri daldı. “Damadım hakkında duyduklarım doğru mu? Damadım hain mi?”

“Evet, baba.”

“Mars ordusuna katılıp savaşmayacak mısın?”

“Hayır, baba.”

“Tanrılar adına!” Yaşlı kayınpeder kıpkırmızı olmuştu. “Veba olasın! Vuracaklar seni.”

“Vurun beni de bitsin!”

“Bir yerleri işgal etmeyen Marslı da nerede görülmüş! Nerede!”

“Hiçbir yerde. Bunun oldukça inanılmaz olduğunu kabul etmeliyim.”

“İnanılmaz,” diye seslendi cadılar pencerenin altından.

“Baba, onu ikna edemez misin?” dedi Tylla.

“Bu gübre yığınını mı ikna edeyim?” diye bağırdı kayınpeder gözleri sinirden parlayarak Gelip Ettil’in başında dikildi. “Bandolar çalıyor, hava güzel, kadınlar ağlıyor, çocuklar zıplıyor, her şey muntazam, erkekler cesurca uygun adım yürüyor ve sen burada oturuyorsun! Utan!”

“Utan,” diye ağlaştı çalılardan gelen sesler.

“Boş laflarınızı da alın, defolun gidin evimden," dedi Ettil bir anda patlayarak. “Madalyalarınızı ve davullarınızı alıp gidin!”

Kayınpederini itip bağıran eşini geçmişti ki tam o anda kapı sonuna kadar açıldı ve içeri birtakım asker girdi.

Bir ses “Ettil Vrye?” diye bağırdı.

“Evet!”

“Tutuklusunuz!”

Bronz giysili adamlar tarafından sürüklenirken “Hoşça kal, sevgili eşim. Ben bu aptallara beraber savaşa gidiyorum!” diye bağırdı Ettil.

“Güle güle, güle güle,” dedi kasaba cadıları, gözden kaybolurken.

Hücre temiz ve düzenliydi. Kitapsız kalan Ettil sinirliydi. Parmaklıkları kavradı ve roketlerin gece vakti kalkışını izledi. Yıldızlar soğuk ve sayısızdı; roketler aralarından geçerken etrafa saçılıyor gibiydiler.

“Aptallar,” diye fısıldadı Ettil. “Aptallar!”

Hücrenin kapısı açıldı. Bir adam orası, burası, her tarafı kitapla dolu bir tür araçla içeri girdi. Arkasındaysa bir subay belirdi.

“Ettil Vrye, evinde neden bu yasadışı Dünya kitaplarını bulundurduğu öğrenmek istiyoruz. Bu *Harika Hikâyeler, Bilimsel Öyküler ve Fantastik Hikâyeler* nüshaları sende ne arıyor? Açıkla.” Adam Ettil’in bileklerini sıktı.

Ettil bileklerini çekti. “Beni vuracaksanız vurun. Bu Dünya edebiyatı yüzünden işgale katılmayacağım zaten. İşgalinizin bu nedenle başarısız olacak.”

“Nasıl?”

Subay yüzünü astı ve sararmış dergilere baktı. “İstediğini al,” dedi Ettil. “Hangisi olursa olsun. Dünya takvimine göre 1929, 30’lardan 5O’lere kadar, on hikayeden dokuzunda Marslılar Dünya’yı başarıyla işgal ediyor. ”

“Oh, oh!” Subay gülümsedi.

“Ve sonra yeniliyoruz,” dedi Ettil.

“Böyle kitaplar bulundurmak vatana ihanettir!”

“Öyle diyorsanız öyle olsun. Ama bırakın da birkaç çıkarım yapayım. Her seferinde işgal genelde atletik, İrlandalı ve tek başına olan, Mick, Rick, Jick veya Bannon adlı bir genç adamın Marslıları yok etmesiyle durduruluyor.”

“Buna inanmıyorsundur herhalde!”

“Hayır, Dünyalıların bunu sahiden yapabileceğine inanmıyorum. Hayır. Ama görüyorsunuz ya, nesiller boyunca Dünyalı çocuklar bu tür eserleri okuyup özümsemiş. Sadece işgallerin başarıyla defedilmesini konu alan bir edebi türleri var. Aynısını Mars edebiyatı için söyleyebilir misiniz?”

“Şey...”

“Hayır.”

“Galiba öyle.”

“Öyle olduğunu siz de biliyorsunuz. Biz hiç böyle fantastik hikayeler yazmadık. Şimdiyse isyan ediyoruz, saldırıyoruz ve öleceğiz.”

“Yürüttüğün mantığı anlamıyorum. Bunun bu dergilerdeki hikayelerle alakası nedir?”

“Moral. Çok önemli bir nokta. Dünyalılar kaybedemeyeceklerini biliyor. Damarlarında akan kan gibi bu. Kaybedemezler. Ne kadar iyi planlanırsa planlansın her işgali defedeceklerdir. Gençlerinin böylesine hikâyeleri okuması onlara boy ölçüşemeyeceğimiz bir inanç kazandırmış. Biz Marslılar ne haldeyiz? Sonuçtan emin değiliz, başarısızlığa uğrayabileceğimizi biliyoruz. Çalan davullara, öten borazanlara bakmayın, bizim moralimiz düşük.”

“Bu ihanet taşıyan lafları dinlemeyeceğim,” diye bağırdı Subay. “Bu kitaplar, tıpkı senin gibi, on dakika içinde yakılacak. Bir seçim şansın var, Ettil Vrye. Savaş Lejyonu’na katıl veya yan.”

“Ölümler arasında bir seçim. Ben yanmayı seçiyorum.”

“Nöbetçiler!”

Ettil itile kakıla çıkarıldığı avluda özenle biriktirdiği kitaplarının yakıldığını gördü. Özel bir çukur hazırlanmış, içi bir buçuk metreye kadar yağ ile doldurulmuştu. Bu çukur muazzam bir gürlemeyle ateşe verildi. Bir dakika içinde Ettil bu çukura itilecekti.

Avlunun diğer ucunda, gölgede kasvetlice duran oğlu gözüne çarptı. Çocuk tek başınaydı, büyük sarı gözleri hüzün ve korkuyla parlıyordu. Elini

uzatmıyor, konuşmuyordu, sadece babasına ölmekte olan, konuşamayan ve yardım bekleyen bir hayvanın bakışlarıyla bakıyordu.

Ettil yanan çukura baktı. Kaba ellerin onu yakaladığını, soyduğunu ve ölümün sıcak çevresine ittiğini hissetti. Ettil ancak o zaman yutkunup “Durun!” diye bağırdı.

Turuncu ateşin parlaklığı yüzüne vuran Subay titreyen havada ileri çıktı. “Ne var?”

“Savaş Lejyonu’na katılacağım,” diye cevap verdi Ettil.

“Peki! Bırakın onu!”

Ettil’i tutan eller çekildi.

Ettil arkasını döndüğünde avlunun öte yanında duran oğlunu gördü. Oğlu gülümsemiyor, sadece bekliyordu. Gökyüzünde bronz bir roket yıldızların arasında alevler saçarak ilerliyordu...

“Ve şimdi bu gözü pek savaşçıları uğurluyoruz,” dedi Subay. Bando çalıyor ve rüzgar terli ordunun üzerine nazikçe tatlı gözyaşlarını taşıyordu Çocuklar hoplayıp zıplıyordu. Ettil karmaşanın ortasında gurur dolu gözyaşları döken eşini gördü, oğluysa annesinin yanında vakur ve sessizdi.

Gemiye doğru uygun adım yürüdüler, herkes cesurdu ve gülüyordu. Kendilerini örümcek ağlarına attılar. Dar gemi boyunca örümcek ağlarına yerleşmiş aylaklık eden tembel adamlar vardı. Bir şeyler kemiriyor, bekliyorlardı. Büyük bir kapak kapandı. Bir vana tısladı.

“Dünya’ya ve yıkıma,” diye fısıldadı Ettil.

“Ne?” diye sordu biri.

“Şan ve zafere,” dedi Ettil yüzünü ekşiterek.

Roket kalkışa geçti.

Uzay, diye düşündü Ettil. Uzayın siyah mürekkepleri ve pembe ışıkları arasında bronz bir çaydanlığa binmiş hızla gidiyoruz. Gökyüzüne bakan Dünyalıların gözlerini korku alevleriyle doldurmak için gönderilmiş bir bayram roketi gibiyiz. Şu an, burada, evinden, eşinden, çocuğundan çok uzakta olmak nasıl bir duygu?

Titremesini analiz etmeye çalıştı. En saklı iç organlarını Mars’a bağlayıp bir milyon kilometre öteye sıçramak gibiydi. Kalbin hala Mars’ta atıyor, parlıyor olurdu. Beynin Mars’ta kalır, unutulmuş bir meşale gibi düşünür dururdu. Miden Mars’ta kalır, son yemeğini hazmetmeye çalışırken uykulu olurdu. Akciğerlerin hala Mars’ın serin, mavi şarap gibi havasında olurdu,

geri kalanına hasret bir parçan katlanmış yumuşak bir körük gibi tekrar açılmak için haykırırdı.

Ama sen buradasın, dişlisiz, çarksız bir makinesin. Yetkililerin otopsi yaptıktan sonra önemli olan her yerini boş denizlerin ve karanlık tepelerin üzerine saçtığı bir bedensin. Boş, feri sönmüş, soğuksun, geriye sadece Dünyalılara ölüm sunacak ellerin kalmış. Artık bir çift elden ibaretsin, diye düşündü soğuk boşlukta.

Bu devasa ağda yatıyorsun. Etrafında başkaları da var, ama onlar bütün, kalpleri ve bedenleri bütün. Ama senden kalan yaşayan ne varsa Mars'ta, akşam rüzgarlarında ıssız denizlerde yürüyor. Buradaki şey, bu soğuk kilden şey, çoktan ölmüş. "Silah başına, silah başına!"

"Hazır olun, hazır olun!"

"Kalkın!"

"Ağlardan inin, çabuk!"

Ettil hareket etti. Onun önünde bir yerde iki soğuk eli hareket etti.

Her şey ne kadar da hızlı gelişti, diye düşündü. Bir yıl önce Dünya'dan bir roket Mars'a gelmişti. Bilim adamlarımız o inanılmaz telepatik kabiliyetleriyle roketi kopyalamış, işçilerimiz o inanılmaz fabrikalarıyla roketten yüzlerce üretmişti. O zamandan beri Mars'a Dünya'dan hiç roket gelmemişti, ama biz, hepimiz, dillerini çok iyi biliyorduk. Kültürlerini, düşünce tarzlarını biliyorduk. Ve şimdi dehamızın bedelini ödeyecektik...

"Silahlar hazır!"

"Tamam!"

"Nişangâhları ayarlayın!"

"Kilometre olarak mı?"

"On altı bin!"

"Saldırın! "

Uğultulu bir sessizlik. Roketin duvarlarında vızıldayan böceklerin sessizliği. Ufacık bobinlerin böcek gibi vızıldaması ve manivela ve dişlilerin hızla dönüşü. Bekleyen adamların sessizliği. Koltuk altlarında, alında ve dik dik bakan solgun gözlerin altında yavaşça ve durmadan ter bırakan salgı bezlerinin sessizliği!

"Bekleyin! Hazır olun!"

Ettil akıl ve mantığına tırnaklarını geçirip sıkıca tutundu.

Sessizlik, sessizlik, sessizlik. Bekleyiş.

İiiiii-i-i!

“Nedir o ses?”
“Dünyalı telsizi!”
“Bağlantı kurun!”
“Bize ulaşmaya çalışıyorlar. Bağlantı kurun!” *Iii-i-i-i!*
“Tamam, buradalar! Dinleyin!”
“Mars işgal filosuna sesleniyoruz!”
Dinleyişin sessizliği ve böcek vızıldaması Dünya’nın sesini bekleyenlerin odalarını doldurmak için geri çekiliyor.
“Dünya’dan arıyoruz. Ben William Sommers, Amerikalı Yapımcılar Birliği Başkanı!”
Ettil mevziisine sıkıca tutundu, ileri doğru eğilmiş, gözlerini kapatmıştı.
“Dünya’ya hoş geldiniz.”
“Ne?” diye kükredi roketteki adamlar. “Ne dedi?”
“Evet, Dünya’ya hoş geldiniz.”
“Numara yapıyorlar!”
Ettil ürperdi, gözlerini açıp tavandan gelen görünmeyen ses şaşkınlıkla baktı.
“Hoş geldiniz! Yeşil ve endüstriyel Dünya’ya hoş geldiniz!” dedi dostane bir ses. “Kanlı bir işgali sonsuza kadar sürecek bir dostluğa çevirmek için sizi coşkuyla selamlıyoruz.”
“Numara!”
“Susun, dinleyin!”
“Uzun yıllar önce biz Dünyalılar savaştan vazgeçtik ve tüm atom bombalarımızı imha ettik. Hazırlıksızız ve artık sizi selamlamaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Siz iyi ve merhametli işgalcilerden tek istediğimiz bize merhamet göstermenizdir. ”
“Bu doğru olamaz!” diye fısıldadı bir ses.
“Numaradır kesin!”
“İnin ve coşkuyla karşılanın hepiniz,” dedi Dünyalı Bay William Sommers. “İstediğiniz yere inin. Dünya sizindir; hepimiz kardeşiz!”
Ettil gülmeye başladı. Odadaki herkes dönüp ona baktı. Diğer Marslılar gözlerini kırptı. “Delirdi!”
Ettil diğerleri ona vuruncaya kadar gülmeyi sürdürdü.
Green Town, Kaliforniya’daki sıcak roket pistinin ortasında duran kısa boylu, şişman adam cebinden temiz bir beyaz mendili çıkardı ve bununla ıslak alnını yavaşça sildi. Gözlerini kısıp yeni inşa edilmiş platformun

üzerinden kol kola vermiş polislerin ardındaki elli bin kişiye baktı. Herkes gökyüzüne bakıyordu.

“Oradalar!”

Tutulan nefesler.

“Hayır, martılarmış sadece.”

Hayal kırıklığı.

“Onlara savaş ilan etmenin daha iyi bir fikir olacağını düşünmeye başladım,” diye fısıldadı Başkan. “Sonra da evimize giderdik”

“Şşş!” dedi eşi.

“Orada!” Kalabalık uğuldadı.

Marslıların roketleri güneşten çıkıp geldi.

“Herkes hazır mı?” Başkan etrafa gergin bakışlar attı.

“Evet, efendim,” dedi 1965 Kaliforniya Güzeli.

“Evet,” dedi 1940 Amerika Güzeli, evde hasta yatan 1966 Amerika Güzeli’nin yerine son dakikada gelmişti.

“Evet, efendim!” dedi Bay 1956 Yılı Sarı Fernando Vadisi’ndeki En Büyük Greyfurtun Yetiştiricisi şevkle.

“Bando hazır mı?”

Bandodakiler pirinç enstrümanlarını silah tutar gibi hazır tutuyordu.

“Hazırız!”

Roketler iniş yaptı. “Başlayın!”

Bando “işte geliyorum Kaliforniya” adlı şarkıyı on kez çaldı.

Öğlen on ikiden bire kadar Başkan ellerini sessiz ve endişeli roketlere doğru sallayarak bir konuşma yaptı.

Biri çeyrek geçe roketlerin kapıları açıldı.

Bando “Ey Sen Altın Eyalet” adlı şarkıyı üç kez çaldı.

Ettil ve diğer Marslılardan elli tanesi, silahları ateşe hazır, roketten dışarı atladı.

Başkan elinde Dünya’nın anahtarıyla ileri çıkıp koşmaya başladı.

Bando “Noel Baba Şehre Geliyor” şarkısını çaldı ve Long Beach’ten gelen korodakiler şarkının sözlerini “Marslılar Şehre Geliyor” diye değiştirerek bandoya eşlik ettiler.

Karşı tarafın silahsız olduğunu gören Marslılar rahatladı, ama silahlarını bırakmadı.

Bir buçuktan ikiyi çeyrek geçeye kadar Başkan konuşmasını bir kez de Marslılar için tekrarladı.

İki buçukta 1940 Amerika Güzeli eğer sıraya geçerlerse tüm Marslıları öpmeye gönüllü oldu.

İki buçuğu on saniye geçe bando, 1940 Amerika Güzeli'nin önerisinin yarattığı şaşkınlığı gizlemek için "Nasılsınız, Millet" adlı şarkıyı çaldı.

İkiyi otuz beş geçe Bay En Büyük Greyfurt, Marslılara iki tonluk bir kamyon dolusu greyfurt sundu.

İkiyi otuz yedi geçe Başkan, Elite ve Majestic sinemalarına bedava giriş kartlarını Marslılara sundu ve bu jesti saat üçe kadar süren başka bir konuşmaya birleştirdi.

Bando çaldı ve elli bin kişi "Hepsi Çok iyi Adamlardır" adlı şarkıyı söyledi.

Tören saat dörtte bitmişti.

Ettil yanında iki arkadaşıyla roketin gölgesine oturdu. "Demek Dünya burasıymış!"

"Bence bu pis sıçanları öldürelim gitsin," dedi Marslılardan biri. "Onlara güvenmiyorum. İnsanlar sinsidir. Bize hangi amaçla böyle davranıyorlar acaba?" İçinde hışırdayan bir şeyler olan bir kutuyu arkadaşlarına gösterdi. "Bana verdikleri bu şey de nedir? Eşantiyonmuş, öyle dediler." Kutunun etiketini okudu. BLIX, *yeni köpüklü sabun.*

Kalabalık sanki bir karnavala gelmiş gibi Marslıların arasına karışmış, geziyordu. Her tarafta roketlere dokunan, sorular soran insanların uğultusu yükseliyordu.

Ettil üşümüştü. Artık daha da çok titriyordu. "Siz hissetmiyor musunuz?" diye fısıldadı. "Tüm bunların gerginliğini, habisliğini hissetmiyor musunuz? Bize bir şeyler olacak. Bir planları var. Kurnaz ve korkunç bir plan. Bize bir şey yapacaklar, biliyorum."

"Hepsini öldürelim derim!"

"Sana 'dostum', 'arkadaşım' diyen birilerini nasıl öldürebilirsin?" diye sordu diğer Marslı.

Ettil başını salladı. "İçtenlikle konuşuyorlar. Ama ben yine de sanki asit dolu bir kazandaymışız da eriyormuşuz gibi hissediyorum. Korkuyorum." Zihnini kalabalığa dokunabilmek için açtı. "Evet, dostane davranışları gerçekten içten, onların deyişiyle 'cana yakınlar'. Kedileri, köpekleri ve Marslıları eşit derecede seven sıradan insanlardan oluşan koca bir kalabalık. Ama yine de bir şeyler var..." Bando "Fıçıyı Açın" adlı şarkıyı çaldı. Fresno, Kaliforniya'dan Hagenback Bira şirketi bedava bira dağıtıyordu.

Mide bulantısı geldi.

Askerlerin ağızlarından musluktan akarcasına kusmuk dökülüyordu. Kusan askerlerin sesi diyarı doldurdu.

Ettil öğürerek bir çınar ağacının altına oturdu. Karnını tutarken “Komplo, komplo, korkunç bir komplo,” diye inledi.

“Ne yedin?” dedi Ettil’in başında dikilen Subay.

“Patlamış mısır dedikleri bir şey,” diye inledi Ettil.

“Sonra?”

“Sonra ekmek arasında uzunca bir parça et, buz dolu cam bir kapta duran sarı bir sıvı, bir çeşit balık ve pastırma dedikleri bir şey,” dedi Ettil göz kapakları kırpışırken hafifçe inleyerek.

Her taraftan Marslı işgalcilerin iniltileri yükseliyordu.

“Öldürelim şu hain yılanları!” diye yakardı biri halsizce.

“Durun,” dedi Subay. “Misafirperverliği abarttılar, o kadar. Kalkın şimdi. Kasabaya iniyoruz. İşlerin yolunda gittiğinden emin olmak için ufak garnizonlar kurmalıyız. Diğer roketler de diğer şehirlere iniyor. Yapacak işimiz var.”

Askerler ayağa kalktı ve aptal aptal gözlerini kırparak durdular.

“ileri, marş!”

Bir, iki, üç, *dört*! Bir, iki, üç, *dört*!

Küçük kasabanın beyaz dükkanları dalgalanan sıcakta rüyalar görerek yatıyordu. Her şeyden, direklerden, betondan, metalden, tentelerden, her şeyden ısı yayılıyordu.

Marslıların ayak sesleri asfaltta duyuldu.

“Dikkatli olun!” diye fısıldadı Subay.

Bir güzellik salonunun yanından geçtiler.

İçeriden kaçamak bir kıkırdama geldi.

“Bakın!”

Bakırımsı bir baş pencerede göründü ve sonra bir oyuncak bebek gibi kayboldu. Mavi bir göz parıldadı ve bir anahtar deliğinden göz kırparak baktı.

“Komplo,” diye fısıldadı Ettil. “Bir komplo var!”

Parfüm kokuları yaz havasına kadınların deniz altı yaratıkları gibi saklandıkları ufak mağaraların dönen havalandırma deliklerinden yayılıyordu. Elektrikli koniler altında kadınların saçları çılgınca sarmallaşmış ve dikilmiş, gözleri kurnaz ve donuk bakışlı, hayvani ve sinsi,

ağızlarıysa neon kırmızısına boyanmıştı. Vantilatörler dönüyor, parfümlü rüzgar dinginliğe yayılıyor, yeşil ağaçların arasından geçiyor ve hayran kalmış Marslıların etrafında dolanıyordu.

“Tanrı aşkına!” diye bağırdı sinirleri birden boşalan Ettil. “Roketlerimize binip eve gidelim! Bizi yakalayacaklar. İçerideki şu korkunç şeyler! Görüyor musunuz? Şu yapay kayalardan yapılmış serin, küçük mağaralarının içindeki kadınları, şu habis deniz altı yaratıklarını görüyor musunuz?”

“Kes sesini!”

Şunlara da bakın, diye düşündü Ettil, sütun bacaklarının üzerinde elbiseleri serin, yeşil solungaçlar gibi sürüklüyorlar. Bağırdı.

“Biri şunu sustursun!”

“Yağlı, kırmızı ağızlarıyla haykırarak, çikolata kutuları ve saçma aşk romanlarını fırlatarak üzerimize atılacaklar! Bizi bayağılıkla boğacaklar, hassasiyetimizi yok edecekler! Şunlara bakın, vızıltılı, monoton sesleriyle oturmuş kendilerini cihazların elektriğine vermişler! Oraya girmeye cesaret edebiliyor musunuz?”

“Neden olmasın?” diye sordu diğer Marslılar.

“Sizi kızartırlar, kasalarlar, değiştirirler! Sizi kırarlar, sonra da onlar gelip orada oturup o habis çikolatalarını yiyebilsinler diye sizi bir eşe, çalışan bir adama, cebinde para olan birine dönüştürene kadar yontarlar. Onları kontrol edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Tanrıların izniyle, evet!”

Cırtlak bir ses, bir kadın sesi duyuldu; “Şu ortadaki yakışıklı değil mi?”

“Marslılar pek fena değilmiş. Neticede onlar da bildiğin erkek,” dedi başka bir ses.

“Hey, baksanıza. Huu-huu! Marslılar! Hey!” Ettil çığlık atarak kaçtı.

Bir parkta oturdu, titremesi sürüyordu. Gördüklerini hatırladı. Karanlık gökyüzüne bakınca kendini evden çok uzakta, terk edilmiş hissetti. Durgun ağaçların arasında otururken bile Marslı savaşçıların sokaklarda Dünyalı kadınlarla gezdiğini görebiliyordu. Beyaz şeylerin gri ekranlarda oynaşmasının korkunç seslerini duymak için kıvırcık saçlı Dünyalı kadınlarla ufak duygu saraylarının hayaletimsi karanlıklarına giriyorlar. Jelatinimsi sakız parçaları ya kadınların çeneleri arasın da işleniyor ya da koltukların altında kadınların ufak, kedi dişi gibi dişlerinin izleriyle fosilleşiyordu. Rüzgar mağarasında, yani sinemada.

“Merhaba.”
Korkuyla başını birden çekti.
Yavaş yavaş sakız çiğneyen bir kadın bankta yanına oturdu.
“Kaçma, ısırmam,” dedi kadın.
“Oh,” dedi Ettil.
“Film seyretmeye gidelim mi?” dedi kadın.
“Hayır.”
“Hadi ama” dedi kadın. “Herkes film seyrediyor. ”
“Hayır,” dedi Ettil. “Bu dünyada tek yaptığınız bu mu?”
“Tek yaptığımız mı? Başka ne yapacaktık?” Kadının mavi gözleri kuşkuyla genişledi. “Ne yapayım, evde oturup kitap mı okuyayım? Ha, ha! Çok komiksin!”
Ettil bir soru daha sormadan önce kadına bir süre baktı.
“Başka neler yaparsın?” diye sordu Ettil.
“Arabaya binerim. Araban var mı? Şu yeni çıkan kocaman üstü açılabilen Podler Altılardan bir tane almalısın. O kadar güzeller ki! Podler Altı süren adam istediği kadınla çıkabilir, emin ol!” dedi kadın ona göz kırparak. “Eminim sen paralısındır, Mars’tan geldin sonuçta. İstesen Podler Altı alıp istediğin yere gidebilirsin.”
“Sinemaya bile mi?”
“Sinemaya gitmekte ne sakınca var ki?”
“Hiç. Sakıncası yok.”
“Ne gibi konuştuğunuzu biliyor musunuz, bayım?” dedi kadın. “Bir komünist gibi konuşuyorsunuz! Evet, efendim, kimsenin tahammül edemeyeceği laflar bunlar. Sistemimizin nesi varmış? Siz Marslıların dünyamızı işgal etmesine izin verdik, size elimizi bile kaldırmadık, öyle değil mi?”
“Anlamaya çalıştığım da bu zaten,” dedi Ettil. “Bize neden izin verdiniz?”
“Çünkü biz cömert ve iyi niyetliyiz, bayım, işte bu yüzden! Bunu aklınızdan çıkarmayın.” Kadın başka birini bulmak için uzaklaştı.
Cesaretini toplayan Ettil eşine mektup yazmaya başladı. Dizine koyduğu kağıdın üzerinde kalemini dikkatlice gezdiriyordu.
“Sevgili Tylla...”
Ama bir kez daha rahatsız edildi. Solgun, ufak yüzü kırışmış, çıtı pıtı, yaşlı bir kadın tefini Ettil’in burnunun dibinde sallayıp onu başını

kaldırmaya zorladı.

“Kardeşim,” diye bağırdı yanan gözlerle. “Sen kurtarıldın mı?”

“Tehlikede miyim?” diye sordu Ettil, kalemi elinden atıp yerinden sıçramıştı.

“Hem de korkunç bir tehlikede!” diye feryat etti gökyüzüne bakan kadın tefini şakırdatarak. “Kardeşim, senin kurtarılmaya ihtiyacın var, hem de çok!”

“Bunu kabullenmeye yatkınım,” dedi Ettil titreyerek.

“Bugün birçok kişiyi kurtardık Ben şahsen siz Marslılardan üçünü kurtardım. Ne güzel, değil mi?” Kadın, Ettil’e sırıttı.

“Galiba.”

Kadın şüphe içindeydi. Eğildi ve “Kardeşim, sen vaftiz oldun mu?” diye fısıldadı gizlice.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Ettil fısıldayarak.

“Bilmiyor musun?” diye feryat etti kadın, elini ve tefi yukarı kaldırarak.

“Vurulmak gibi bir şey mi?” diye sordu Ettil.

“Kardeşim,” dedi kadın, “kötü ve günah dolu bir durumdasın. Bunu cehaletle yetiştirilmene bağlıyorum. Eminim Mars’taki okullar berbattır, size hakikati öğretmiyorlardır. Sadece uydurma şeyler gösteriyorlardır. Kardeşim, eğer mutlu olmak istiyorsan vaftiz olmalısın.”

“Vaftiz olursam bu dünyada bile mutlu olur muyum?”

“Her şeyin sana tepside sunulmasını bekleme,” dedi kadın. “Buruşmuş bir bezelyeyle bile yetin, çünkü hepimizin gideceği daha iyi bir dünya var.”

“O dünyayı biliyorum,” dedi Ettil.

“Huzur dolu bir dünya,” dedi kadın.

“Evet.”

“Sükunet var,” dedi kadın.

“Evet.”

“Süt ve bal nehirleri var.”

“Evet.”

“Ve orada herkes mutludur, yüzleri güler.”

“Gözümün önüne geliyor şimdi,” dedi Ettil.

“Daha iyi bir dünya,” dedi kadın.

“Çok daha iyi,” dedi Ettil. “Evet, Mars harika bir gezegendir.”

“Bayım,” dedi kadın doğrulup, tefi savurup neredeyse Ettil’in yüzüne vurmuştu. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Ettil. Utanmış ve şaşırmıştı. “Mars’tan bahsediyorsunuz sanmıştım. ”

“Ben size o eski, fena Mars’ı anlatmıyordum, bayım! Sizin türünüz yıllarca kazanlarda kaynayacak, acı çekecek, kara çıbanlar dökecek, işkence çekecek. ..”

“Dünya’nın pek hoş bir yer olmadığını kabul etmeliyim. Siz çok güzel tarif ettiniz.”

Kızgın bir sesle “Bayım, benimle yine dalga geçiyorsunuz!” diye bağırdı kadın.

“Hayır, hayır! Gerçekten anlamadım neden bahsettiğinizi.”

“Peki,” dedi kadın. “Siz kâfirsiniz, kâfirler de edepsizdir. İşte size bir broşür. Yarın gece bu adrese gelin ve vaftiz olun, mutlu olun. Bağırırız, çağırırız ve bilmediğimiz dillerde konuşuruz. Eğer kornet bandomuzu dinlemek isterseniz gelirsiniz, değil mi?”

İsteksizce “Bakarız,” dedi Ettil.

Kadın tefini çalarak, sesi çıktığı kadar bağırıp şarkı söyleyerek yoluna gitti: “Mutluyum ben, hep mutluyum.”

Kafası karışan Ettil mektubuna döndü.

> “Sevgili Tylla: Dünyalıların bize tüfekleri ve bombalarıyla karşılık vereceğini düşünmüştüm. Ne kadar da safmışım! Hayır, hayır. Ne yazık ki yanılmışım. Rick, Mick, Jick veya Bannon yok ortalıkta, dünyayı kurtaran o zeki adamlar yok. Hayır.
>
> “Pembe kauçuktan bedenleri ve sarı saçları olan robotlar var. Gerçekler, ama gerçek değiller, canlılar, ama tüm tepkileri otomatik, hayatları boyunca mağaralarda yaşıyorlar. Popolarının çevresi inanılmaz geniş. Gözleri durmadan ekrana bakmaktan sabit ve durgun. Vücutlarındaki tek kas çenelerinde, o da durmadan sakız çiğnedikleri için.
>
> “Ve sorun sadece bunlardan ibaret değil, sevgili Tylla, sorun bu medeniyetin tümünde, biz de bunun içine kocaman bir betoniyerin içine atılmış bir kürek dolusu tohum gibi düştük. Bizden geriye hiçbir şey kalmayacak. Sıcak kurşun değil, sıcak karşılama öldürecek bizi. Roketle değil, otomobille yok edileceğiz...”

Bir çığlık. Bir çarpışma, sonra bir tane daha. Sessizlik.

Ettil mektubunu bırakıp yerinden sıçradı. Dışarıda, sokakta, iki araba çarpışmıştı. Birinde Marslılar, diğerinde Dünyalılar vardı. Ettil mektubuna döndü:

> “Sevgili Tylla, izin verirsen sana biraz istatistik sunayım. Bu Amerika kıtasında her yıl kırk beş bin kişi ölüyor; adeta arabalarının içinde konserve jöleye dönüyorlar. Ani düşünceler, saçma dehşet düşünceleri gibi beyaz iliklerin içine saplanıp kaldığı hareketsiz kan kırmızı jöle... Sıkıca sarılmış sardalya ruloları gibi, hep soslu, hep sessiz.
>
> Vızıldayan yeşil yaz sineklerine gübre olan kan, otoyollara saçılmış. Ani duruşların cadılar bayramı maskesine çevirdiği yüzler. Cadılar bayramı dediğim onların bayramlarından biri. Galiba o gece otomobillere tapıyorlar, nasılsa ölümle alakalı bir şey.
>
> “Pencereden bakıyor ve bir dakika önce birbirini tanımayan iki insanın samimilermiş gibi üst üste, cansız yattıklarını görüyorsun. Ordumuzun ezildiğini, hastalık kaptığını, cadılar ve sakızla sinemalarda tuzağa düşürüldüğü görebiliyorum. Yarın, çok geç olmadan, kaçıp Mars’a dönmeyi deneyeceğim.
>
> “Bu gece, Dünya’da bir yerlerde, Tylla’cığım, bir Adam çektiğinde Dünya’yı Kurtaracak olan Kolun başında bekliyor. Ama adam artık işsiz. Kol toz tutuyor. Adamsa bezik oynuyor.
>
> “Bu habis gezegenin kadınları bizi duygusallık yersiz romantizm gelgitinde boğuyor ve gliserin imalatçıları onları kullanım için eritmeden önce son bir ilişki gelgitinde boğuyor. İyi geceler, Tylla. Bana iyi şanslar dile, çünkü kaçmaya çalışırken büyük ihtimalle öleceğim. Oğlumuza sevgilerimi ilet.”

Sessizce ağlarken mektubu katladı ve daha sonra roket postasıyla göndermeyi aklına not etti.

Ettil parktan çıktı. Yapabileceği ne vardı? Kaçmak mı? Ama nasıl? Gece geç vakitte garnizona dönüp tek başına roketlerden birini çalarak mı?

Mars’a dönecekti? Bu mümkün olabilir miydi? Başını salladı. Kafası fazla karışmıştı.

Tek bildiği burada kalırsa vızıldayan, homurdanan ve tıslayan, kokular yayan birçok şeyin malı olacağıydı. Altı ay içinde kocaman pembe bir

ülserin, astronomik değerlerde tansiyonun, körlüğe yakın miyobun ve okyanuslar kadar derin kâbusların ve her gece içinden çırpınarak geçmesi gereken inanılmaz uzunlukta rüya bağırsaklarının sahibi olurdu. Hayır, hayır.

Mekanik ölüm kutularında giden Dünyalıların tekinsiz yüzlerine baktı. Yakında, evet, çok yakında, altı gümüş kulpu olan bir otomobil de yapacaklardı!

“Merhaba!”

Bir korna. Cenaze arabası gibi uzun bir araba, siyah ve meşum, kaldırıma yanaştı. İçindeki adam başını dışarı uzattı.

“Marslı mısın?”

“Evet.”

“Tam da ihtiyacım olan adamsın, desene. Atla, hayatının şansım yakaladın. Atla! Seni konuşabileceğimiz güzel bir yere götüreyim. Hadi, durma orada öyle.”

Ettil sanki hipnotize olmuş gibi kapıyı açtı ve arabaya bindi.

Uzaklaştılar.

“Ne içersin, E.V? Manhattan içer misin? Garson, iki Manhattan! Tamam, E.V. Ben ısmarlıyorum. Benden ve Büyük Stüdyo’dansın! Sakın elini cüzdanına götürme. Tanıştığımıza memnun oldum, E.V. Benim adım R. R. Van Plank. Belki de adımı duymuşsundur? Hayır mı? Olsun, el sıkışalım biz.”

Ettil elinin ovulduğunu ve bırakıldığını hissetti. Müziğin ve garsonların etrafta sürüklendiği karanlık bir delikteydiler. İçkileri geldi. Her şey çok çabuk olmuştu. Van Plank, ellerini göğsünde kavuşturmuş, Marslı keşfini inceliyordu.

“Senin için istediğim şey, E.V, şudur. Hayatım boyunca aklıma gelen en asil, en cömert fikir. Aklıma nasıl geldi bilmiyorum, birden zihnimde belirdi. Bu akşam evde oturuyordum ve kendi kendime dedim ki, Tanrım, bundan ne film çıkar! *Mars’ın Dünya’yı İşgali*. Peki, ne yapmam lazım? Film için danışman bulmam lazım. Ben de arabama atladım, seni buldum, şimdi de buradayız. İç! Sağlığına ve geleceğimize! Skal!*

“Ama ...” diyecek oldu Ettil.

“Biliyorum, para isteyeceksin. Bende bolca var zaten. Hem sana ödünç vereceğim şeftali dolu kara kaplı defterim de var.”

“Dünya meyvelerinizin çoğunu sevmiyorum ve...”

“Çok komiksin, dostum, sahiden. Kafamda filmi şöyle kurdum, dinle bak.” Heyecanla öne doğru eğildi. “Marslıların toplantı sahnesi olacak.

Davullar çalıyor, içkiler içiliyor. Arka planda kocaman, gümüşi şehirler var.”

“Ama Mars şehirleri o renk değil... ”

“Bize renk lazım, oğlum. Renk. Bırak babacığın bunu halletsin. Neyse, Marslılar ateşin etrafında dans ediyor...”

“Biz ateşin etrafında dans etmeyiz...”

“Bu filmde ateş var ve siz etrafında dans ediyorsunuz,” dedi Van Plank, gözleri kapalı ve söylediğinin kesinliğinden gurur duyarak. Başını salladı, konuşurken sahneyi gözünde canlandırıyordu. “Sonra güzel bir Marslı kadın olacak, uzun ve sarışın.”

“Marslı kadınlar esmerdir...”

“Bak, E. V. bu işi nasıl yürüteceğiz, bilmiyorum. Bu arada, evladım, bence sen ismini değiştirmelisin. Neydi adın?”

“Ettil.”

“Kadın adı ama bu. Sana daha güzel bir isim vereyim. Sana Joe diyeceğim. Peki, Joe. Dediğim gibi, bizim Marslı kadınlarımız sarışın olacak, çünkü, öyle işte. Yoksa babacığının canı sıkılır. Önerin var mı?”

“Bence...”

“Bir de şöyle bir sahne olmalı, göz yaşartacak türden. Marslı bir kadın geminin birine meteor falan çarpınca gidip gemideki tüm Marslı erkekleri kurtarıyor. Çok acayip bir sahne olur! Biliyor musun, Joe, seni bulduğum için mutluyum. Bizimle aran iyi olacak, söyleyeyim.”

Ettil uzanıp adamın bileğini sıkıca tuttu. “Bir dakika. Sana sormak istediğim bir şey var.”

“Elbette, Joe, sor.”

“Neden bize bu kadar iyi davranıyorsunuz? Gezegeninizi işgal ettik ve siz, hepiniz, bizi sanki uzun zaman önce kaybolmuş çocuklarmışız gibi bağrınıza bastınız. Neden?”

“Marslılar pek kurnaz olmuyor galiba! Sen de saf bir arkadaşımızsın, her halinden belli. Dostum, şöyle düşün. Hepimiz küçük insanlarız, değil mi?” Bronzlaşmış, küçük ve zümrütlerle süslü elini salladı.

“Denizde kum, Dünya’da insan, öyle değil mi? Biz bundan gurur duyuyoruz. Bu yüzyıl sokaktaki adamın yüzyılı, Bill, biz küçük olmaktan gurur duyuyoruz. Billy, karşında bir gezegen dolusu Saroyan var. Evet,

efendim. Kocaman, dost canlısı bir Saroyan ailesiyiz, herkes herkesi seviyor. Siz Marslıları anlıyoruz, Joe, Dünya'yı neden işgal ettiğinizi biliyoruz. O soğuk Mars gezegeninde ne kadar yalnız olduğunuzu, bizim şehirlerimizi niye kıskandığınızı biliyoruz."

"Medeniyetimiz sizinkinden daha eski..."

"Lütfen, Joe, sözümü kestiğinde beni üzüyorsun. Bırak, ben teorimi bitireyim, sonra sen istediğin kadar konuşursun. Dediğim gibi, siz oralarda yalnızdınız ve şehirlerimizi, kadınlarımızı falan görmeye geldiniz ve biz de sizi bağrımıza bastık. Çünkü siz bizim kardeşimizsiniz, bizim gibi sıradan insanlarsınız.

"Ve bir de, bunun yanında, Roscoe, bu işgalden biraz kar edilebilir. Mesela benim planladığım film, bahse varım bize şöyle güzel bir milyar dolar bırakır. Önümüzdeki Marslı oyuncaklarını piyasaya süreceğiz, tanesi 30 kağıt. Oradan gelecek milyonları düşün. Beş kağıda satılacak bir Marslı oyunu için anlaşma yaptım bir de. Her tür fırsat var."

"Anlıyorum," dedi Ettil, geri çekilerek.

"Tabii bir de yeni bir pazar var. Siz Marslılara satabileceğimiz tüy dökücü kremleri, sakızları ve ayakkabı boyalarını bir düşün. "

"Bekle. Bir soru daha."

"Sor."

"İlk adın nedir. R. R. neyin kısaltması?"

"Richard Robert."

Ettil tavana baktı. "Sana bazen, belki arada sırada, kazara da olsa 'Rick' diyorlar mı?"

"Nasıl bildin, dostum? Rick, elbette."

Ettil iç geçirdi ve gülmeye başladı. Hem de ne gülmek! Elini kaldırdı. "Demek Rick sensin? Rick! Demek sensin Rick!"

"Espriyi anlayamadım, gülen çocuk! Anlat, babacık da anlasın!"

"Sen anlamazsın, özel bir şaka bu. Ha, ha!" Gözyaşları yanaklarından açık ağzına akıyordu. Masaya tekrar tekrar vurdu. "Demek Rick sensin. Ah, ne kadar farklı, ne kadar komik! Ne güçlü kaslar, ne düz çene, ne de silah var ortada! Sadece para dolu bir cüzdan, zümrüt bir yüzük ve kocaman bir göbek!"

"Hop, laflarına dikkat. Apollo değiliz belki, ama... "

"El sıkışalım, Rick. Seninle tanışmayı istiyordum. Mars'ı yenecek olan sensin, içki karıştırıcılarınla ve poker fişlerinle, binici kırbaçlarınla, deri

çizmelerinde, gamalı şapkalarınla, Rom Collins kokteyllerinle yapacaksın bunu.”

“Ben sadece kendi halinde bir iş adamıyım,” dedi Van Plank, gözlerini sinsice indirerek. “işimi yapıyorum ve para pastasından mütevazı payımı alıyorum. Ama dediğim gibi, Mort, Mars’taki yepyeni Wiggily Amca oyunları ve Dick Tracy çizgi romanları pazarını düşünüyordum. Çizgi romanları daha önce hiç görmemişler bile, haksız mıyım? Haklıyım! Biz de Marslıların başından aşağı dökeceğiz bunları bol bol. Bunlar için kavga edecekler, evlat, kavga edecekler. Kim parfümler, Paris’ten gelen elbiseler, Oshkosh tulumlar için kim kavga etmez. Yeni, güzel ayakkabılar...”

“Biz ayakkabı giymeyiz.”

“Ne yani, karşımda bir gezegen dolusu Oklahomalı mı var? Bak, Joe, biz bunun icabına bakarız. Bir kampanya yaparız, herkes utancından ayakkabı giyer. Sonra onlara bir de ayakkabı boyası satarız!”

“Ah.”

Van Plank, Ettil’in koluna vurdu. “Anlaştık mı? Filmimde danışmanlık yapacak mısın? Başlangıçta haftalık iki yüz alırsın, en fazla beş yüze kadar çıkar. Ne dersin?”

“Midem bulanıyor,” dedi Ettil. Manhattan’ı içmişti ve şimdi maviye dönüyordu.

“Affedersin. Sana dokunacağını bilmiyordum. Biraz temiz hava alalım.”

Ettil kendini açık havada daha iyi hissetmişti. Sallanıyordu. “Demek Dünya bizi bu yüzden kabul etti.”

“Elbette, evlat. Bir Dünyalı para kazanma şansını yakalamasın! Müşteri her zaman haklıdır. Gücenmek yok. İşte kartım. Yarın sabah 9’da Hollywood’daki stüdyoda ol. Sana ofisini gösterirler. Ben 11’de gelirim, görüşürüz. Sakın geç kalma. Dikkat ettiğimiz bir kuraldır bu.”

“Neden peki?”

“Gallagher, tuhaf birisin, ama seni sevdim. İyi geceler. İyi işgaller!”

Van Plank arabasıyla uzaklaştı.

Ettil arabanın arkasından olanlara inanamayarak, gözlerini kırparak baktı. Sonra alnını elinin tersiyle sildi ve roket alanına doğru yavaşça yürümeye başladı.

“Ne yapacaksın bakalım?” diye sordu kendine yüksek sesle.

Roketler ayışığında parlak ve sessizce duruyordu. Şehirden uzaktaki eğlencelerin sesleri geliyordu. Revirde ciddi bir sinir krizi geçiren biri

tedavi görüyordu. Genç Marslının çığlıklarından çok şey gördüğü, çok fazla içtiği, içme mekanlarındaki kırmızı ve sarı kutulardan çok fazla şarkı duyduğu, sayısız masaların arasında iri, fil gibi kadınlar tarafından kovalandığı anlaşılıyordu. “Nefes alamıyorum... Ezildim, kapana kısıldım,” diye mırıldanıp duruyordu.

Ağlama sesleri geride kaldı. Ettil gölgelerden çıktı ve gemilere doğru giden geniş bulvarda ilerledi. Uzanmış yatan sarhoş nöbetçileri görebiliyordu. Kulak kesildi. Büyük şehirden belli belirsiz araba, müzik ve siren sesleri geliyordu. Başka sesleri de hayal etti: Savaşçıları şişman, tembel ve unutkan yapmak için dönen milkshake makinelerinin sinsi sesleri, Marslıları tüm hayatları boyunca uyurgezer yapacak bir uykuya yatıracak ninnileri söyleyen sinema mağaralarının uyuşturucu sesleri.

Bir yıl içinde acaba kaç Marslı sirozdan, böbrek sorunlarından, yüksek tansiyondan ve intihardan ölecekti?

Boş bulvarın ortasında durdu. Bir araba iki blok öteden ona doğru hızla geliyordu.

Yapması gereken bir seçim vardı. Ya burada kalıp film stüdyosundaki işi alacak, her sabah işe gidip danışmanlık yapacak, yapımcı ne derse onaylayacaktı, evet, Mars’ta katliamlar yaşanırdı, evet, kadınlar uzun boylu ve sarışındı, evet, ateş etrafında dans edip kurbanlar adarlardı, evet, evet, evet. Ya da gidip bir rokete binecek ve tek başına Mars’a dönecekti.

“Peki ya öteki yıl ne olacak?” dedi Ettil.

Mavi Kanal Gece Kulübü, Mars’a getirilecek. Kadim Şehir Kumarhanesi, hem de gerçekten kadim bir Mars şehrinin içinde inşa edilmiş! Eski şehirlerde neon ışıklar ve etrafta uçuşan yarış bültenleri, atalarımızın mezarları üzerinde yapılan piknikler. Hepsi, hepsi.

Ama daha değil. Birkaç gün içinde evde olabilirdi. Tylla oğullarıyla beraber onu bekliyor olurdu ve sonra, neon çılgınlık gökyüzünden düşene dek, sakin yaşantılarından kalanı kanalın kenarında oturup o iyi ve güzel kitaplarını okuyarak, nadir ve hafif şarabından içerek, eşiyle konuşarak geçirebilirdi.

Ve sonra Tylla ve oğlunu alıp mavi dağlara gidip, turistler gelip fotoğraf makineleriyle her şeyi fotoğraflayıp, gördükleri şeylerin ne kadar hoş ve tuhaf olduğunu söyleyene kadar bir iki yıl saklanabilirlerdi.

Tylla’ya ne diyeceğini bile biliyordum. “Savaş kötüdür, ama barış da eziyet olabilir.”

Geniş bulvarın ortasında durdu. Döndüğünde ona doğru gelen içi çığlık çığlığa çocuklarla dolu bir araba görmesi şaşırtıcı olmamıştı. Kızlı-erkekli bu grupta on altı yaşından büyüğü yoktu, üstü açık arabayı bulvarda bir sağa, bir sola sürüyorlardı. Onu gösterip bağırdıklarını duydu. Motor sesinin giderek yükseldiğini duydu. Araba saatte yüz kilometre hızla üzerine geliyordu.

Koşmaya başladı.

Evet, evet, diye düşündü bitkin halde, araba üzerine gelirken, ne kadar da tuhaf ve üzücüydü. Arabanın sesi aynı bir betoniyerin sesine benziyordu.

Kuklalar A.Ş.

Gece saat on gibi sokakta yürüyorlardı. İkisi de otuz beş yaşında vardı ve ikisi de oldukça ayıktı.

“Peki, neden bu kadar erken?” dedi Smith.

“Öyle işte,” dedi Braling.

“Yıllar sonra ilk kez gece dışarı çıkıyorsun ve saat on olunca eve gideceğin tutuyor.”

“Gerginim galiba.”

“Benim asıl merak ettiğim bunu nasıl başardığın. Seninle oturup sakin sakin birer içki içelim diye on yıldır uğraşıyorum. Ve sonunda bunu yapacağımız gece eve erken dönmekte ısrar ediyorsun.”

“Şansımı zorlamamalıyım,” dedi Braling.

“Ne yaptın, seninkinin kahvesine uyku ilacı mı koydun?”

“Hayır, bu etik bir davranış olmazdı. Yakında anlarsın.”

Bir köşeyi döndüler. “Doğrusu, Braling, bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama sen ona fazlasıyla katlandın. Bunu itiraf etmeyebilirsin ama bu evlilik senin için çok kötü oldu, değil mi?”

“Ben öyle demezdim.”

“Seninle nasıl evlendiğini de bir şekilde kulağıma geldi zaten. Rio’ya gideceğin zaman, 1979 yılında...”

“Sevgili Rio. O kadar planımdan sonra gidemedim oraya.”

“Kıyafetlerini yırtıp, saçını dağıtıp onunla evlenmezsen polis çağıracağını söylemiş sana.”

“Anlaman lazım, Smith, o hep sinirli bir tipti.”

“Ama bu adil değil ki. Sen onu sevmiyordun. O kadarını da ona söylemiştin, değil mi?”

“O konuda oldukça kararlı olduğumu hatırlıyorum.”

“Ama yine de onunla evlendin.”

“Düşünmem gereken bir işim vardı, hem annemle babamı da düşünmeliydim. Öyle bir şey onları öldürürdü.”

“Ve on yıl oldu.”

“Evet,” dedi Braling. “Ama artık işler değişebilir diye düşünüyorum. Galiba beklediğim şey sonunda geldi. Şuna bak.”

Cebinden uzun, mavi bir bilet çıkardı. “Perşembe günü Rio’ya gidecek roketin bileti değil mi o?”

“Evet, sonunda oraya gidebileceğim.”

“Harika. Hakkındır senin! Ama seninki itiraz etmeyecek mi? Sorun çıkarmayacak mı?”

Braling gergince gülümsedi. “Gittiğimi bilmeyecek. Bir ay sonra geri döneceğim, sen hariç kimsenin ruhu bile duymayacak.”

Smith iç geçirdi. “Keşke seninle gelebilsem.”

“Zavallı Smith, senin evliliğin de güllük gülistanlık değilmiş demek.”

“Tam olarak öyle sayılmaz. İşin suyunu çıkaran bir kadınla evliyim. Yani, on yıllık evlilikten sonra bir kadının her akşam iki saat kucağına oturmasını, işteyken seni on iki kere aramasını ve bebek gibi konuşmasını beklemezsin. Hem bana öyle geliyor ki durumu geçen ay daha da kötüleşti. Merak ediyorum, acaba biraz saftirik mi bu kadın?”

“Ah, Smith, her daim muhafazakârsın. Neyse, eve de geldik. Sırrımı öğrenmek ister misin? Bu gece dışarı nasıl çıkabildiğimi?”

“Gerçekten söyleyecek misin?”

“Şuraya bak, yukarıda!” dedi Braling. İkisi de karanlıkta yukarı baktı.

Yukarıdaki pencerede, ikinci katta, bir gölge hareketlendi. Otuz beş yaşlarında, şakakları biraz ağarmış, gri gözleri üzgün bakan, ince bıyıklı bir adam onlara baktı.

“Ama bu sensin!” diye bağırdı Smith.

“Şşş, sessiz ol!” Braling yukarıya el salladı. Adam onu gördüğünü belli etti ve gözden kayboldu. “Delirmiş olmalıyım,” dedi Smith.

“Bekle biraz.”

Beklediler.

Apartmanın kapısı açıldı ve uzun boylu, bıyıklı ve kederli bakışlı bey onları karşılamak için dışarı çıktı.

“Merhaba, Braling,” dedi.

“Merhaba, Braling,” dedi Braling. ikiz gibiydiler.

Smith gözünü dikmiş bakıyordu. “ikiz kardeşin mi? Kardeşin olduğunu hiç...”

“Hayır, hayır,” dedi Braling sessizce. “Yakına gel. Kulağını Braling İki’nin göğsüne koy.

Smith tereddüt etti ve sonra eğilip başını buna hiç itiraz etmeyen Braling İki'nin kaburgalarına dayadı.

Tik-tik-tik-tik-tik-tik-tik-tik.

"Hayır! Olamaz!"

"Olur."

"Tekrar dinleyeyim." *Tik-tik-tik-tik-tik-tik-tik-tik.*

Smith birkaç adım geriledi ve göz kapaklarını titretti, dehşete düşmüştü. Uzanıp o şeyin sıcak ellerine ve yanaklarına dokundu."

"Bunu nereden buldun?"

"İşçiliği mükemmel, öyle değil mi?"

"İnanılmaz. Nereden buldun?"

"Adama kartını ver, Braling İki.

Braling İki bir sihir numarası yaptı ve beyaz bir kart çıkardı.

KUKLALAR A.Ş.

Kendinizi ya da arkadaşlarınızı kopyalayın; 1990 model plastik insansılar, tüm dış etkenlere dayanaklıdır. Fiyatı 7600 dolar, lüks model 15.000 dolar.

"Hayır," dedi Smith.

"Evet," dedi Braling.

"Elbette," dedi Braling İki.

"Bunu ne kadardır sürdürüyorsun?"

"Bir aydır bende. Onu bodrumdaki malzeme dolabında saklıyorum. Eşim hiç oraya inmez, dolabın tek anahtarı da bende. Bu gece puro almak için dışarı çıkacağımı söyledim. Sonra bodruma indim, Braling İki'yi kutusundan çıkarıp eşimle otursun diye yukarı yolladım, ben de o arada dışarıya, seni görmeye kaçtım."

"Harika! Kokusu bile seninki gibi. Bond Street tütünü ve Melachrinos sigarası kokuyor!"

"Kılı kırk yarıyor olabilirim, ama bence bunda etik olarak bir sorun yok. Ne de olsa eşimin en çok istediği şey benim. Bu kukla en ufak ayrıntısına kadar benim. Gece boyunca evdeydim. Gelecek ay onunla evde olacağım. O arada başka biri on yıl bekledikten sonra Rio'da olacak. Rio'dan döndükten sonra Braling iki de kutusuna dönecek."

Smith bunu bir iki dakika düşündü. "Bir ay boyunca enerjiye ihtiyaç duymaksızın ortalıkta dolaşabilecek mi?" diye sordu.

“Gerekirse altı ay bile dolaşır. Ayrıca her şeyi yapmak için tasarlanmış. Yer, uyur, terler, doğal olan her şeyi yapar. Eşime iyi bakacaksın, değil mi, Braling iki?”

“Eşin hoş biri,” dedi Braling iki. “Onu çok sevdim.”

Smith titremeye başlıyordu. “Bu Kuklalar A.Ş. ne kadardır piyasada?”

“Gizli gizli iki yıldır çalışıyorlar.”

“Diyorum ki, yani, olur mu acaba...” Smith arkadaşının dirseğini dostça tuttu. “Bana nereden bir robot, bir kukla alabileceğimi söyler misin? Bana adresi *verirsin*, değil mi?”

“Al bakalım."

Smith kartı aldı ve evire çevire baktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Bunun benim için anlamını bilemezsin. Sadece bir soluk alayım istiyorum. Bir gece falan, ayda bir bile olur. Eşim beni o kadar çok seviyor ki bir saat gitmeme bile dayanamıyor. Onu çok severim, bilirsin, ama şu eski şiirde dendiği gibi: ‘Aşkı eğer hafifçe tutarsan aşk uçar, aşkı çok sıkı tutarsan aşk ölür.’ Ben sadece tutuşunu biraz gevşetsin istiyorum.”

“Şanslısın, en azından senin eşin seni seviyor. Benim sorunum nefret. O kadar kolay değil.”

“Ah, Nettie beni delicesine seviyor. Bana düşen onun sevgisini rahatlatmak olacak.”

“İyi şanslar, Smith. Ben Rio’dayken eve uğra. Eğer birden gelmeyi kesersen eşim şüphelenebilir. Braling İki’ye bana davrandığın gibi davran.”

“Tamamdır. Hoşça kal. Ve sağ ol.”

Smith yüzünde bir gülümsemeyle uzaklaştı. Braling ve Braling İki apartınana girdi.

Smith otobüste ıslık çalarak ilerlerken beyaz kartı parmaklarında çevirdi:

Her ne kadar Kuklalar A.Ş. ürünlerini kullanmaya izin verecek bir yasa Kongre’de onay beklese de ürünlerimizi kullanırken yakalanmak ağır suç kabul edilecektir. Bu yüzden müşterilerimiz firmamızın faaliyetlerini gizli tutmalıdır.

“Peki,” dedi Smith.

Müşterilerimiz bedenlerinin kalıbını ve göz, dudak, saç, deri, vb renklerinin renk indeksini temin etmelidir. Modellerin tamamlanması iki ay sürmektedir.

O kadar da uzun bir zaman sayılmaz, diye düşündü Smith. İki ay sonra sıkıla sıkıla ezilen kaburgalarım iyileşecek. İki ay sonra ezilmiş alt dudağım

kendine gelecek. Nankörlük ediyormuş gibi olmayayım... Kartı çevirdi.

> Kuklalar A.Ş. iki yaşında ve memnun ettiği müşterilerin listesi her geçen gün büyüyor. Sloganımız “Hayat sizi oynatmasın, siz hayatı oynatın.” Adres: 43 numara, Güney Wesley Yolu.

Otobüs, Smith’in ineceği durağa yanaştı. Smith otobüsten inerken Nettie’yle ortak hesaplarındaki on beş bini düşünüyordu. Sekiz binini alırım, ticari teşebbüs diyelim. Kukla ne de olsa büyük ihtimalle parasını faiziyle çıkarır. Nettie’nin bilmesine gerek yok. Evinin kapısını açtı, bir dakika sonra yatak odasındaydı. İri ve solgun Nettie orada huzur içinde uyuyordu.

“Sevgili Nettie.” Yarı karanlıkta eşinin masum yüzüne bakarken neredeyse pişmanlığa kapılacaktı. “Uyanık olsaydın beni öpücüklere boğar ve kulağımda kumru gibi öterdin. Sahiden, bana kendimi suçlu gibi hissettiriyorsun. Bana çok iyi bir eş oldun. Bazen bir zamanlar hoşlandığın şu Bud Chapman yerine benimle evlenmiş olmana inanamıyorum. Şu son bir ayda beni eskisinden de fazla seviyormuşsun gibi geliyor. ”

Gözleri yaşarmıştı. Birden onu öpmek, ona olan aşkını ilan etmek, kartı yırtıp atmak ve tüm bu planı unutmak istedi. Ama tam bunu yapmak için ilerlerken eli ağrıdı ve kaburgaları çatırdayıp sızladı. Gözlerinde acı dolu bir bakışla durdu ve geri döndü. Koridordan ve karanlık odalardan geçti. Çalışma odasındaki ahşap masanın çekmecesinden hesap cüzdanını aldı. “Sekiz bin dolar, o kadar,” dedi. “Bir kuruş fazlası olmaz.” Durdu. “Bir dakika...”

Hesap cüzdanını telaş içinde bir kez daha kontrol etti. “Dur bakalım!” diye bağırdı. “On bin dolar gitmiş! Ne yaptı ki? Neye harcadı o kadar parayı? Şapkalara, kıyafetlere, parfüme! Ya da, dur biraz, biliyorum! Aylardır bahsettiği Hudson’daki şu küçük evi almıştır, hem de bir izin bile almadan!” Haklı ve kızgın bir odayla yatak odasına daldı. Paralarını böylece almak da ne demekti? Eşinin üzerine eğildi. “Nettie!” diye bağırdı. “Nettie, uyan!”

Nettie kıpırdamadı. “Paramı ne yaptın!” diye bağırdı Smith.

Nettie biraz kıpırdandı. Sokaktan gelen ışık güzel yanaklarına vuruyordu.

Onda bir şeyler vardı. Smith’in kalbi şiddetle atıyordu. Dili damağı kurumuştu. Titriyordu. Dizleri boşalmıştı. Yere çöktü. “Nettie, Nettie!” diye

bağırdı. “Paramla ne yaptın?”

Ve sonra aklına korkunç bir düşünce geldi. Ve sonra dehşet ve yalnızlık onu sarmaladı. Ve sonra vücudunu basan ateşle gerçeğin farkına vardı. İstemeden de olsa yana kulağı eşinin yuvarlak, pembe göğsünde sıkıca ve geri dönülemez şekilde durana kadar eğilmeye devam etti. “Nettie!” diye feryat etti Smith bir kez daha.

Tik-tik-tik- tik-tik- tik-tik- tik-tik- tik-tik.

Smith gecenin karanlığında bulvardan aşağıya yürürken Braling ve Braling İki evin kapısına gelmişti. “Onun da mutlu olacağı beni sevindiriyor,” dedi Braling.

“Evet,” dedi Braling İki kayıtsızca.

“Eh, senin de kutuya girme vaktin geldi, B-İki.” Braling diğer yaratığın dirseğinden tutup onu bodruma inen merdivene götürdü.

“Seninle bu konuda konuşmak istiyordum zaten,” dedi Braling İki, beton zemine ulaşıp orada yürümeye başladıklarında. “Bodrumu sevmiyorum. Şu alet dolabını da sevmiyorum.”

“Sana daha rahat bir yer ayarlamaya çalışırım.”

“Kuklalar hareket etmek için yapılmıştır, öylece durmak için değil. Zamanının çoğunu bir kutuda yatarak geçirsen sen ne hissederdin?”

“Şimdi...”

“Hiç hoşuna gitmezdi. Orada da aktifim. Beni kapatmanın bir yolu yok. Ben de hayattayım ve duygularım var.”

“Birkaç gün daha dayanacaksın o kadar. Ben Rio’ya gideceğim, sense kutuda kalmak zorunda kalmayacaksın. Yukarıda yaşayabilirsin.”

Braling İki sinirli bir şekilde tepki verdi. “Ve sen gününü gün edip döndüğünde ben tekrar kutuya gireceğim.”

“Kukla mağazasında bana huysuz bir model düşeceğini söylememişlerdi,” dedi Braling.

“Bizim hakkımızda bilmedikleri çok şey var,” dedi Braling iki. “Biz çok yeniyiz. Ve hassasız. Biz burada soğukta dururken seni Rio’ya güneşlenip eğlenmeye gitmen fikrinden nefret ediyorum.”

“Ama ben hayatım boyunca bu yolculuğa çıkmak istedim,” dedi Braling sessizce.

Gözlerini kıstığında denizi, dağları ve sarı kumları görebiliyordu. Dalga sesleri zihninde çok güzeldi. Güneş çıplak omuzlarını okşuyordu. Şarap harikaydı.

“Ben hiçbir zaman Rio’ya gidemeyeceğim,” dedi diğer adam. “Bunu hiç düşünmüş müydün?”

“Hayır, ben ...”

“Bir şey daha var. Eşin.”

“Ne olmuş ona?” diye sordu Braling, yavaşça kapıya yönelmeye başlamıştı.

“Ondan çok hoşlandım.”

“İşini sevmene sevindim.” Braling gerginlikle dudaklarını yalıyordu.

“Korkarım anlamadın. Ben... Ben galiba ona âşığım.”

Braling bir adım daha attı ve donup kaldı. “Sen nesin?”

“Rio’nun ne kadar güzel olduğunu, oraya asla gidemeyeceğimi ve eşini düşünüyordum da,” dedi Braling iki, “bence çok mutlu olabiliriz.”

“İyi, peki.” Braling olabildiğince çaktırmadan kapıya doğru ilerledi. “Biraz bekler misin, bir telefon açmam lazım da.”

“Kime?” diye sordu Braling iki yüzünü asarak. “Önemli birine değil.”

“Kuklalar A.Ş’yi arayacaksın, değil mi? Gelip beni almalarını isteyeceksin.”

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil!” Braling koşup kapıdan çıkmayı denedi.

Metal sertliğinde eller onu bileklerinden yakaladı. “Kaçma!”

“Çek ellerini!”

“Hayır.”

“Sana bunları eşim mi yaptırıyor?”

“Hayır.”

“Tahmin mi etti? Seninle konuştu mu? Biliyor mu? Bu mudur?” Çığlık attı. Bir el ağzını kapadı.

“Asla bilemeyeceksin, değil mi?” Braling iki nazikçe gülümsedi. “Asla bilemeyeceksin.”

Braling boğuşup kurtulmaya çalıştı. “Tahmin etmiş olmalı, seni etkilemiş olmalı!”

“Seni kutuya koyacağım, dolabı kilitleyeceğim ve anahtarı kaybedeceğim. Sonra eşine de bir Rio bileti alacağım.”

“Dur biraz, bekle bir dakika. Dur. Bu kadar aceleci olma. Bir konuşalım.”

“Elveda, Braling.”

Braling kaskatı kesildi. “Ne demek, ‘elveda’?” On dakika sonra Bayan Braling uyandı. Elini yanağına koydu. Biri az önce yanağını öpmüştü. Ürperdi ve gözlerini açtı. “Bunu yıllardır yapmamıştın,” dedi.

“Bakalım bu konuda neler yapabiliriz,” diye cevap verdi biri.

Şehir

Şehir yirmi bin yıl bekledi.

Gezegen uzayda yol aldı ve kırlardaki çiçekler büyüyüp döküldü. Şehir beklemeye devam etti. Gezegenin nehirleri kabardı, kurudu ve toza döndü. Şehir yine bekledi. Genç ve vahşi rüzgarlar yaşlanıp duruldu ve gökyüzünde yırtıp parçaladıkları bulutları boş beyazlıklarıyla sürüklenmeye bıraktı. Şehir hâlâ bekliyordu.

Şehir, pencereleriyle, siyah obsidiyen duvarlarıyla ve bayrak çekilmemiş kuleleriyle, gezilmemiş sokakları ve dokunulmamış kapı kollarıyla, üzerinde tek bir parça kâğıt veya parmak izi olmadan bekledi. Gezegen mavi-beyaz bir yıldızın etrafındaki yörüngesinde ilerlerken, mevsimler buzdan ateşe, tekrar buza ve sonra yeşil kırlara ve sarı yaz çayırlarına döndü.

Şehir yirmi bininci yılda, bir yaz günü öğleden sonra beklemeye son verdi.

Gökyüzünde bir roket belirdi.

Roket havada süzüldü, döndü ve obsidiyen duvarın elli metre ötesine, şistle kaplı çimenlik bir alana indi. İnce çimlerin üzerinde çizmeli ayak sesleri ve roketin içinden dışarıdakilere seslenenler duyuldu.

“Hazır mısınız?”

“Tamam, beyler. Dikkatli olun! Şehre gidiyoruz. Jensen, Hutchinson’u alıp yolun ilerisini kontrol edin. Gözlerinizi dört açın.”

Şehir kara duvarlarındaki gizli burun deliklerini açtı ve derinlerdeki, şehrin gövdesindeki emme kanalları fırtınalar dolusu havayı filtrelerden geçirip gümüş bir ışıkla parıldayan ince ve korkunç derecede hassas bir seri ağ ve bobinlere iletti. Hava tekrar tekrar, bolca çekildi; çimenlikten gelen kokular tekrar tekrar sıcak rüzgarların üzerinde şehre taşındı.

“Ateş kokusu, düşmüş meteor, sıcak metal kokusu. Başka bir dünyadan bir gemi gelmiş. Pirinç kokusu, yanmış tozun, sülfürün ve roket kükürdünün kuru ateş kokusu.”

Slotlara giren teyplere basılan bu bilgi sarı dişlilerle başka makinelere taşındı.

Klik-çak-çak-çak.

Bir hesap makinesi metronom sesleri çıkardı. Beş, altı, yedi, sekiz, dokuz. Dokuz adam! Hızlı bir daktilo bu mesajı kıvrılıp kaybolan bir teybe yazdı.

Klik-klik-çak-çak.

Şehir onların kauçuk çizmelerinin yumuşak adımlarını bekledi.

Şehrin büyük burun delikleri bir kez daha genişledi.

Tereyağı kokusu. Yavaşça ilerleyen adamlardan şehir havasına belli belirsiz yayılan bu aura Büyük Buruna esintilerle ulaştı, burada süt, peynir, dondurma, tereyağı ve mandıra üretiminin istenmeyen kokularına ayrıldı.

Klik-klik.

“Dikkatli olun!”

‘'Jones, silahım çıkar! Aptallık etme!”

“Şehir ölmüş, gitmiş, neden endişelenelim ki?”

“Hiç belli olmaz.”

Şimdi de bağıra çağıra konuşanları duyan Kulaklar uyanmıştı. Yüzlerce yıl rüzgarların hafif hafif esişini dinledikten, ağaçlardan kopan yaprakları ve kar erirken yavaşça büyüyen çimleri duyduktan sonra Kulaklar şimdi kendilerini yağlamıştı, kulak zarlarıysa işgalcilerin kalp atışlarının bir tatarcığın kanat çırpışlarının hassasiyetinde vurabileceği kadar gerilmişti. Kulaklar dinledi ve Burun büyük miktarda koku çekti.

Korkmuş adamlar terliyordu. Kollarının altında, silah tutan ellerinde göl adacıkları vardı.

Burun, yıllanmış bir şarabı inceleyen bir şarap uzmanı gibi, bu havayı titizlikle inceledi.

Çik-çik-çak-klik.

Bilgi paralel teyplerden geçti. Ter; şu şu yüzdelerde klorür, şu oranda sülfat, üre azotu, amonyak azotu, *böylece*: kreatinin, şeker, laktik asit, *işte*!

Ziller çaldı. İşlemler yapıldı.

Burun test ettiği havayı saldı ve fısıldadı. Büyük Kulaklar dinledi:

“Bence rokete dönmeliyiz, Kaptan.”

“Burada emirleri ben veririm, Bay Smith.”

“Evet, efendim.”

“Sen, oradaki! Bir şey gördün mü?”

“Hiçbir şey görmedim, efendim. Şehir uzun zamandır ölüymüş gibi duruyor.”

“Gördün mü, Smith? Korkacak bir şey yok.”

“Buradan hoşlanmadım. Nedenini bilmiyorum. Bir yeri daha önce gördüğünüz hissine kapıldınız mı hiç? Bu şehir çok tanıdık geliyor.”

“Saçmalama. Bu gezegen Dünya’dan milyarlarca kilometre uzakta. Bizim roket de ışık hızında gidebilen tek roket.”

“Ben yine de böyle hissediyorum, efendim. Bence buradan çıkmalıyız.”

Ayak sesleri duraksadı. Durgun havada duyulan tek ses izinsiz girenlerin nefes alışıydı.

Kulaklar duydu ve hızlandı. Rotorlar kaydı, sıvılar körük ve vanalarda küçük dereler gibi parıldadı. Bir formül ve bir karışım, sonra bir tane daha. Dakikalar sonra, Kulaklar ve Burnun komutlarına uyarak, şehrin duvarlarındaki devasa delikler işgalcilerin üzerine taze bir koku saldı.

“Kokuyu alıyor musun, Smith? Ahhh. Yeşil çim kokusu. Hiç daha güzel bir koku almış mıydın? Tanrım, burada durup içime çekmek istiyorum bu kokuyu.”

Duran adamların arasında görünmez klorofil dolaşıyordu.

“Ahh!”

Ayak sesleri devam etti.

“Ne güzel işte, değil mi, Smith? Hadi!”

Kulaklar ve Burun saniyenin milyarda biri kadar bir süre için rahatladı. Karşı hamleleri başarılı olmuştu. Piyonlar ilerliyordu.

Şimdi de şehrin puslu Gözleri sisin arasından yükselmişti.

“Kaptan, pencereler!”

“Ne?”

“Şu evlerin pencereleri! Hareket ettiklerini gördüm!”

“*Ben* görmedim.”

“Ama hareket ettiler. Renk değiştirdiler. Koyuydular, açıldılar.”

“Bana sıradan pencereler gibi gözüktüler.” Bulanık objeler odaklandı. Şehrin mekanik vadilerinde yağlanmış şaftlar ve volanlar yeşil yağ havuzlarına dalıyordu. Pencere çerçeveleri esnedi. Pencereler parıldadı.

Caddenin aşağısında iki kişi yürüyordu. Onları belirli bir arayla yedi kişi daha takip ediyordu. Üniformaları beyaz, suratları sanki tokat yemiş gibi pembe, gözleriyse maviydi. Dik bir biçimde, ellerinde metal silahlarla ilerliyorlardı. Ayaklarında postallar vardı. Erkektiler. Gözleri, kulakları, ağızları v burunları vardı.

Pencereler titredi. Pencereler zayıfladı. Yüzlerce gözün irisleri gibi açıldılar.
“Kaptan, size söylüyorum, o pencerelerde bir şeyler var!”
“Yürümeye devam et.”
“Ben geri dönüyorum, efendim.”
“Ne?”
“Rokete geri dönüyorum.”
“Bay Smith!”
“Tuzağa düşmeye niyetim yok!”
“Boş şehirden mi korkuyorsun?”
Diğerleri tedirgin tedirgin güldü.
“Peki, gülün siz!”
Sokak Arnavut kaldırımıydı, her taşın eni sekiz santim, boyuysa on beş santimdi. Yol bu fark edilemez hamleyle yerini aldı. İşgalcileri tartıyordu.
Bir makine bodrumunda kırmızı bir ibre sayıların üzerinde durdu: 80 kilo... 95, 69, 91, 89. Adamların hepsi tartıldı, kayıtlara geçirildi ve kayıtlar ortak bir karanlığa bobinler üzerinde taşındı.
Artık şehir tamamen uyanmıştı!
Artık havalandırma sistemi hava çekip üflüyordu, işgalcilerin ağızlarından tütün kokusunu, ellerinden yeşil sabun kokusunu alıyordu. Gözlerinin bile hafif bir kokusu vardı. Şehir bunu tespit etmişti ve bu bilgi başka bilgilerle bir araya gelip toplamı oluşturdu, o toplam da başka toplamlara eklendi. Kristal pencereler parladı, Kulaklar zarlarını iyice gerdi. Şehrin tüm duyuları görünmez karın yağışı gibi adamların üzerine yükleniyor, onların terini ve gizli kalp atışlarını sayıyor, dinliyor, izliyor ve tadıyordu.
Çünkü adamların geçtiği sokaklar diller gibiydi, topuklarının tadı taş gözeneklerden geçip test edilecekleri turnusole ulaştı. Böylesine kurnazca elde edilmiş olan bu kimyasal toplam şimdi dönen dişlilerin arasında son hesabı bekleyen yükselen toplamlara eklenmişti.
Ayak sesleri. Koşuyorlar.
“Geri dön, Smith!”
“Hayır, lanet olsun size!”
“Yakalayın şunu!”
Hızlanan ayak sesleri.

Son bir test. Dinlemiş, izlemiş, tatmış, hissetmiş, tartmış ve dengelemiş olan şehrin yerine getirmesi gereken son bir görev daha vardı.

Sokaktaki bir tuzak harekete geçti. Koşan, diğerlerinin göremediği Kaptan ortadan kayboldu.

Ayaklarından asılmış, bir ustura boğazını, başka bir usturaysa göğsünü yarmıştı, iç organları cesedinden anında çıkarılmış ve sokağın altındaki gizli hücredeki bir masaya serilmişti. Kaptanın sonu böyle gelmişti. Kocaman kristal mikroskoplar kasların kırmızı bükümlerine baktı, bedensiz parmaklar hâlâ atan kalbi inceledi. Eller bedeninin parçalarının yerini kırmızı piyonlar ve kırmızı taşları kullanan hızlı ve tuhaf bir satranç oyuncusu gibi değiştirirken kesilmiş derisi masaya sabitlendi.

Yukarıda, sokaktaysa adamlar koşuyordu. Smith koştu, adamlar bağırdı. Smith bağırdı ve aşağıdaki bu tuhaf odada kan kapsüllerin içine aktı, çalkalandı, inceltildi, lamlara sürüldü ve başka mikroskoplarla incelendi, sayımlar yapıldı, ısılar ölçüldü, kalp on yedi bölüme ayrıldı, karaciğer ve böbrekler özenle ikiye bölündü. Beyin delindi ve boşaltıldı, sinirler bir dağıtım panosundaki ölü kabloları gibi söküldü, kaslar esneklikleri için yolundu, bu arada şehrin elektrikli yer altında Zihin sonunda en büyük toplama ulaşmıştı. Tüm makineler korkunç şekilde duraksadı.

Toplam.

Bunlar insan. Uzak bir dünyada, belirli bir gezegenden gelen insanlar ve belirli gözleri, belirli kulakları var ve bacaklarının üzerinde belirli bir şekilde yürüyorlar, belirli bir şekilde silah taşıyor, düşünüyor ve savaşıyorlar ve belirli kalpleri ve diğer organları var, uzun süre önce kayıt edilen türden.

Yukarıda, adamlar rokete doğru koşuyordu.

Smith koştu.

Toplam.

Bunlar bizim düşmanımız. Tekrar görebilmek için yirmi bin yıldır beklediklerimiz bunlar. İntikam alacaklarımız bunlar. Hesap tutuyor. Dünya denilen bir gezegenden geliyorlar, Taollan’a yirmi bin yıl önce savaş ilan eden, bizi köle eden ve bizi büyük bir hastalıkla yıkan ve yok eden Dünya’dan. Dünyamızı yağma ettikten sonra bize getirdikleri hastalıktan kaçmak için başka bir galaksiye gittiler. Savaşı, o zamanları ve bizi unuttular. Ama biz onları unutmadık Onlar bizim düşmanımız. Bu kesin. Bekleyişimiz sona erdi.

“Smith, geri gel!”

Çabucak. Kaptanın açılmış, boş vücudunun uzandığı kırmızı masada yeni eller delicesine hareketlendi. Islak etin içine bakır, pirinç, gümüş, alüminyum, kauçuk ve ipekten organlar konuldu; örümceklerin ördüğü altın ağlar deriye sokuldu; bir kalp takıldı ve kafatasına mavi ateşler çıkaran ve vızıldayan platinden bir beyin yerleştirildi ve kollarla bacaklara uzanan kablolar gövdeye döşendi. Beden çabucak dikildi, yaralar kapatıldı, ense, boğaz ve kafadaki kesikler iyileştirildi. Mükemmel, taze ve yeni.

Kaptan doğruldu ve kollarını esnetti.

“Dur!”

Kaptan sokakta tekrar belirdi, silahını çekti ve ateşledi.

Smith kalbinde bir kurşunla yere düştü.

Diğer adamlar dönüp baktı.

Kaptan onlara koştu.

“Aptal! Şehirden korkuyormuş!”

Adamlar ayaklarının dibinde yatan Smith’e baktı.

Kaptana baktılar, gözleri genişledi ve daraldı.

“Beni dinleyin,” dedi Kaptan. “Söylemem gereken bir şey var.”

Onları tartmış, tatmış ve koklamış olan şehir, biri hariç tüm yeteneklerini kullanmış olan şehir, son yeteneğini kullanmaya hazırlandı; konuşma yeteneği. Duvarlarının veya kulelerinin öfke ve düşmanlığıyla veya Arnavut kaldırımlı bulvarlarının ve makine kalelerinin ağırlığıyla konuşmadı. Tek bir adamın sakin sesiyle konuştu.

“Ben artık sizin kaptanınız değilim,” dedi. “Artık insan da değilim.”

Adamlar geri çekildi.

“Ben şehirim,” dedi ve gülümsedi.

“Yirmi bin yıl bekledim,” dedi. “Oğulların oğullarının oğullarının dönüşünü bekledim.”

“Kaptan!”

“Bırakın devam edeyim. Beni kim yarattı? Şehir. Beni ölen insanlar yarattı. Bir zamanlar burada yaşayan ırk. Dünyalıların tedavisi olmayan bir cüzzam türünün elinde ölüme bıraktığı halk. İşte o eski ırka mensup olanlar bir gün Dünyalıların geri geleceğini hayal ederek bu şehri inşa etti ve bu şehrin adı İntikam’dı, Karanlık gezegenindeydi, Yüzyıllar Denizi’nin kıyısındaydı, Ölüler Dağı’nın yamaçlarındaydı; hepsi çok şairane. Bu şehir gelecekte bu gezegene uğrayabilecek tüm uzay yolcularını test edecek bir

balans makinesi, turnusol kâğıdı ve anten olacaktı. Yirmi bin yıl içinde sadece iki roket bu gezegene indi. Biri Ennt denen uzak bir galaksiden gelmişti. O gemidekiler test edildi, ölçüldü ve noksan bulundu; zarar görmeden gitmelerine izin verildi. Ama bugün! Sonunda geldiniz! Sonunda intikam planımız son ayrıntısına kadar gerçekleşecek. O insanlar yirmi bin yıl önce öldüler, ama sizi karşılaması için bir şehir bıraktılar.

“Kaptan, kendinizde değilsiniz. Belki de gemiye dönseniz daha iyi olacak, efendim.”

Şehir sallandı.

Kaldırımlar açıldı ve adamlar çığlıklar atarak düştü. Düşerken parlak usturaların onları karşılamak için fırladığını gördüler!

Zaman geçti. Sonra çağrı geldi.

“Smith?”

“Burada!”

“Jensen?”

“Burada!”

“Jones, Hutchinson, Springer?”

“Burada, burada, burada!”

Roketin kapısında duruyorlardı.

“Hemen Dünya’ya dönüyoruz.”

“Evet, efendim!”

Enselerindeki kesikler saklı bakır kalpleri, gümüş organları ve sinirlerinin ince, altın kabloları kadar görünmezdi. Başlarından hafif bir elektrik vızıldaması geliyordu.

“Marş marş!”

Dokuz adam hastalık kültürü taşıyan bombaları rokete yükledi.

“Bunlar Dünya’ya atılacak.”

“Evet, efendim!”

Roketin kapısı kapandı. Roket havalandı. Roketin gürlemesi duyulmaz olduğunda şehir yaz çayırlarında uzanmıştı. Cam gözleri donuklaştı. Kulaklar gevşedi, büyük burun delikleri durdu, sokaklar artık tartmıyordu, tüm saklı makineler yağ banyosunda durdu.

Roket gökyüzünde gözden kayboldu.

Şehir, yavaşça ve zevk içinde, ölüm lüksünün tadını çıkardı.

Başlama Saati

Ah, ne kadar da zevkli! Ne oyun ama! Yıllardır bu kadar eğlenmemişlerdi. Çocuklar yeşil çimenlerde bir o tarafa, bir bu tarafa koşuyor, birbirlerine bağırıyor, el ele tutuşuyor, uçar gibi yaparak çemberler çiziyor, ağaçlara tırmanıyor ve gülüyordu. Üstlerinden roketler geçiyor, sokaklarda araba ilerliyordu ama çocuklar oyunlarına devam ediyordu. Öylesine eğlence, öylesine insanın içini titreten neşe, öylesine yerlerde yuvarlanma ve mutluluk dolu çığlıklar yaşanıyordu ki!

Mink üstü başı kirli ve terlemiş halde eve daldı. Yedi yaşında bir çocuk için fazla gürültücü, kuvvetli ve kendinden emindi. Annesi, Bayan Morris, onu çekmeceleri çekip tava ve aletleri büyük bir çuvala koyarken zar zor görebildi.

“Tanrı aşkına, Mink, neler oluyor?”

“Gelmiş geçmiş en heyecanlı oyun!” diye cevap verdi Mink pembe suratıyla.

“Dur da bir soluklan!” dedi annesi.

“Hayır, ben iyiyim,” diye cevap verdi Mink soluk soluğa. “Bunları alıyorum, tamam mı, anne?”

“Al ama çizme onları,” dedi Bayan Morris. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” diye ciyakladı Mink ve bum! Roket gibi gitmişti.

Bayan Morris kaçan ufaklığa baktı. “Oyunun adı ne?”

“İşgal!” dedi Mink. Kapı çarparak kapandı.

Sokaktaki tüm çocuklar bıçak, çatal, köseği, eski soba boruları ve konserve açacakları alıp gelmişti.

İlginçtir ki bu koşuşturmaya sadece küçük çocuklar katılıyordu. Daha büyük çocuklar, on yaşından büyük olanlar, olaylara burun kıvırıyor, ya etrafta alay ederek dolanıyor ya da kendi aralarında daha ciddi kurallarla saklambaç oynuyordu.

Bu esnada ebeveynler arabalarında gidip geliyordu. Tamirciler evlerdeki vakum asansörlerini tamir etmeye, görüntüsü titreşen televizyonları onarmaya veya inatçı gıda-dağıtım borularını çekiçle düzeltmeye geliyordu. Yetişkin medeniyeti meşgul ufaklıkların yanından bu vahşi bacaksızların

tükenmeyen enerjisini kıskanarak, hareketli hallerine hoşgörüyle gülümsüyor ve içten içe onlara katılmak istiyordu.

“Bu ve bu ve bu,” dedi Mink, çeşitli kaşık ve ingiliz anahtarlarını taşıyan diğerlerini idare ederken. “Şunu yapın, şunu da buraya getirin. Hayır, şapşal, buraya! Tamam. Şimdi, ben bunu hallederken geri çekilin.” Dili dişlerinin arasında, yüzü düşünceleriyle buruşmuştu; “Böyle yapacaksınız, gördünüz mü?”

“Yaşasın!” diye bağırdı çocuklar.

Joseph Connors koşup yanlarına geldi. On iki yaşındaydı.

“Git buradan” dedi Mink.

“Ben de oynayayım mı?” dedi Joseph.

“Oynayamazsın!” dedi Mink.

“Nedenmiş?”

“Sen bizimle dalga geçersin.”

“Geçmeyeceğim, yemin ederim.

“Hayır. Seni tanıyoruz. Git, yoksa tekmeleriz seni.”

Başka bir çocuk daha motorlu patenlerinin üzerinde yanlarına geldi, o da on iki yaşındaydı. “Hey, Joe! Hadi! Bırak şunları oynasınlar!”

Joseph’in gitmeye niyeti yoktu. “Oynamak istiyorum,” dedi.

“Sen büyüksün,” dedi Mink ciddi bir sesle.

“O kadar da büyük değilim,” diye makul bir laf etti Joe.

“Sen sadece gülersin ve İşgal’i bozarsın.”

Motor patenli çocuk dudaklarıyla ayıp bir ses çıkardı. “Hadi gel, Joe. Bırak şunları da, perilerini de! Kafayı yemiş bunlar!”

Joseph yavaşça yürüyerek uzaklaştı, ama köşeyi dönüp kaybolana kadar arkasına bakıp durmuştu.

Mink bir kez daha işe koyulmuştu. Topladıkları gereçlerden bir çeşit aygıt yapmıştı. Küçük kızlardan birine kalem ve kâğıt vererek onu not almakla görevlendirmişti, kız da inanılmaz bir yavaşlıkla bu görevi yerine getiriyordu. Sesleri sıcak güneş ışığı altında yükselip alçalıyordu.

Şehir etraflarında mırıldanıyordu. Sokakta iyi, yeşil ve huzur veren ağaçlar sıralanmıştı. Şehirde, ülkede ve kıtada çatışan tek şey rüzgardı. Bin başka şehirde de ağaçlar ve çocuklar ve sessiz ofislerinde seslerini kaydeden veya ekranları seyreden iş adamları vardı. Roketler mavi göklerde dikiş yapan iğneler gibi ilerlerdi. Havada barışa alışmış insanların bir daha asla sorun çıkmayacağına yönelik şu evrensel sakinliği ve rahatlığı vardı.

Tüm dünya kol kola girmiş, yekvücut haldeydi. Mükemmel silahlar tüm ulusların ortak himayesindeydi. İnanılmaz güzellikle bir denge yakalanmıştı. İnsanların arasında hain yoktu. Mutsuz veya hoşnutsuz kimse yoktu, böylece dünya sağlam bir zemindeydi. Güneş ışığı dünyanın yarısını aydınlatıyor ve ağaçlar ılık hava dalgaları arasında uyukluyordu.

Mink'in annesi üst kattaki pencereden aşağıya baktı.

Çocuklar. Kadın onlara baktı ve başını salladı. Yemeklerini yiyecek, bir güzel uyuyacak ve pazartesi günü okulda olacaklardı. Tanrı şu coşkun bünyelerini korusun. Çocukları dinledi.

Mink, gül ağacının yanındaki biriyle hararetli hararetli konuşuyordu. Ama orada kimse yoktu.

Ah şu tuhaf çocuklar. Şu küçük kız var bir de, adı neydi? Anna? Anna not alıyordu. Mink, gül ağacına bir şey sordu, sonra cevabı Anna'ya söyledi.

"Üçgen," dedi Mink.

"Üç-," dedi Anna zorlanarak, "gen de nedir?"

"Boş ver," dedi Mink.

"Nasıl yazılıyor?" diye sordu Anna.

"Ü-ç..." diye kodladı Mink yavaş yavaş, ama sonra birden parladı. "Aman, kendin yaz!" başka kelimelere geçti. "Kiriş," dedi.

"Ben daha üç-," dedi Anna "geni yazmadım!"

"Tamam, acele et"' diye bağırdı Mink.

Mink'in annesi pencereden sarktı. "G-e-n," diye kodladı kelimeyi Anna'ya.

"Teşekkür ederim, Bayan Morris," dedi Anna. "Ne demek," dedi Mink'in annesi ve elektrotoz mıknatısıyla koridoru temizlemek için gülerek içeri girdi.

Sesler parıldayan havada titredi. "Kiriş," dedi Anna. Sesi zayıflıyordu.

"Dört-dokuz-yedi-A-ve-B-ve-X," dedi Mink uzaklarda, ciddi bir sesle. "Ve bir çatal ve bir ip ve bir alt-altgen-altıgen!"

Öğle yemeğinde Mink sütünü bir dikişte bitirdi ve kapıya fırladı. Annesi masaya vurdu.

"Hemen yerine otur," diye emir verdi Bayan Morris. "Sıcak çorban bir dakikada hazır olacak." Mutfak uşağının üzerindeki kırmızı düğmelerden birine bastı ve on saniye sonra bir şey kauçuk hazneye düştü. Bayan Morris

kapağı açtı, alüminyum maşayla dışarıya bir konserve kutusu çıkardı ve içindeki sıcak çorbayı kâseye döktü.

Tüm bunlar olurken Mink kıvranıyordu. “Acele et, anne! Ölüm kalım meselesi bu!”

“Ben de senin yaşında aynıydım. Hep ölüm kalım meselesidir, bilirim.”

Mink çorbayı hızla içmeye başladı.

“Yavaşla,” dedi annesi.

“Yapamam,” dedi Mink. “Drill beni bekliyor.”

“Drill de kim? Ne kadar ilginç bir adı varmış,” dedi annesi.

“Sen onu tanımazsın,” dedi Mink.

“Yeni mi taşınmışlar,” diye sordu annesi.

“Hem de ne yeni,” dedi Mink. İkinci kaseye başlamıştı.

“Hangisi Drill?” diye sordu annesi. “Buralardakilerden biri işte,” diye kaçamak bir cevap verdi Mink. “Dalga geçersin. Herkes geçiyor!”

“Drill utangaç mı?”

“Evet. Hayır. Bir bakıma. Aman, anne, bırak da gideyim, işgal başlasın istiyorsak gitmeliyim!”

“Kim kimi işgal ediyor bakalım?”

“Marslılar Dünya’yı işgal ediyor. Marslılar değil aslında. Onlar, bilmiyorum ki, yukarıda bir yerlerden.” Kaşığıyla yukarıyı işaret etti.

“İçeride de varlar,” dedi Bayan Morris, Mink’in alnına dokunarak.

Mink isyan etti. “Gülüyorsun! Drill’i ve herkesi öldüreceksin.”

“İstemeden oldu,” dedi Bayan Morris. “Drill de Marslı mı?”

“Hayır. O aslında Jüpiterli veya Satürnlü ya da Venüslü. Neticede çok zorlanmış.”

“Tahmin edebiliyorum.” Bayan Morris ağzını eliyle kapattı.

“Dünya’ya saldırmanın bir yolunu bulamamışlar bir türlü.”

Sahte bir ciddiyetle “Zapt edilemez bir gezegeniz,” dedi Bayan Morris.

“Drill de öyle dedi! Zapıt bir şey. Aynen öyle dedi.”

“Bak sen! Drill ne kadar da zeki bir çocukmuş.”

“Saldırmanın bir yolunu bulamamışlar, anne. Drill diyor ki, iyi savaşmak için insanları şaşırtmanın yeni yollarını bulmak lazımmış. Zafer öyle kazanılırmış. Bir de düşmanlarının arasına sızmalıymışsın.”

“Beşinci kol gerek yani,” dedi Bayan Morris.

“Evet. Drill de öyle dedi. Ama Dünya’yı hazırlıksız yakalamanın veya aramıza sızmanın yolunu bulamamışlar.”

Masayı temizlerken “Şaşırmadım. Biz çok güçlüyüz,” diye güldü Bayan Morris. Mink’se orada oturuyor, masaya bakıyor ve ne anlatacağını düşünüyordu.

Dramatik bir sesle “Sonra, bir gün,” diye fısıldadı Mink, “akıllarına çocuklar gelmiş!”

“Bak sen!” dedi Bayan Morris.

“Büyüklerin hep meşgul olduğunu, çalıların altına, bahçelere hiç bakmadıkları akıllarına gelmiş!”

“Sadece salyangoz ve mantar aramak için bakarız.”

“Sonra bir de boy-boylarla alakalı bir şey vardı.”

“Boy-boy?”

“Boyyut?”

“Boyut mu?”

“Hem de dört tane! Dokuz yaşından küçük çocuklar ve hayal gücüyle alakalı bir şeyler daha vardı. Drill’in konuşmasını duymak sahiden çok komik.”

Bayan Morris yorgundu. “Elbette öyledir. Hadi, Drill’i bekletme. Geç oluyor, banyo vaktinden önce İşgal başlasın istiyorsan acele etmen lazım.”

“Banyo yapmak zorunda mıyım?” diye homurdandı Mink.

“Evet. Çocuklar neden sudan nefret eder ki? Hangi devirde yaşarsan yaşa çocuklar kulaklarının arkası ıslansın istemiyor!”

“Drill banyo yapmak zorunda kalmayacağımı söylüyor,” dedi Mink.

“Öyle mi diyor?”

“Tüm çocuklara böyle dedi. Banyo yapmak yok. Saat 10’a kadar oturabileceğimizi ve cumartesi günleri bir değil iki televizyon programı seyredebileceğimizi söyledi.”

“Bay Drill’in laflarına dikkat etmesi lazım. Annesini arayacağım ve...”

Mink kapıya yöneldi. “Pete Britz ve Dalejerrick gibi çocuklarla uğraşıyoruz. Büyüyorlar. Bizimle dalga geçiyorlar. Ebeveynlerinden beterler. Drill’e inanmıyorlar bir türlü. Büyüdükleri için çok havalanıyorlar. Halden anlarlar sanıyor insan halbuki. Birkaç yıl önce onlar da küçüktü. En çok onlardan nefret ediyorum. Onları *ilk önce* öldüreceğiz.”

“Babanla beni sona mı bırakacaksın?"

“Drill sizin tehlikeli olduğunuzu söylüyor. Niye, biliyor musun? Çünkü siz Marslılara inanmıyorsunuz. Dünya’yı bizim yönetmemize izin

verecekler. Sadece biz değil, yan mahalledeki çocuklarla beraber yöneteceğiz. Belki kraliçe olurum.” Mink kapıyı açtı.

“Anne?”

“Evet?”

“Mankık nedir?”

“Mantık mı? Tatlım, mantık neyin gerçek, neyinse gerçek olmadığını bilmektir.”

“Drill bunu da *söylemişti*,” dedi Mink. “Peki, kolay et-ki-le-ne-bi-lir ne demek?” Bunu söylemesi tam bir dakikasını almıştı.

“Onun anlamı...” Bayan Morris yere baktı ve bir kahkaha attı. “Tatlım, onun anlamı çocuk olmaktır.”

“Yemek için teşekkür ederim!” Mink koşarak çıktı, sonra başını kapıdan içeri uzattı. “Anne, senin canım fazla yakmamalarını sağlayacağım, sahiden!”

“Teşekkür ederim,” dedi Bayan Morris.

Çat! diye kapandı kapı.

Saat dört olduğunda sesli-vizör çaldı. Bayan Morris cevap verdi.

“Merhaba, Helen!”

“Merhaba, Mary. New York’ta işler nasıl?”

“İyi. Scranton nasıl? Yorgun görünüyorsun.”

“Sen de. Çocuklar işte, ayak altındalar,” dedi Helen.

Bayan Morris iç çekti. “Benim Mink de öyle. Süper-İşgal.”

Helen güldü. “Sizin çocuklar da mı o oyunu oynuyor?”

“Tanrım, evet. Yarın da geometrik beş taşa ve motorlu seksek oynarlar. Biz de 48 senesinde böyle miydik?”

“Daha kötüydük. Japonlar ve Naziler oynuyorduk. Bizimkiler beni nasıl çekmiş, bilmiyorum. Erkek çocuğu gibiydim.”

“Ebeveynler kulaklarını tıkamayı öğreniyor.” Sessizlik.

“Neyin var, Mary?” diye sordu Helen.

Bayan Morris’in gözleri yarıya kadar kapanmıştı, dilini yavaşça ve düşünceli bir şekilde alt dudağında kaydırdı. “Ne?” Silkindi. “Ah, yok bir şey. Sadece şunu düşündüm bir an. Kulaklarını tıkamayı. Boş ver. Nerede kalmıştık?”

“Oğlum Tim çocuğun tekine kafayı taktı. Adı *Drill* miydi, neydi?”

“Yeni bir şifre olmalı. Mink de bayılıyor ona.”

“New York’a kadar ulaştığını bilmiyordum. Ağızdan ağza yayılmıştır herhalde. Hurda topluyor gibiler. Josephine’le konuştum ve onun çocukları da aynı oyuna takmış. Onlar Boston’da oturuyor. Bu oyun tüm ülkeyi kavuruyor.”

O sırada Mink su içmek için mutfağa daldı. Bayan Morris arkasını döndü. “İşler nasıl?”

“Neredeyse tamamladık,” dedi Mink.

“İyi,” dedi Bayan Morris. “*O* nedir?”

“Yoyo," dedi Mink. “Bak."

Yoyoyu saldı. İpin ucuna erişen yoyo gözden kayboldu.

“Gördün mü?" dedi Mink. “Hop!" Parmağını salladı ve yoyo tekrar belirip ipte yukarı çıktı.

“Bir daha yap," dedi Bayan Morris.

“Yapamam. Başlama saati saat beşte görüşürüz." Mink yoyosuyla oynayarak çıktı.

Helen güldü. “Tim de bu sabah o yoyolardan birini getirdi, ben merak edince bana gösteremeyeceğini söyledi. Sonunda ben çalıştırmayı denedim ama çalışmadı."

“Sen kolay etkilenebilir değilsin," dedi Bayan Morris.

“Ne?"

“Boş ver. Aklıma düşen bir şey. Bir şey mi soracaktın, Helen?"

“Şu mozaik kek tarifini isteyecektim."

Saatler geçti. Gün sona eriyordu. Güneş huzur dolu mavi gökyüzünde batıyordu. Yeşil bahçelerde gölgeler uzadı. Gülüşmeler ve eğlence devam etti. Küçük kızlardan biri ağlayarak kaçtı. Bayan Morris ön kapıdan çıktı.

“Mink, şu ağlayan Peggy Ann miydi?"

Mink bahçede, gül ağacının yakınında eğilmiş duruyordu. “Evet. Korkak o. Artık onun oynamasına izin vermiyoruz. Oynamak için fazla büyük. Galiba birden büyüdü."

“Bu yüzden mi ağlıyor? Saçma. Ya bana doğru dürüst bir cevap verirsin, küçük hanım, ya da eve girersin!”

Mink korkmakla kızmak arasında bir yerde kalmıştı. “Şimdi bırakamam. Vakit neredeyse geldi. Uslu olacağım. Affedersin.”

“Peggy Ann’e vurdun mu?”

“Hayır, gerçekten vurmadım. Ona sor. Başka bir şey oldu, korkak işte o.”

Çocuklar, kaşıklarla yaptıklarına ve kare şeklinde dizdiği çekiç ve borulara sert bakışlara bakan Mink'in etrafında toplanmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Bayan Morris.

“Drill sıkıştı. Yarı yolda kaldı. Onu tamamen geçirebilirsek iş kolaylaşacak. Böylece diğerleri de peşinden gelebilecek.”

“Yardımım dokunur mu?”

“Hayır, anne, sağ ol. Ben hallederim.”

“Peki. Yarım saat sonra banyo yapmaya çağıracağım. Seni izlemekten yoruldum.”

Bayan Morris içeri girdi ve elektrikli masaj sandalyesine oturup yarısı boş bir bardaktan biraz bira içti. Sandalye sırtına masaj yaptı. Çocuklar, çocuklar. Çocuklar ve sevgi ve nefret, yan yana. Çocuklar sizi bazen sever, bazen de nefret eder, hepsi yarım saniyede olup biter. Tuhaf çocuklar, acaba tokatları ve sert, katı emirleri unutur veya affederler mi hiç? Bayan Morris merak etti. Tepenizdeki ve üstünüzdeki nasıl unutur veya affederdiniz ki, şu uzun ve aptal diktatörleri?

Zaman geçti. Sokağın üzerindeki tuhaf ve bekleyişteki sessizlik derinleşti.

Saat beş oldu. Evin içinde bir yerlerde, bir saat sakin bir sesle şarkı söyledi: “Saat beş- saat beş. Zaman geçiyor. Saat beş” ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Başlama saati.

Bayan Morris güldü. Başlama saati.

Garaja bir araba yaklaştı. Bay Morris. Bayan Morris gülümsedi. Bay Morris arabasından çıktı, kapıyı kilitledi ve çalışmakta olan Mink'e selam verdi. Mink onu umursamadı. Bay Morris güldü ve bir süre çocukları seyretti. Sonra eve girdi. “Merhaba, tatlım.”

“Hoş geldin, Henry.”

Sandalyesinde doğrulmuş, çocukları dinliyordu. Çocuklar sessizdi. Fazla sessizdi.

Henry piposunu boşalttı ve tekrar doldurdu. “Güzel bir gün. İnsan yaşadığına şükrediyor.”

Vızz.

“O neydi?” diye sordu Henry.

“Bilmiyorum.” Bayan Morris birden ayağa kalktı, gözleri büyümüştü. Bir şey diyecekti. Vazgeçti. Saçmaydı. Sinirleri hopladı. “Çocukların elinde

tehlikeli bir şeyler yok, değil mi?” dedi.

“Sadece boru ve çekiçler var. Neden sordun?”

“Elektrikli bir şey yok mu?”

“Yok yahu, kontrol ettim ben.”

Bayan Morris mutfağa yürüdü. Vızıldama devam ediyordu. “Her neyse, git de onlara durmalarını söyle. Saat beşi geçti. Onlara...” Biraz düşündü. “işgallerine yarın devam etsinler.” Tedirgin bir sesle güldü.

Vızıldama arttı.

“Ne yapıyor bunlar? Gidip bir bakayım bari.”

Patlama!

Ev tok bir sesle sallandı. Sokaktaki diğer evlerin bahçelerinden de patlama sesleri geldi.

Bayan Morris istemsizce çığlık attı. “Üst kata!” diye şuursuzca bağırdı, ne zeka ne de mantık olmadan. Belki göz ucuyla bir şey görmüştü, belki yeni bir koku almış veya yeni bir ses duymuştu. Henry’yi ikna etmek için tartışmaya zaman yoktu. Onun delirdiğini düşünse de olurdu. Evet, delirmek! Çığlık atarak üst kata çıktı. Henry eşinin ne yaptığını görmek için peşinden gitti. “Tavan arasında!” diye bağırdı Bayan Morris. “Orada duruyor!” Bu sadece Henry’yi yukarıya zamanında çıkarmak için kullandığı bir bahaneydi. Tanrım, acele etmeliydiler.

Dışarıda bir patlama daha oldu. Çocuklar patlamaları sanki havai fişekleri izliyormuş gibi keyif çığlıklarıyla izliyordu.

“Tavan arasında değil,” diye bağırdı Henry. “Dışarıda!”

“Hayır, hayır!” Bayan Morris soluk soluğa tavan arasının kapısına ulaştı. “Göstereceğim, burada. Acele et, göstereceğim!”

Tavan arasına paldır küldür daldılar. Bayan Morris kapıyı çarparak kapadı, kilitledi, anahtarı alıp odanın uzak ve dağınık bir köşesine attı. Artık ne söylediğini bilmeden konuşuyor, içini döküyordu. Gün boyu içinde gizliden gizliye toplanan, şarap gibi mayalanan, bilinçaltındaki şüphe ve korku... Dikkati, mantığı ve aklıyla reddettiği, sansürlediği gün boyunca onu rahatsız eden tüm o küçük ayrıntılar, ipuçları ve duyumları. Şimdi hepsi zihninde patlıyor ve onu zangır zangır titretiyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Bayan Morris, sırtını kapıya vermiş hıçkırıyordu. “Hava kararana kadar burada güvende oluruz. Belki gizlice dışarı çıkıp kaçabiliriz.”

Henry de bir patlama yaşamıştı, ama nedeni farklıydı. “Delirdin mi? Anahtarı niye attın ki? Lanet olsun, tatlım!”

“Evet, evet, işine yarayacaksa deliliği kabul ediyorum, ama sen burada benimle kal.”

“Dışarı nasıl çıkabilirim, bilmiyorum ki!”

“Sessiz ol. Bizi duyacaklar. Tanrım, bizi yakında bulurlar...”

Aşağıdan Mink’in sesi geliyordu. Henry durdu. Her yeri saran büyük bir vızıltı ve cızırtı, çığlıklar ve gülüşmeler duyuluyordu. Alt katta sesli-vizör ısrarla, telaşla, şiddetle çalıyordu. *Arayan Helen mi?* diye düşündü Bayan Morris. *Acaba bizi düşündüğüm nedenden mi arıyor?*

Eve girenlerin ayak sesleri duyuldu. Ağır ayak sesleri.

Kızgın bir sesle “Evime giren de kim?” diye sordu Henry. “Aşağıda kim dolanıyor?”

Ağır ayaklar. Yirmi, otuz, kırk, elli tane. Eve dalan elli kişi. Vızıldama. Çocukların gülüşmeleri. “Bu taraftan!” diye bağırdı Mink, aşağıda.

“Aşağıda kim var?” diye kükredi Henry. “Kim var!”

“Şşş. Ah, hayırhayırhayırhayır!” dedi Bayan Morris cılız bir sesle, kocasına sarılarak. “Lütfen, sessiz ol. Belki de giderler.”

“Anne?” diye seslendi Mink. “Baba?” Bir duraksama. “Neredesiniz?”

Ağır ayak sesleri, ağır, ağır, ağır, *çok ağır* ayak sesleri merdivenlerden çıktı. Mink onlara yol gösteriyordu.

“Anne?” Bir tereddüt. “Baba?” Bir bekleyiş, bir sessizlik.

Vızıldama. Tavan arasına yaklaşan ayak sesleri. En önde Mink’inki.

Bay ve Bayan Morris tavan arasındaki sessizlikte beraberce titriyordu. Nedense elektrikli vızıltı, kapının altından birden sızan tuhaf, soğuk ışık, garip koku ve Mink’in sesindeki o alışılmadık heveslilik sonunda Henry Morris’e de işlemişti. Yanında eşiyle karanlıkta titreyerek duruyordu.

“Anne! Baba!”

Ayak sesleri. Hafif bir vızıldama sesi. Kapının kilidi eridi. Kapı açıldı. Arkasında uzun, mavi gölgelerle Mink içeri baktı.

“Cee-e,” dedi Mink.

Roket

Fiorello Bodoni birçok gece roketlerin karanlık gökyüzündeki iç çekişlerini duymak için uyanırdı. Nazik eşinin rüyalar gördüğünden emin yatağından kalkar, parmak uçlarında gece havasına çıkardı. Bir anlığına nehir kenarındaki küçük evdeki bozulmuş yemek kokularından uzakta olurdu. Sessiz bir anlığına kalbinin roketlerin peşinde uzaya yükselmesine izin verirdi.

Şimdi, bu gece, karanlıkta yarı çıplak duruyor ve havada vızıldayan ateş fıskiyelerini seyrediyordu. Roketler çılgın rotalarını izliyor, Mars'a, Satürn'e ve Venüs'e gidiyordu!

"Bodoni'ye bak sen."

Bodoni irkildi.

Sessiz nehrin kıyısındaki bir süt sandığının üzerinde oturan ihtiyar adam da gece yarısı sessizliğinde roketleri izliyordu.

"Sen miydin, Bramante?"

"Her gece buraya geliyor musun, Bodoni?"

"Şöyle bir hava almaya geliyorum."

"Öyle mi? Ben roketleri izlemeyi tercih ediyorum," dedi ihtiyar Bramante. "Seferlere başladıklarında ben daha çocuktum. Seksen yıl geçti, birine binemedim."

"Bir gün birine bineceğim," dedi Bodoni. "Aptal!" diye bağırdı Bramante. "Nereye biniyorsun, zengin adam işi bu." Ağarmış başını salladı, eskileri hatırlıyordu. "Ben gençken yanan harflerle yazmışlardı: GELECEĞİN DÜNYASI! Bilim, Konfor ve Herkes için Yeni Şeyler! Hah! Seksen sene. Gelecek, Şimdi Oluyor! Rokete binebiliyor muyuz? Hayır! Atalarımız gibi kulübelerde yaşıyoruz."

"Belki de oğullarım..." dedi Bodoni.

"Hayır, onlar da binemeyecek!" diye bağırdı ihtiyar adam. "Hayaller de, roketler de zenginler için."

Bodoni tereddüt etti. "İhtiyar, ben üç bin dolar biriktirdim. Bunu yapmak altı yılımı aldı. iş için, alet edevat alayım diye. Ama bir aydır her gece

uyanıyorum. Roketleri duyuyorum. Galiba. Ve bu gece kararımı verdim. İçimizden biri Mars'a gidecek!" Gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Aptal olma!" diye çıkıştı Bramante. "Nasıl seçeceksin? Kim gidecek? Sen gidersen uzayda Tanrı'ya birazcık daha yakın oldun diye eşin senden nefret eder. O harika yolculuğunu yıllar boyunca anlatacaksın da o hiç gücenmeyecek mi sanıyorsun?"

"Hayır, hayır."

"Evet! Ya çocukların? Onlar burada kalırken Mars'a giden babalarının hatırasıyla dolmayacak mı hayatları? Oğullarını öyle bir duruma düşüreceksin ki. Hayatları boyunca akılları roketlerde kalacak. Uykusuz kalacaklar. Sen şimdi nasıl hastaysa onlar da bu sevdayla hasta olacaklar. Eğer gidemezlerse ölmek isteyecekler. Seni uyarıyorum, önlerine böyle bir hedef koyma. Bırak fakirlikle yetinsinler. Onların gözlerini kendi ellerine ve senin hurdalığına çevir, yıldızlara değil."

"Ama..."

"Diyelim eşini yolladın. Uzayı onun gördüğünü ama senin göremediğini bilmek seni nasıl hissettirecek? Tanrı'ya yaklaştı diye başına azize kesilir, sen de onu nehre atmayı düşünmeye başlarsın. Hayır, Bodoni. Git kendine yeni bir iş makinesi al, zaten ihtiyacın var. Vur kepçeyi hayallerine, parçala gitsin onları."

Gökyüzünde, artlarında alevler bırakarak giden roketlerin yansımasının boğulduğu nehre bakan ihtiyar adam dinginleşti.

"İyi geceler," dedi Bodoni.

"İyi uykular," dedi ihtiyar.

Ekmek dilimi kızartma makinesinden fırladığında Bodoni neredeyse çığlık atacaktı. Geceyi uykusuz geçirmişti. Neşeli çocuklarının arasında, iri kıyım eşinin yanında, Bodoni iki büklüm, dalgın: dalgın bakıyordu. Bramante haklıydı. Parayı işine yatırmalıydı. Diğerleri hayal kırıklığıyla erirken İçlerinden sadece biri rokete binsin diye para biriktirmenin ne anlamı vardı?

"Fiorello, kızarmış ekmeğini ye," dedi eşi Maria.

"Canım istemiyor," dedi Bodoni.

Çocuklar içeri daldı; oyuncak bir roket için kavga eden üç erkek ve Mars, Venüs ve Neptünlülerin şeklindeki yeşil renkli, üç adet sarı gözlü ve on iki parmaklı bebekler taşıyan iki kız.

"Venüs roketini gördüm!" diye bağırdı Paolo.

“Şşşuuuu diye kalktı!” dedi Antonello.
“Çocuklar!” diye bağırdı Bodoni, elleri kulaklarında.
Çocuklar ona baktı. Babaları pek bağırmazdı.
Bodoni ayağa kalktı. “Hepiniz beni dinleyin,” dedi. “içimizden birini Mars roketine bindirebilecek kadar param var.”
Herkes bağırdı.
“Anladınız mı?” diye sordu. “Sadece *birimiz* gidebilecek? Ama kim?”
“Ben, ben, ben!” diye bağrıştı çocuklar.
“Sen,” dedi Maria.
“Sen,” dedi Bodoni, ona.
Hepsi sustu.
Çocuklar tekrar düşündü. “Lorenzo gitsin, en büyüğümüz o.”
“Miriamme gitsin, kız o!”
“Neler göreceğini düşün,” dedi Maria, kocasına. Ama gözlerinde bir tuhaflık vardı. Sesi titriyordu. “Meteorlar, balıklar gibi. Evren. Ay. Döndüğü zaman gördüklerini iyi anlatabilecek biri gitmeli. Senin ağzın laf yapar.”
“Saçmalık. Sen de öylesindir,” diye itiraz etti Bodoni.
Herkes titredi.
“İşte,” dedi Bodoni, mutsuz bir sesle. Süpürgeden birkaç çöp kopardı. “Kısa çöpü çeken kazanır.” Sıktığı yumruğunu uzattı. “Seçin.”
Sırayla ve ciddiyetle seçtiler.
“Uzun.”
“Uzun.”
Biri daha.
“Uzun.”
Çocuklar sırasını savmıştı. Oda sessizdi.
Geriye iki tane kalmıştı. Bodoni kalbinin ağrıdığını hissediyordu.
“Şimdi,” diye fısıldadı. “Maria.”
Maria çekti.
“Kısa,” dedi.
“Ah,” diye iç çekti Lorenzo, yarı mutlu, yarı üzgün. “Annemiz Mars’a gidiyor.”
Bodoni gülümsemeye çalıştı. “Tebrik ederim. Biletini bugün alacağım.”
“Fiorello, bekle...”
“Haftaya yola çıkarsın,” diye mırıldandı Bodoni.

Maria çocuklarının düz, büyük burunlarının altındaki gülümsemeyle beraber üzgün bakışlarını üzerinde hissetti. Yavaşça çöpü kocasına uzattı. “Ben Mars’a gidemem.”

“Neden gidemezmişsin?”

“Hamileyim.”

“Ne!”

Kocasına bakamıyordu. “Durum böyleyken seyahat etmem iyi olmaz.”

Bodoni, Maria’yı dirseğinden tuttu. “Doğru mu bu?”

“Tekrar çekin. Baştan başlayın.”

“Bana neden daha önce söylemedin?” diye sordu kuşkucu bir sesle.

“Unuttum.”

“Maria, Maria,” diye fısıldadı Bodoni. Eşinin yüzünü okşadı. Çocuklarına döndü. “Tekrar çekin.”

Paolo hemen kısa çöpü çekti.

“Mars’a gidiyorum!” Çılgınca dans etti. “Teşekkür ederim, baba!”

Diğer çocuklar etrafından uzaklaştı. “Ne güzel, Paolo.”

Paolo ebeveynlerini ve kardeşlerini incelemek için gülümsemeyi kesti. “*Gidebilirim*, değil mi?” diye sordu kuşkuyla.

“Evet.”

“Ve geri döndüğümde beni yine *seveceksiniz*, değil mi?”

“Elbette.”

Paolo titreyen elindeki değerli çöpü inceledi ve başını salladı. Çöpü attı. “Unutmuşum. Okul başlıyor. Ben gidemem. Tekrar çekin.”

Ama kimse çekmedi. Üzerlerine tam bir hüzün çökmüştü.

“Hiçbirimiz gitmeyecek,” dedi Lorenzo.

“En iyisi böyle,” dedi Maria.

“Bramante haklıydı,” dedi Bodoni.

Fiorello Bodoni midesine oturan kahvaltısıyla hurdalığında çalışmaya başladı. Metali parçalıyor, eritiyor, kalıplara döküp kullanılabilecek külçeler haline getiriyordu. Kullandığı aletler dökülüyordu, alanındaki rekabet onu yirmi yıldır fakirliğin sınırında tutmuştu. Çok kötü bir sabahtı.

Öğleden sonra bir adam hurdalığa girdi ve çalışan Bodoni’ye seslendi. “Hey, Bodoni, sana metal buldum!”

“Nasıl bir metal, Bay Mathews?” diye sordu Bodoni ilgisizce.

“Bir roket. Ne oldu? İstemiyor musun?”

“Evet, evet!” Adamı kolundan tutup durdurdu, şaşkına dönmüştü.”

“Elbette,” dedi Mathews, “sadece bir model. Bilirsin. Roket tasarlarken önce alüminyumdan bire bir modelini yaparlar. Eritirsen biraz kar edebilirsin. Sana iki bin dolara bırakırım...”

Bodoni adamın elini bıraktı. “Param yok.”

“Üzgünüm. Sana yardım edebileceğimi düşünmüştüm. Son konuştuğumuzda herkesin ihalelerde seni geride bıraktığını söylemiştin. Bunu çaktırmadan sana bırakabileceğimi düşünmüştüm. O zaman...”

“Bana yeni ekipman lazım. Paramı onun için biriktirdim.”

“Anlıyorum.”

“Roketini alsam bile eritemem. Alüminyum fırınım geçen hafta bozuldu ..."

“Tabii.”

“Roketi senden alsam da kullanamam.”

“Biliyorum.”

Bodoni gözlerini kırptı ve sonra kapadı. Gözlerini tekrar açtı ve Bay Mathews’a baktı. “Ama ben aptalın tekiyim. Parayı bankadan alıp sana veririm.”

“Ama roketi eritemezsen... ”

“Roketi gönder,” dedi Bodoni.

“Peki, sen öyle diyorsan. Bu gece mi?”

“Bu gece,” dedi Bodoni, “iyi olur. Evet, bu gece roketim olsun istiyorum.”

Ay çıkmıştı. Roket hurdalıkta duruyordu; beyaz ve büyük. Rokette ayın beyazlığı ve yıldızların maviliği vardı. Bodoni rokete baktı ve onun her şeyini sevdi. Onu okşamak, ona yaslanıp yanağını bastırarak yüreğinin tüm gizli arzularını anlatmak istiyordu.

Rokete baktı. “Benimsin,” dedi. “Hareket etmesen de, alev çıkarmasan da benimsin. Orada elli sene durup paslansan da benimsin.”

Roket zaman ve mesafe kokuyordu. Bir saatin içine girmek gibiydi. İnce İsviçre işçiliğiyle imal edilmiş gibiydi. İnsan bu roketi yeleğinin saat cebine koyabilirdi. “Bu gece burada uyuyabilirim bile,” diye fısıldadı Bodoni heyecanla.

Pilot koltuğuna oturdu.

Bir kola dokundu.

Gözlerini kapadı, kapalı ağzıyla mırıldanmaya başladı.

Mırıldanma giderek daha sesli, daha yüksek sesli, daha çılgınca, tuhafça, neşeli bir hal aldı, içinde titriyor, onu ileri eğiyor, geri çekiyordu. Rokette kükreyen sessizlik ve bir çeşit metal tınısı varken elleri kontrollerin üzerinde oynuyor, kapalı gözleri titriyor ve ses bir ateş, bir güç, bir kaldırış ve onu ikiye bölebilecek bir itiş gücüne dönüşene kadar arttı. Soluğu kesilmişti. Tekrar tekrar mırıldandı ve durmadı, çünkü bu durdurulamazdı, sadece devam edebilirdi, gözleri daha sıkı kapanmış, kalbi deli gibi atıyordu. “Kalkış gerçekleşti!” diye bağırdı. *Sarsılma*! *Gürleme*! “Ay!” diye bağırdı, gözlerini sıkıca kapamıştı. “Meteorlar!” *Volkanik ışıktaki sessiz heyecan*. “Mars. Tanrım, Mars! Mars!”

Bitkin ve soluk soluğa arkasına yaslandı. Titreyen elleri kontrolleri bıraktı ve başını hızlıca arkaya yatırdı. Yavaşça nefes alıp vererek uzun süre orada oturdu, kalp atışları yavaşlıyordu.

Gözlerini yavaş yavaş açtı.

Hurdalık hala oradaydı.

Hareketsiz durdu. Bir dakikalığına yığılmış metal parçalarına baktı, gözlerini üstlerinden çekmedi. Sonra ayağa fırladı ve kolları tekmeledi. “Kalkışa geçsene be!”

Roket sessizdi.

“Ben sana gösteririm,” diye bağırdı.

Gece havasında tökezleyerek gitti ve iş makinesini çalıştırıp rokete doğru yöneldi. Yıkı güllesini ayışığının aydınlattığı gökyüzüne kaldırdı. Ağırlığı bırakmak, bu yalan hayali ezmek ve parçalamak için titreyen elini hazırladı. Ama eli hareket etmedi, onun komutlarına uymadı. “Sen görürsün!” diye bağırdı.

Ama elleri hareketsiz kaldı.

Gümüşi roket ayışığında duruyordu. Roketin arkasında bir sokak ötedeki evinin sarı ışıkları vardı, sıcak sıcak yanıyorlardı. Evlerindeki radyodan belli belirsiz bir müzik sesi geliyordu. Yarım saat orada oturup roketi ve evinin ışıklarını düşündü, gözleri kısıldı ve kocaman açıldı. İş makinesinden indi, yürümeye başladı. Yürürken de gülmeye başladı ve evinin arka kapısından içeri girdiğinde derin bir nefes alıp seslendi; “Maria, Maria, toparlan. Mars’a gidiyoruz!"

“Oo!"

“Aa!"

“*İnanamıyorum*!'

“İnanırsın, inanırsın."

Çocuklar rüzgarlı hurdalıkta, parıldayan rokete bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu, daha ona dokunmamışlardı. Ağlamaya başladılar.

Maria eşine baktı. “Ne yaptın?" dedi. “Paramızı buna mı harcadın? Asla uçamaz bu."

“Uçacak," dedi Bodoni, rokete bakarak.

“Roketler milyonlar tutar. Sende kaç milyon var?"

“Uçacak," diye tekrarladı Bodoni, kararlı bir sesle. “Şimdi hepiniz eve gidin. Yapmam gereken telefon görüşmeleri ve işler var. Yarın gidiyoruz. Sakın kimseye bir şey demeyin. Bu bir sır."

Çocuklar tökezleyerek roketten uzaklaştı. Bodoni çocuklarının uzaktaki, evin penceresindeki küçük, heyecanlı yüzlerini görebiliyordu.

Maria yerinden kıpırdamadı. “Bizi mahvettin," dedi. “Paramızı bu ‘şeye’ yatırdın. Yeni ekipman alman gerekirdi."

“Göreceksin," dedi Bodoni.

Maria tek kelime etmeden arkasını döndü.

“Tanrı yardımcım olsun,” diye fısıldadı Bodoni ve çalışmaya başladı.

Gece boyunca kamyonlar gelip paketler bıraktı ve Bodoni gülümseyerek banka hesabını boşalttı. Rokete aletleriyle saldırdı, ekledi, söktü, üzerine alevleri büyüler ve gizli küfürler yağdırdı. Roketin boş makine dairesine kaza yapmış otomobillerden çıkan dokuz motor yerleştirdi. Sonra makine dairesini, kimse gizli işini göremesin diye, kaynak yaparak kapadı.

Şafakta mutfağa girdi. “Maria,” dedi, “kahvaltı edeceğim.”

Maria onunla konuşmuyordu.

Güneş doğduğunda çocuklarına seslendi. “Hazırız! Hadi!” Ev sessizdi.

“Çocukları dolaba kilitledim,” dedi Maria.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bodoni.

“O rokette öleceksiniz,” dedi Maria. “O paraya nasıl bir roket alabilirsin ki? Dandik bir tane ancak!”

“Maria, beni dinle.”

“Havaya uçacak. Sen de pilot değilsin zaten.”

“Neyse ne, roketi uçurabilirim. Tamir ettim.”

“Delirdin sen,” dedi Maria.

“Dolabın anahtarı nerede?”

“Burada.”

Bodoni elini uzattı. “Anahtarı bana ver.”

Maria anahtarı verdi. “Onları öldüreceksin.”

“Hayır, hayır.”

“Evet, öldüreceksin. Hissediyorum.”

Bodoni, Maria’nın karşısında durdu. “Sen gelmeyecek misin?”

“Ben burada kalacağım,” dedi Maria. “Anlayacaksın; birazdan göreceksin,” dedi ve gülümsedi. Bodoni. Dolabı açtı. “Gelin, çocuklar. Babanızı takip edin.”

“Hoşça kal, anne!”

Maria mutfak penceresinden onlara sessizce ve gözlerini dikerek baktı.

Roketin kapısına geldiklerinde Bodoni, “Çocuklar, bir haftalığına gidiyoruz. Sizin okula benim de işe dönmem gerekiyor.” Sırayla ellerini tuttu. “Dinleyin. Bu roket çok eski ve sadece tek bir yolculuk daha yapabilir. Bir daha uçamayacak. Hayatınızdaki tek yolculuk bu olacak. Gözlerinizi dört açın.”

“Evet, baba.”

“Dinleyin, kulaklarınızı açık tutun. Roketin kokularını koklayın. Hissedin. *Hatırlayın*. Hatırlayın ki döndüğünüzde ömrünüz boyunca gördüklerinizden bahsedebilin.”

“Evet, baba.”

Roket durmuş bir saat kadar sessizdi. Arkalarından kapattıkları kapı tısladı. Bodoni çocuklarım küçük mumyalar gibi kauçuk hamaklara bağladı. “Hazır mısınız?” diye seslendi.

“Hazırız!” diye cevap verdi hepsi.

“Kalkışa geçiyoruz!” Anahtarlardan on tanesini indirdi. Roket gürledi ve sıçradı. Çocuklar hamaklarında dans ediyor, çığlık atıyorlardı.

“Ay göründü!”

Ay yanlarından bir rüya gibi geçti. Meteorlar havai fişeklere bölündü. Zaman gazdan bir yılan gibi akıp gitti. Çocuklar bağırdı. Saatler sonra hamaklarından çıktıklarında lombozlardan baktılar. “Dünya şurada!”

“Mars şurada!”

Kadranlar dönerken roket pembe ateş yaprakları bırakıyordu; çocukların gözleri kapandı. Sonunda sarhoş güveler gibi koza hamaklarında yatmışlardı.

“İyi, iyi,” diye fısıldadı Bodoni, tek başına.

Parmak uçlarında kontrol odasından kapıya gitti, orada uzun bir süre korkuyla durdu.

Bir düğmeye bastı. Kapı sonuna kadar açıldı. Dışarı çıktı. Uzaya mı? Meteorların ve yıldızların mürekkebimsi dalgalarına mı? Sonsuz boyutlara ve hızlı mesafelere mi?

Hayır. Bodoni gülümsedi.

Roket hâlâ hurdalıktaydı.

Paslı ve değişmemiş asma kilitli hurdalık kapısı, nehir kıyısındaki sessiz, küçük ev, dışarıya ışık veren mutfak penceresi, aynı denize akmaya devam eden nehir, hepsi yerli yerindeydi. Hurdalığın ortasındaysa titreşen, hırıldayan roket duruyor, sihirli bir rüya üretiyordu. Sallanıyor ve kükrüyor, hamaklarındaki çocukları örümcek ağındaki sinekler gibi sıçratıyordu.

Maria mutfak penceresindeydi.

Bodoni ona el salladı ve güldü.

Eşinin el sallayıp sallamadığını görmedi. Belki azıcık sallamıştı. Ufak bir gülücük atmıştı.

Güneş yükseliyordu.

Bodoni aceleyle rokete girdi. Sessizlik. Hepsi hala uyuyordu. Rahat bir nefes aldı. Bir hamağa yatıp gözlerini kapadı. Dua etmeye başladı. Önümüzdeki altı gün boyunca büyü bozulmasın. Tüm uzay gelsin ve gitsin, kızıl Mars ve ayları gemimizin altına gelsin, filmde hiçbir hata olmasın. Bu güzel büyüyü yaratan saklı ayna ve ekranlarda sorun çıkmasın. Zaman kriz yaşanmadan geçsin.

Uyandı.

Kızıl Mars roketin yakınındaydı.

“Baba!” Çocuklar serbest kalabilmek için kıvranıyordu.

Bodoni baktı ve kızıl Mars’ı gördü ve Mars iyiydi, bir kusuru yoktu. Ve Bodoni çok mutluydu.

Yedinci gün güneş batarken roket sallanmayı kesti.

“Eve geldik,” dedi Bodoni.

Roketin açık kapısından parıldayan yüzler ve kaynayan kanlarıyla çıkıp hurdalığı geçtiler.

“Size sucuklu yumurta hazırladım,” dedi Maria, mutfak kapısında.

“Anne, anne, keşke sen de gelip görseydin. Mars’ı, meteorları, hepsini görseydin, anne!”

“Evet,” dedi Maria.

Yatma vakti geldiğinde çocuklar Bodoni’nin etrafına toplandı. “Sana teşekkür etmek istiyoruz, baba.”

“Bir şey değil.”

“Bunu hep hatırlayacağız, baba. Hiç unutmayacağız.”

Gece geç vakitte Bodoni gözlerini açtı. Eşinin yanında yattığını, onu izlediğini sezmişti. Maria uzun süre hareket etmedi ve sonra birden onu yanaklarından ve alnından öptü. “Ne oldu?” diye sordu Bodoni.

“Sen dünyanın en iyi babasısın,” diye fısıldadı Maria.

“Niye?”

“Şimdi görüyorum,” dedi. “Anlıyorum.”

Maria uzandı ve gözlerini kapadı, eşinin elini tutuyordu. Yolculuk çok mu güzeldi?” diye sordu. “Evet,” dedi Bodoni.

“Belki”, dedi Maria, “belki, bir gece, beni de ufak bir yolculuğa çıkarırsın, ne dersin?”

“Küçük bir yolculuğa çıkarız belki,” dedi Bodoni.

“Teşekkür ederim,” dedi Maria. “İyi geceler.”

“iyi geceler,” dedi Fiorello Bodoni.

Son Söz

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Ay artık gökyüzünde iyice yükselmişti. Resimli Adam hareketsiz yatıyordu. Görülecek her şeyi görmüştüm. Hikâyeler anlatılmış, sona ermiş ve bitmişti.

Geriye sadece Resimli Adam'ın sırtındaki boşluk, renk ve şekillerin birbirine geçtiği şu alan kalmıştı. Şimdi, ben seyrederken, bu bulanık alan yavaşça bir şekilden diğerine ve sonra bir başkasına çözünerek kendini kurmaya başlamıştı. Sonunda orada bir yüz belirdi, renkli deriden bana bakan, tanıdık burunlu ve ağızlı, tanıdık gözlü bir yüz.

Görüntü çok bulanıktı. Resmin beni yerimden zıplatacak kadarını görebilmiştim sadece. Ayışığının altında, rüzgarın veya yıldızların hareket edip ayaklarımın dibindeki korkunç galeriyi uyandırmasından korkarak durdum. Ama o sessizce uyumaya devam etti.

Sırtındaki resimde Resimli Adam'ın ta kendisini, ellerini boynuma dolamış, beni boğup öldürürken gösteriyordu. Gördüğümün belirgin, keskin ve tam bir resim olmasını beklemedim.

Ayışığının aydınlattığı yolda koştum. Arkama bakmadım. İleride küçük bir kasaba vardı, karanlık ve uykudaydı. Kasabaya ulaşacağımı daha sabah olmadan biliyordum...

1)(İspanyolca eşşek)

2) (İskandinav ülkelerinde kullanılan “Şerefe!" benzeri tabir.)